

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.**

TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI
MUSAE
SIVE
HISTORiarum LIBRI IX.

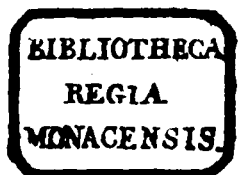
AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS
WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

HÉRODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonne-
mini sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeo-*
nibus commemoratio? At illa conmodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius aptissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. Eustathia-
num *παιωνίσασσι* [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam commutatam apud Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *παιωνίσασσι*
voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχσεις*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim *πολλῶν τε Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem cre-
berrime occuparet. WESS.

18. *παιωνίσασσι ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες*) In his observata
παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272. 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισθῶσαν, in *Od.* i. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 115. Quod sequitur, πολλὰν ἐκράτησαν,
Herodoteum est, ut πολλὰν ἐσώθησαν V. 102. Usitatus πολ-
λῶν ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsitan et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρησκῶν δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thracæ imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἀμαχόν τ' αὖν εἶη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἰθύνων. Huic sententiæ suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quæ posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiæ patre dissensum æmulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐστὶ φρόνημα τῷ Θεουκιδίδῃ εὐρύς ἐν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellenici, Hecataei, similiumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniæ, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδὲν πλείους εἶσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντίσταζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοι pro φρονίστο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνηται, si Græcum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπορὸν εἶναι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίνηται: nullo modo confingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχίσθαι, ἢ φρονεῖν κατὰ τωυτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖατο ex Vind. et Arch.; ac pæne, ut ἡ φρονέουσι fuisse olim opiner, adigit. Præcedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἰῶν - - φρονέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem causam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musia. Κρηστωναίους, Κρηστωναίην ex

schedis Med., Κρηστωνικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. WESS. — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστώνη, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ αἶσχυν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae vitae varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob. p. 495.*, aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x. Τὸν φόντα θνητῶν εἰς δὲ ἔρχεται κατὰ*, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. e. Dion. Chrys. pag. 276. d. et Aristid. T. III. pag. 326. Lugebant infantem natum Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγρόμενοι τὰ ἀνθρωπεία πάντα πάθει: istam scripturam satis affirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; alterà, ἀνοργόμενοι, non Graecà, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transcripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603. Κανσιανοὶ τοὺς μὲν γινόμενους θνητοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι*. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88. VALCK.*

7. ἀνηγρόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis* *Disput. Tuscul.* lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, *Uptonius*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νίκην Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἑκαστος πολλὰς) Eadem de Paeonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ὅ ἐν μέρῳ λέχος Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος *Euripides Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getain* fari, Γαμί γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκ', ἢ ἑνδὲκα γυναῖκας, δῶδεκά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίων ἐφίλειτο μάλιστα) Dorum Aeolumve ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ioni- ci. *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Sto- phan. Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burman- nus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat Ed. revocari: quod in alias irreperat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημα. Auc- tor idoneus *Heracledes* docet Dorica fuisse φίλημι, Πόθημι: Aeolica, Φίλεμι, Πόθημι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* Indorum uxores memorat, hoc certamine Threissis magis nobilitatas. *Cicero Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in cer- tamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogam imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani Var. Hist.* VII. 18. notant *Schef- fer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas Indas mulieres in Eumenis exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἐκυτὰς ἐπικητίσθη- ζαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χθαί, εὐγυνή;) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. στίβεται παρὰ Θραξὶν αἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἰθαυθίας στίγματων μεστὰς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλωτέρα, ὅσῃ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτίωνων δακτύλοι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. D. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Sermon. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γὰρ ἰσχυρὰν opponit, ipsisque τὸ ὄν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἰθαυθίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστράτοι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γιωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχὴν: τὸ βάνανσον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικούρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενοι εἶναι ἐπιμελῆμασι γιωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελίσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe hunt, θάπτουσι πυρὶ, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. ταῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σιγύννοι *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγιννοι, sed in Asia, qui ἰσπαρίας δὲ χερῶνται μικροῖς δασέσιν -- τέθριππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi Europaei, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὐδ' Ἡρόδοτος φησι παροικεῖν τὸν Ἴστρον, σιμοῦς ἀσθενίας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. "Ἀπᾶν' ὁ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος Φύει τ' ἄδηλα, καὶ Φανέντα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' ἀελλπτον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ὧν καλέουσι --- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulis usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de *Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ὧν --- τὰ δόρατα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quae illi οἱ ἄνω ὑπὲρ *Μακεδονίας Αἰγυῖς*, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰβυῖς, *Poeni*? Somnia grammatici. Σιγύννας δὲ καλεῖσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύνη καὶ Σιγύννας, τὰ δόρατα παρὰ *Μακεδόσιν*. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ ταυτίῳ οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ εἶά τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄραν, οὔτε διεξιέναι, ὅ π' ὁ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσεργα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 55. Nostro ἀκοὴν ἔδειν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρμιρον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρμίνες Ἡδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνὸς semper. Scripserat Criticus Ἡραδιανὸς, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρμιρον τὴν Ἡδωνῶν) Myrcinum Edonidem, *Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet. opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνὶδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam Poëtis Edonides notissimae. Μύρμιρος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. Darius apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κῶμιν) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτέρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίζειν δὲ τὴν Μυρμίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἦν Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παίονες, ego tamen inusitatius ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τισῶν καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ. Ἦν δ' Ἡρώδιοι μακροκαμπυλαύχες, (καί, Ἦν δὲ νάγκαι, - - - ἦν δὲ ζύγαιναι) Τέτρακές τε σπερματολόγοι, κῆγλα καὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ε'. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praebuit Epitome: vide II. p. 65. f. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1265. Ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσας τὰς ψαύμας τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καί κινῶι ταλακαρδοῖσι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδριαν, - - - ἐξαγνήσασθαι δὲ τοῦ κόλπου δηλοῦσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἔππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χειρὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [lin. 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantylis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαστίνης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 51. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήενσαν ἐν τῆς ἡλικίας τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώ, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps [lin. 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τῷ *Δαρδίω*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* exploserunt in *Thesaur.* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. Φέροντα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιτάζουσα στάμεν. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρδε, quod interpretatur ἐπέτιξε in Iliad. θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδειν, hic Aeliano eis ἀρδεῖν αἶνιν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτεῦ χορέσασα τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, χορέσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἡλίας γὰρ εἰ σκοπὴν ἔχεν, Odys. θ'. 502. Reduxi οὐκὶ, in οὐ καὶ olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ καὶ πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] Iocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Ἀνδικὰ et πότατοι abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae Ἀνδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Ἀνδικὴ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstinco manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη - - - πεπολισμένη) Omnia ex vero si Appianus scripserit, οὐ πόλεις ὥκουν οἱ Παῖονες, ἀλλ' ἀγροὺς ἢ κώμας κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paconibus suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. Paconia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πολιέειν huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. D. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίας) ἡγεμόνα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 55. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς εἰδού, VIII. 51. et forsā V. 100. ubi hoc praebent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Iuncus apud Stobaeum p. 595, 45., εὐχ ἡγεμόνος εἰδού τυγχάνων, - - - οὐ στέγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

ἐν πορῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud Thucyd. ἡγεμῶν τῶν ἑσῶν, III. 98. Alibi Thucydidis talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut Sophocli Oed. in Col. vs. 1558. Eurip. Phoen. 1610. Aristoph. Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam Χερυφοντι. Zonaras in Lex. et Suidas: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα ὄντας περὶ διδάσκον αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖονες) Sic utcumque bene; melius Σιροπαῖονες ex Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονία lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίᾳ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, αἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγρειᾶνες καὶ Ὀδομάντες, καὶ --- Περαιᾶδες ἔχοντες, οὐκ etc. corripbat, omnes extra Paconiae fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Pacones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud Plinium lib. IV. 10. Adhaerent arte illis Doberes et Paeoplae c. 115. Polymniae, haud aliter atque hic. Δόβηρες quoque Παιονική Thucydidis lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παιδία οἴουσι τοῦ πεδὸς σπάστῳ) Convenit, non neglectum a Berglero, istud Heliodori Aeth. lib. I. p. 11. ἔρειπει δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθάνοιτο, ἰσχυρὰ τῶν σφύρων ἐξέλκας, ὅσον ἐπ' ἀκρῶ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς ἐπιβάνειν ἐπέτρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti Bucoliis vitae institutum, quale Prasiadem paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. Athenaeus de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. E. εἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάτνας: in quibus ego Mosynum Thraciae non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσσυνοι, μόσυνοι, Thracum et vicinorum erant sermone ἔχοντες οἴκας in Schol. Apollon. Rh. II. 579. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis Europae tractibus esse, multi inque his Thorm. Torffaeus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. proliderunt. Aeliani Παιονική λίμνην, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 50. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. WESS.

Ibid. δέουσι τοῦ ποδὸς σπάστω) Horum, ut puto, meminerat *Heliodorus*, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρειπιν ἐρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπέτρεψε, καινὸν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμόν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρας meminit *Herodotus* καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραρυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in *Plutarchi* T. II. p. 781. v. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρας καταβάκτῃς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in *Thes. Stephani* sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in *Vallae* Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex *Homero* et *Procopio* memini, reversurum Vitae *Homeri* c. 55. Habet praeterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταῖς ὄχυρά, quibus subito demissis occludi poterat, apud *Plutarch.* T. II. p. 705. et pontes (καταβάκται) superne in naves hostium deiecti *Appiani* Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτὴν obtulissent, quae tandem querelae causa? Pertinent ad sequentia διπλοὶ σχοινωτενεῖς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta *Anthol.* lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κόρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter *Aristoteles* Gener. Anim. IV. 4. μὴ κόκλῳ περιέειναι παρὲντα τὴν σύντομον. Melalla, unde *Alexandro*, *Amyntae* F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae *Philippus*, *Alexandri* M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud *Appian.* Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in *Nostri* VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. *Caryophilus*, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐδὲς ἔστι ὑπερβάνα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Ἐστὶ δὲ ἐκ τῆς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐπὶ ξένῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur promisit, spondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dirit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. esp. 29. διδοῦς et δοῦναι idem valent ac ὑπισχνέσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in *Lexico Polybiano* monuimus; ubi quidem quod ad *Indicem Graecitatis Appianeae* amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laboribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ὑγίοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπινόντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, *Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes?* Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἔην. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compositores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese pluresculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷον χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpres ista T. II. p. 58. E. διατίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, cursu cum *Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph. Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh. Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch. Dil. Thut.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπυκτεῖν διαπυκτίζεσθαι διαφιλοτιμείσθαι. In *Isoerat.* Panathen. p. 266. D. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακεύμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλεῖστον, adulando certantes. διαλοιδορεῖσθαι habet *Herod.* II. 121. et διαναυμαχεῖν, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντίαι ἴζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἴζοντο ἀντίαι lib. VI. 77. ἰζόμεθα ἀντίαι lib. IX. 26. ἀντίαι σταθίνας *Eurip. Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiciculum-ne κεινόμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίαι ἴζεσθαι) Herodoteum praebet *Arch.* ἀντίαι ἴζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγυηδόνες ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π. Ὑψ.* IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγυηδόνες σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγυηδόνες ἐμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. Longini taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio, Fabro, Tollo, Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo regitanti *Ardui*, εἰ ἢ δύναιτο καλῶ φαίνοιτο, modestissime (μᾶλα σεφρόνως) respondit, πίπταμι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἰποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* Epistola primori. Sic

Polybius lib. I. 7. παλαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1519. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* l. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) *Etsi Ἀμόντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανθαύλεα, Μιλτιάδεα, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulosus, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σεύ ἀνακαισμένου, Valla, uti in Arch. ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) *Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὀρέων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐραν, finium, esse credidit participium ion. ὀρέων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὴν ὁσφραίνόμενος. II. 37. κυάμους εἰ ἱρέεις οὐδὲ ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἰσθῆτι σκευάσας) *Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. λ. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δι Κῆρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.*

19. ἐπιδικηλεύμεθα) *Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιούνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλλην Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρ-*

ως infra c. 25. Ἀμύνων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξανδρός ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδοσφιζόμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλλην Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Val-
la. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, tanquam mulieres videlicet. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὲ poni potuerat et hic in eundem sensum; ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παρήκας ὡς δὲ γυναῖκας. Nafrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyae. I. xx, 2.; recentiore, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσάγειν, inquit Xenoph. τὰς ἐταῖρας δὲ, καὶ ἐκείναι παρ' ἐκείνων. H. Steph. corrigens ἐταῖριδας, quem enim, ait, locum particula δὲ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἐταῖριδας δὲ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἡδὲ scribendum p. 359, 42. ἡ δὲ γὰρ ἡγήσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμῖς δὲ αὐτόνομοι δὲ ὄντες, καὶ ἐλευθεροὶ τῷ ὀνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὲ αὐτόνομοι ᾖεν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur Iarchas bibisse, οἷα δὲ θεός, tanquam Deus videlicet! Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμω πασι κείνοις) Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares Libanium *Γ.* II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διῆπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήνης: h. e., Morello vertente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pin-gatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ Ἀλκμενῶνος γυναικὸς, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δυνὲς δὲ ταῦτα κατέλαβε) A Suidae interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπίσχε τῆς ἐμῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem praepono, in mssorum hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygaean, Alexandri sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygaean Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illuc missus, lib. VII. cap. 22. Historiae tamen obscurata veritate Iustinus VII. 3., Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed Bubares, amore filiae Amyntae captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διεφθάρσαν αὐτοὶ καὶ ἡ θερραπηνή αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατάλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρεϊ ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζήμενων τοὺς ἀπελευμέ-
τους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δέκοντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. vculam ἱν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ δέκοντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνοδίκαι, interpretamenti loco positâ. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθινόμενοι ἐξεῖργον, φάμιναι οὐ βαρβαρῶν ἀγωνιστῶν εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστῶν. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἤκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἶρε τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τι εἶναι Ἑλλαν, καὶ ἀγωνιζόμενος σταδίων συνεξίπτεται τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος σταδίων, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodoten tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellanodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἑλλαν, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάστιν ἐκινδύνουντο ἐκκρίθηναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, ἐνεκρῆθη τὸ πρὸς Διον: quae duo hac in re propria habent in eadem narratiōe Xenoph. 'Ελλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. v. vid. Philo Iud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. 15. Casaub. in Athen. VI. c. 12. [Animadv. in Athen. T. III. nostrae edit. p. 453.] et Io. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. *Habētus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus *Graecus*, non Macedo, ἐπεὶ δὴ ἀπιδίξεi ὡς εἴη Ἀργεῖος, [lin. 9.] postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivae et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, Philippum ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, εὐδὲ προσήκοντες εὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' -- ὁλέθρου Μακεδόνας. Sed comicionatoris ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur Ἀρχαῖοντες βασιλεῖς Μακεδόνες Ἀργεῖοι, apud Pausan. VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores Τημενίδαι, τὸ Ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. v. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos* venit (Philippus, Persei pater:) et curatio *Heraeorum Nemeorumque* suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβαρῶν ἀγωνιστέων εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπειπτε τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima *Alexandri* et antagonistae sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis *Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβῶν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶεσσιν ἑλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίας. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, δ' μεράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτήσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MCLIX, 1. ΤΗΛΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΕΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. n. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἑσπεροπεδεύεσθαι, ἐμπαχεύεσθαι, ἐμβόσκεσθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοὺς ἐγκτήσασθαι πόλιν ἐν Θρηῳ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάστις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. *Valles*. Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur *Numeror.* xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀπαικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερρείᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίσις. *Verbum* legitur *Genes.* xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλετεῖα, ἐγκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήτιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii* Biblioth. p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτελεῖα: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπιῖς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσήγαγον εἰς στρατιάν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῆριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum *remigibus*, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conscientis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλου vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μὲν δὲ ταῦτα, post, deinde, ἴαχόν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πίμπλας Δαμῖος ἰππία -- ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πίμπλασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimē ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Mssti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φέρνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν διακδοτρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἱτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀικεραίας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχόν in τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννοι c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilius est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artozerxem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγός δὲ τῶν παραθαλασσίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρέματι ἀδικον δίκην ἰδύκασε, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσμῳ χρέματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπικήν [lin. 8.] exemplis ταυρείης, λιονταίης, αἰγυῖης, videlicet δοῦς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδίμῃ τῆσαν τὴν ἀνθρωπικήν) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, ait, καί ται καὶ Ἀνθρῶπῳ, ἡ τοῦ ἀνθρῶπου δορά ἐν τῷ, σφαίρας etc. Attigit et in Od. κ'. p. 379, 40. Latet illud apud Athenaeum alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur. Persis in usu fuisse Brissonius docet de Regn. Pers. II. p. 530. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyzes, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in Glossar. redditum ἐκδεύρας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, Σπαδίξας, ἐκδεύρας. Σπαδίξ γὰρ Φλοιὸς ῥίζης πρηνίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥιζίδον. Male fortasse ἐκδεύρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., ῥυτῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in Nicandri Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰτὶν δὲ τοῦτου ᾗδε etc.) Lycareum haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum αἰνῶς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex Pavii hariolatione, aut ἀνάπλωος κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἄνευ κακῶν, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scri-

ptor *τελευτᾷ*, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, *κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ*. Lemno praeterea is praecerat, orae maritimae nequaquam, sed *Otanes*, [cap. 26, 1 seq.] τότε διαδόχως γινόμενος τῆς στρατηγίης *Megabazi*; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in *Scythas* militiae, nonnullos ob diveratos post infuustam expeditionem *Persas* arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo *τοσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγήσας*, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut *ἀνεως κακῶν ἦν* de Otane dicatur. *Hesychius* Ἄνω, ἄφωνοι, ἰνιοί, ex *Poëta* *Iliad.* γ'. 84. ubi *Schol.* ἥσυχτοι, ἄνω ἰωῆς, τουτίστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit *Cl. Alberti*, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa *Herodotum* sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut-cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. *Clar.* *Reiskii* suspicio *ἀνεσις κακῶν ἦν* laude non caret. *WESS.*

Ibid. Αἰτία δὲ τούτου ᾗδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγήσας, illa non *Lycaretum*, sed spectant *Otanen*, τὸν τῶν παραθαλασσίων στρατηγόν, qui *Megabazo* successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur *Eustathio* lectum, *Homeream* vocem ἀνεω saepe tractancti, quam poëticam censet λέξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. *Reiskio* quod venit in mentem, ἀνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. *VALCK.* — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. *Hesychius*: Ἄνεσις, ἀνόπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide *Var. Lect.* in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) *Ornamentum*, sive, uti *Thomas M.* et *Triclin.* ad *Soph. Elect.* vs. 683., καλλώπισμα. Tale *Strabonis* lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολίσματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. n. ed. Cas.] ex *Apollodoro Adramytteno*, τῆς συμπόσης Ἀριανῆς πρόσ-

σχημα εἶναι τὴν Βασιτανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8, Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. pag. 20. Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Παρίου; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζειν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἴνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς ταῦτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἕως τινὰ ἰδοῖεν ἀνεστηκυῖη etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖᾳ primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absorptam: neque improbo ἀνεστηκυῖαν χώραν de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκώς. Clarum est, χώραν ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνιδῇ ἀναστήματα τόπων γαργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅν τινα τρέπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικῶντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. WESS.

CAP. XXX. 2. ἀνδρες τῶν παχίων) Saepe παχίς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυυῖς, opulencia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχίς, quorum mens (aive, ex Sacris Litteris, καρδία) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus Cl. Schultensius in *Salomon*. Prov. c. XIV, 24. WESS.

11. δύναμιν τινά) Aliquantum copiarum; *Valla*. Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὁκτανισχυλίην δασιδα Νάξιαισι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθουν ἐς τὴν ἰωῦρῶν? an ab ἰδύρῳ? Non opinor: voculam τινά mutemus in ἵνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram*, εἴ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθουν ἐς τὴν ἰωῦρῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. Naxiorum narrat *Athen*. VIII. p. 348. p. VALCK. — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniāt, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθαλασσιῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κατὰ ἀνδρῶν audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος ἐν νῆσοις) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Naxum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus* *Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἔνι πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτόθι ἐνιδρύμενον: et cap. 183. ἐνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. *Noster* lib. VIII. 111. οὕτω τέ σφι κἀρετα δοτεία εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγενέσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex *Orientis* more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית המלך, οἶκος βασιλέως, et sacpissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθεσο, μὴ φειδόμενος ὀλβου. Quo super titulo nonnulla *Casaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ οἱ λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἔστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, hac cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi praeatur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, ἡρμόσατο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀμμοσάμενος quidem Τήλυος θυγατέρα, Λευσθέης δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Κάκισσα) Si *Casus* Chio fo-

ret vicinior, ex ea *Καύκασον* formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ τὸν Κάρκαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας γήσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδιῶν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum* excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Delphinium*, *Phanas*, et *Γιγόντων* λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. *Aeliani* lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accomodatius? Διελώντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πισιστρατίδας et ἐξελώντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex *Hesychio* διαμυρίσοντας, διανέμοντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi *divisus*, et per foramen illud *medius interceptus*; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob *causam*, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum *comma* fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρσην) *Persam* exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in *Aristoph.* Vesp. vs. 1249. Παρητίετο, ἀντὶ τοῦ ἐλεᾶσαι, παρηκάλει, παρ' Ἡρόδοτου: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit *Suidas*. Plene *Xenophon*, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς. *Zonaras* in Lex. msto: Παραιτούμαι σοι, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δὲ λέγειν· ἀλλ' οἷον, ὅτι παραιτούμαι σοι συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σοι μὴ χαλεπαίνειν. *Ξενοφῶν*, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit *Suidas*, qui multa descripsit ex *Zonarae* *Lexico*, quod ex *Io. Sambuci* *Bibliotheca* *Fr. Sylburgius* habuit utendum: ad *Xenophontem* spectantia *Io. Leunclavius* illinc excerpserat: haec excerpta ad *H. Stephanum* missa non recepisse se queritur *Leunclav.* in *Append. Xenoph.* p. 1142. Pervenerunt ad *Is. Vossium*, hinc in *Bibliothecam* *Leidensem*. VALCK.

18. ἐσπέρχεται) *Succensuit Aristagorae*; nam lene nimis vituperavit. In *Apollonio Rh.* III. 516. Τελκμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίν-θῃ σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς. *Pindarus Nem. Od.* I. 59. Ἄλλὰ θεῶν βασιλεὺς σπερχέισα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμεί-πεισθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examina- navimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἴταξαν πείσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τῶν περὶ τὰς πράξεων τί ἐστι;) *Valla*: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctis- simus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse cor- rigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις περὶ τὰς πράξεις τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπίστευτε etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τούτοις delevi: deinde περὶ τὰς πράξεις in talibus est ex more recepto; sapientius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, *Quid tibi rei mecum est?* apud Plautum dicitur, *Quid mecum est tibi?* Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. *Luca- ni atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt.* Bene loquitur *Herodot.* V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτῶται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν περὶ τὰς πράξεις: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. *Demosthenes*, qui c. *Aphob.* p. 517, 48. scripse- rat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλείᾳ; plene dixit pro *Cor.* p. 186. διομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ περὶ τὰς πράξεις. *Comicus Nico- machus* apud *Athen.* VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικὴ δὲ καὶ σοὶ περὶ τὰς πράξεις τί;
Variat structuram *Plutarch.* T. II. p. 52. c. In eundem sen- sum *Comicus* apud *Stobaeum* p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τοφλῷ κοινωνία; *Philostr.* p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Περωτεσίλειῳ κοινωνία; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in *Herod.* περὶ τὰς πράξεις. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctis- simi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur *mutatam* malles. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἐμοὶ καὶ σοὶ; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum Valla et Porto ex σάξασθαι, *farcire*, sen ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque σῖτα καὶ ποτὰ, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προεσάξαντο σῖτα ἐτίων καὶ ποτὰ πολλῶν, ante plurium annorum conneatam importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξικονίσαντο οὐδὲν, οὔτε προεσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, Vallam, Portum similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: Portus reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττων. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατεκλήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προεσάξαντο σῖτα ἐτίων καὶ ποτὰ πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum Portus etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξικονίσαντο οὐδὲν οὔτε προεσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προεσάξασθαι. Quae habet ἔκται et ἐῤῃται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab Herodoto scriptum. ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσενείκωντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξους εὐπρόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ἔκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διασπαρμένοι ποταμῶν. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. H.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi Schol. διὰ τῆς συτῆεως τῶν πολέμιων εἰσβολὰς ἐκκεναγωγῆσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tueretur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι) ἐκτελέσαι Arch. acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσασθαι) ἀπαιρῆσθαι instauratum a Gron. laudibus fert D'Orvillius ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρῆσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλασσώσθαι: maluerunt ἐλασσώσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae* *Τιμήσιται* et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ GALEUS. Quae Gellio vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequuntur videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιαῖος βουλόμενος τῷ Ἀριστάντῳ σημῆναι (excidit ἀποστήναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσόμενων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον ἔν addendum:) γράμματα λαβεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δὲ ποιεῖν: secundum He-

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρου. Ἰωνίαν ἀπόστησον. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem *Hecataeo* titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam *Aesopo* lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta *Vossii* de Histor. Gr. lib. IV. 5. opinione. Bene *Harpocratio*, Λογοποιοῦς, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex *Isocrate* et *Nostro*, ubi docte *Maussacus* et *Valesius*. Ἡκαταῖος ὁ λογοποιός *Arriano* Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, *historiarum scriptores*, *Xenophonti* Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. d. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam *Herodotus* noster, quum aliis, tum *Arriano* Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες *Thucydidi* lib. VIII. c. 85. dicuntur Chii Milesitique; qua forma *Herodoto* VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem *Thucydidi* libenter restituerem p. 591, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπειλεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto *Thucydidem* ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 570, 84. p. 575, 91. In *Herod.* si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 95. uti et *Strabo* lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βεργχίδῃσι *Croesi* donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex *Hecataei* saniore suasu *Aristagoras* in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac *Xerxi* ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 654. c.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τεμμερία) Auspiciis utor *Schedarum*, quibuscum *Steph. Byz.* Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τεμμέρου. ὁ πόλις Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit *Strabo* *Herodot.* T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum *reipublicae* Mileti constituit, haud plene. Ἰσονομίη et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter *cīves* *aequabilitas*, qualis populari in statu. Maeandrius post Poly-cratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθεῖς, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖνες ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρε-θῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδεις --- συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖνες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνείσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥῆσει, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι --- ἀνείσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξέσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermone per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum μόνος γυναῖκας τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ᾤκησε. Herodotus [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἷτ, ἔχων δύο, διξὺς ἰτρίας οἰκίαι, ποσίων οὐδαμᾶ Σπαρτιτικὰ: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνδρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξείσιος de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σιωπῶν) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυπθένης γενέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice. absurdissimum. Procopius, sollers priscorum aemulus, Bell. Pers. lib. I. 5. ἔτι μὴ ἐξίτηλον παντάπασι γένους τοῦ βασιλείου (Persarum) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi ἄπειρ, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infanstum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρέτερον συνοικισσάν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνέβαινε οὐ τίττειν, ubi ἀρεστὴν vere Steph. Berglerus, quo καταθυμῆν doctissimus scriptor et Nostrī sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit Wess. et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui. ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulere vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id Schaeferi non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ τοῦ latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξεο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἔξεσις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσιος) Eustath. ἀπόπεμψεν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνισις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄτατος ἐν μὲν πρόσει, abiiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Paedag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάσθ. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἐξώσιος. Sequens ποιέων οὐδαμῶς Σπαρτητικῶν [lin. 11.] perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. Clementi obiecit Alex., Spartae ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim prodenti, Stromat. II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic Lyeurgi statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. ἑδερόν βασιλέα) Camerarii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἑδερόν ἄγων. Ζήμιθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budaeum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθείᾳ λόγῳ, sive communiore dictione σχεῦσαν ἐν γαστρὶ Pausanias: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰβίως ἴσχει, lucem praecedenti adspersit. WESS.

[5. συντοχὴ ταύτῃ χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαί-
μονα, qua de formula et similibus disseruit *Valek.* ad III.
153, 6. ubi p. 154. 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.*
I. 3. oportebat *Herod.* 4. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens*
reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus* :
„ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffra-
gante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio
cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut
furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem
temporis incidisse eum in furem (ὑπέλαβε αὐτὸν μανίῃ νοῦ-
σε) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπο-
μαρτότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compo-
tem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est
id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere *furiosus*
in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subin-
sanus*. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo*
ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.*
IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἀκρος
aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil
et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino
sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae.
Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής
iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰτήσας ληδόν) *Tralaticium* est ac leve, nec tacen-
dum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Ec-
quis in animum inducet, modo ληδόν, modo λεῶ II. 129. hic
ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere
decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmen-
to) et ἄγε *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166.
170. II. 125. etc. Mutatur ἄγον et ἄγε ex reliquorum con-
suetudine Graecorum. Mihi institutum non placet.
WESS. — Teneri utique ionicum ἄγε debuit. Sed, ad
ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam,
qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos
admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valek.*)
arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam
reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis,
sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*,
iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας ἤγει ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωρὸς (οὐ γὰρ ἠνίχτο ὑπακούειν Κλειμένη μίτων ἐν Λακωνίᾳ) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγει. ληὸν Σπ. ἤγει dedit Vir Cl. ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perlegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγει censeretur elegantius Homérico et Herodoteo ἄγει? Ληὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληός, ὁ λαός, οὗ μέμνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοίότητα τοῦ Νηός, νὰός, καὶ παός, πηός, ὁ ἐξ ἀγχιστίας προσγινής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρίσει τὸ Ληός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi *παῶν* habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἑτοίς, αἰτ, δουρίζω. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖος) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἴσθιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Καλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis εἴκισι. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copulâ melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macae*. Carthaginienses optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes Cl. *Pausan.* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνιοι, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguat? *Μάκας*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex Scylacis p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum Herod. Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ περὶ θάλασσαν ἔχονταί Μάχλεις. Fortasse Μαχλίων, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat Herodotus. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad Herodoti morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in adpositione quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε -- ἱπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεῖς, quod lin. 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. Pavii Ἑλικώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat Iliad. β'. 500. et Strabo propē Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud Ethnographum in Νεών. Erycem quod attinet et Herculem, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad Diodori lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Λαίου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Laium aaepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In Luciani T. III. p. 241, 23. Solanus: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκίναστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφω. Hic vellem aequē commodē τῷ Λαίῳ verum nomen a me posset substitui: longum Græ-

corum χρησιμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Ἀλκίος: litteras proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολυκλείτων καὶ Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδῶν, *Pindaro* celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεωνίης dictus, ut certe fuit unum s *Bacidum* ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, *Schol.* in *Aristoph. Eup.* vs. 1071. vid. *Scheffer.* et *Iac. Perizon.* in *Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc Spartiatæ consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in Sicilia, ἐκ τῶν Λαίων (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φᾶς, Ἐρυκτος χώρην πᾶσαν εἶναι Ἑρακληιδέων. Dorica ceterosque in Siciliam colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρυκτινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἑρακλείδους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἔχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur *δημαγωγός*, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio* data? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit *Λαίου* genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. *Λαίου παλαιὰ θέσφατα*: et *Electr.* 543. ubi ταῦτ' ἀνυθετεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat.* Graec. §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 5. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatas* bellum exardesceret. ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, *δημαγωγόν* adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili *δημαγωγού* titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*. *Aristoteles* ornat *Polit.* lib. V. cap. ult. *WESS.*

11. τῶν Ἰαμιδῶν μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinum* castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ κλεῖτον καὶ Ἑλλανας (verba sunt Pindari) γένος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείᾳ uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἱερὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προεχώρει χρηστὰ θυομένῳ Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστιον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 591. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίῃ ἐπωνύμῳ Κραθίῃ scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνά μέσσην δυὶν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράτιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθις ποταμός ἀένναός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμός τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, ἀένναον ποταμὸν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat. aestatis tempore saepe ξηρός, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηροπόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῶμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσταται πολλαπλήσι; et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συγκρίσειν δὲ Δωριεὶ etc.*) Praeter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorici *συγκρίστας*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpres praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athemaecus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριεῶν σταλίντων ἰς Συκρίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συγκρίστας* est *Θεσσαλός*. Memorantur in historia Graeca Atheniensis *Λακιδαιμόνιος*, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic *CAP. XLVII.* periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγέσταιων) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. *περιγέγραπτο τούτου τοῦ πάθους*) Requirebam in τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. *Πεθεγόρειω*) Numero mssorum *Πεθεγόρειω* nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librariorum.] Oppressos Dorici ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginensibus et belli in hos colonos ambitioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. *Ἰὰμ τυραννίδα ἐπεχίρεισε Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri *prin.* et πάντα ἐπιχειρεῖ *Clem. Alex.* III. Paedag. p. 264. Plura *Perizonius* ad *Aelianum* Var. VII. 13. et *Reiskius* Animadv. in *Dion. Chrysostom.* p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus *Schaeferus* structuram verbi paullo rariorem, quam cod. *Arch.* offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex *Musis* petito, ad quod *Wesselingius* provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad *Perinthios* refertur, sed ad *Paeones*, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe *Περινθίοις*. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βαμὸν) De *Iove ἀγοραῖω* vide *Taylor* ad *Lys.* p. 191. pag. 70 seq. ed. *Reisk.* S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχετο πλείων) Mendam agnoverunt docti homines. *Pavius*, *D'Orvillius*, *Reiskius*, *Abreschius*, a *Stephani* operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior *Aldus*, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἑαυτοῦ καὶ ἄλλος [lin. 8.] non oportere in κλέος abire, *Eustathii* indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut *Arch.* et *Vind.*, postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat *Egestae*. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praefendum praesenti ἰλάσκονται iudicemus. non magis equidem, quam *Schaeferus*, exputare potui. *Eustathii* quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex *Herodoto* refert, non ipsa *Scriptoris* verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκῶν πίνακα) *Aeneam* laminam, tabulam vocat *Geographicam*, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐνέτιμντο. Ad opulenti juvenis superbiam deprimentam ubi dicitur *Alcibiadi* monstrasse *Socrates*, quantillum in orbis tabula spatium occuparet *Attica*, πίνακιν vocat *Aelianus* ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi *Kühn.* et *Perizon.* Pleraque huc spectantia iam dederat *Marsil. Cagnatus* Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex *Theophrasti* testamento locum, quo iubet ἀνελθεῖν τοὺς πίνακας, ἐν αἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στράν, apud *Diog. Laërt.* V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) *Laurentii* ex *Stoae* forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit *Reiskius*. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, *res sunt urgentes et praesentes*. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, *de praesenti rerum statu colloquentes*, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τὰδε ποιητέα εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχέα) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve stipiculum sumentes, βραχέα numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχίνα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχυτωμένα. Hic βραχέα, loco βραχύν. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Ἀνοβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sicut Menander Eclog. I. c. g. 5. ἐν νῷ βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄσπλον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Ind. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν κατερέσσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonē Rh., Aesthyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliās. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἂν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ ἂν ἔχοιτε. VALCK.

36. Κιλίκων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχοντα Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φασί, λέγων καὶ ὅτι πολυπόδατοί εἰσι, duo *respicit Herodoti loca*; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποίκοι, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ φωνῇ παλλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπew I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεα, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus colicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεα ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ αἰδ' τί ἐστι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ σκυζίσκοις Ἐγγύβειν ἢ Πάνεσσι κακονάμεισιν ἐρίσδην. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινά σου τοῖς δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδὶ χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυφίας ἄνθος ἐρίζουσιν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δι' ἑ - - ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
 εὶδὲν δι' οἱ ὑποχείριμα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
 alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι' blanditur ob codi-
 cum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρ-
 εἶχε ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε,
 non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
 Porto. WESS.

Ibid. παρ-εὶδὲν δι' τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
 scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρ-εὶδὲν. Eur-
 ipidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρ-εὶδὲν μοι, τῷδε δουλεύσαι
 ποτὶ; Ipse Herod. I. 129. παρ-εὶδὲν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι. Sed
 multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
 παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Hero-
 dotum, notat ἔξεισσι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III.
 142., ἐμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
 παρ-εἶχε ἂν σφι - - εὐπετίως ἐξενέμειν τοὺς Πέρσας. In oratione
 Candaulis, παρ-εἶκει, per παρ-εἶσται interpretatur Dionys. Ha-
 licarn. qui nec ipse participium παρασχόν in eundem ad-
 hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
 III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρασχόν,
 et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22.
 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθον εἰς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox
 ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνους εὐ) Longe eos, qui de excel-
 lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
 Swartlii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
 tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε,
 Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
 poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
 bus inmaniter discrepante, ἰσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλ-
 λαν τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
 Suidas in Οἴκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδέναν γὰρ λόγον εὐπετίαν λέγεις Λακιδαιμονίοισι) Advertit
 animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετίαν sive εὐπετία,
 cui, plures si suffragarentur, patrociniū haud abnue-
 rem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπετίαν εὐπε-
 τία in Stob. Sermon. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
 delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐπετία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. εὐπετία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐπετία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐπετία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum εὐπετία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso apparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba secisse (εὐεπῆ λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐεπῆ Λακεδαιμονίσις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturà (εὐπετία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐεπῆ debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσετῆκε) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἄτε ἱκετεύων ἐπακούσαι, et H. Stephani προσετῆκε. VALCK.

Ibid. ἐπακούσαι ἐκίδεε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετεύων ἐπακούσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque commode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 55.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id *τελλών ἴσω ἄτι κατιών*: tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παραστήκει, assistebat, loco προστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Lect. S.*

13. διαφθερίει σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεί σε, ὡ πάτερ, τὸ ξινύλλον, ἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθέρει Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθέρει σε ὁ ξίνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgás, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεί σε, ὡ πάτερ, τὸ ξινύλλον, ἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστᾶς ἔης. Apud *Hesych.* vulgatissima vox Ἀποστᾶς auctoritate legitur *Aeschyli* munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεί, et ξινύλλον. Dorice φθαίρει dicebatur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξινύλλον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἰπύλλον et κρεύλλον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.* V. vs. 40. φθινερόν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* *Ἀχαρν.* vs. 516. ἀνδράρια μεχθήρα, παρακεκομμένα. Φύσει νύναδος ἀνθρώπιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste Μνέλιον, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἶκοι τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant *Zenobius* *Cent.* V. *Prov.* 57., quique dicitur *Plutarchus*, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμί τι παντοσχῇ εἶσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter στήμιον; et παρασάγγας. In Xe-

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν ὃ ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum P. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι τιλμοὶ, παρατόγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐξ ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνων ἀνδρῶν σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτώ, πῇ δὲ τούτων ἑλάντους, οὐ μὲν τοι ἦσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus De la Barre, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et Heeren in Ideen über die Politik etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως πιταμός: ἐπ' ᾧ πύλαι τε εἵπαισι) Portas, πύλας, fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae causa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι πιταμών, תַּיִם הַנְּהָר, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγας, quod sequitur. Φυλακτῆριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 155. c. enormiter lapso. WESS. — Popularis sui De la Barre lapsus, qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur: quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris praeccludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in *Aldi Camerarii*que exemplis et msstis duobus Πύργης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πύργης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefero* priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in *Maticenis*: ὁ δὲ ὑστερον [lin. 25.] alter vertitur a *Valla*. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque cum *Cl. Pauw*, ὁ δὲ ὑστερον ἐκ *Ματινηῶν*, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in *Maticenis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν πρότερος, *Viro* docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit *Scriptor*. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*, cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren*. S.

28. ἰσβάλλοντος) *Arch. ἰσβάλλοντι*, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo hectantur modo σταθμοὶ εἰσι τίσσιρες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* IDEM *Vir* doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae *Kluitii*, „coniectura, σταθμοὶ εἰσι τίσσιρες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατόν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Actor. Acad. Inscr.* p. 343. At

ea ratione ultra modum promovcri *Matienae fines*, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit Larcher. Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 250. cui haecenus adsentiuntur Heeren (pag. 988.) et Mannert Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

55. *οἱ πάντες στρατοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν*) Ratio non constat. *Mansiones* sive *στὰδοι* in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis quadringentis et quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate *stadiorum* collectio congruit, bene illi habent. Vicia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse msstorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. *τὰ βασιλῆα τὰ Μιμνόνια καλεόμενα*) Conf. c. 54, 8. Adde Strab. lib. XV. p. 728. et Steph. Byz. voc. Σούτα, eiusque Interpretes. S.]

9. *ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐννεμήκοντα*) Critici ad Comici Plut. vs. 388. *Κίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰσι στάδια δύο ἀπαρτὶ*: quod scholion Suidas in Ἀπαρτὶ describens, pro *στάδια δύο* praebet *στάδιοι δὲ* sive *ἑβδομήκοντα*. Unde Aristophanis interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In Herodoto haecenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide Hemsterhusium ad Plutum et Alberti in Hesychii Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. *ἐγυραννεύοντο* — οὐδὲν ἦσσαν) Neque enim Harmodius et Aristogiton, sed, Herodoto iudice, verius Alcmaeonidae Athenas *ἐλευθέρισαν*, lib. VI. c. 125.; et fuit Hippias, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe *θυραννικώτερος*. Aristogiton et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat Dioni Chrys. pag. 190. E. *τὸ πιστεύεσθαι πολλὸν χρένον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἐστὶν ἰσχυρόν*. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros Io. Meursio ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronimus* [Rhodius] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὸν συμφρονῆσαν πολλὰς τυραννίδας καθίδει, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogeantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἰδὲν τις κτείνων ἀποθάνη, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσῃ αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις αἰμύνῃ τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεάς, ἅσπερ Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Διοφάντου alterum ex *Codd.* debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Διοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Coïnte*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτι τεσσέρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiæ post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem Plato in Hipparcho p. 229. v., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum H. *Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiæ tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λείων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagentibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι ὃ ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲις ἀνθρώπων ἀδικῶν fingeat, longe a Brodae ad Anthol. iudicio recedens. WESS.

7. ὑπεριβήμενος ἀνιερπόλεις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ἔψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπισμὸν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 51. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρηττάδων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: τοὺτους, αἰτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραίς.] De his egerunt *Gephyraeis* Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. i. cap. 21. *Gephyraeos* istos non *Eretrienses* origine, sed *Phoenices* videri *Herodoto*, atque illinc ortum *Aristogitonem* dici, id vero permoleste tulit *Plutarch.* de *Herod. Mal.* pag. 850. Ε. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαίνετ', Γεφυραῖον γεγονέναι λέγων ἀνέκλθεν· τοὺς δὲ Γεφυραῖους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὰς οὕτω πεπεισμένους. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπηγάγον διδασκάλια) *Iob. Ludolfum*, *Virum* *Clar.* διδασκαλίας emendantem *Comment. Hist. Aeth.* p. 208. non sequor. *Suidas*: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic *Basilius* *M. Homil.* III. in *Hexaem.* p. 28. c. κατὰδεξιν μετ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et *Homil.* V. pag. 43. Ε. ἵνα πρῶτον ἐκείῃς πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται, subministrante *Cl. Abreschio*. Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [*lin.* 5.] relinquo, *Herodoti* de litterarum prima inter *Graecos* origine professionem continens. Non defuisse, qui *Pelagias* litterarum primordia ante *Cadmi* in *Graeciam* transitum vindicarent, ad *Diodori* III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista *Arch.*, πρῶτα μὲν τούτοις ἐχρίωντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται *Φοίνικες*: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur *Phoenices*. *Gephyraei* nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud *Phoenices* usus erat. Merae itaque tum *Phoeniciae* fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [*lin.* 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem praeclara *Cl. Salmasii* ad *Inscript. Herod.* p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus oblitos *Aristotelis* *Θαυμασ.* p. 578. Ed. *Erasm.*, ubi in *Apollinis* *Ismenii* apud *Thebanos* templo ἀναθήματα τένα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accomodatissima, etiam propter *Ismenium*, quod statim [*cap.* 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio *Benedictinae* familiae eruditorum in *T. I. Hist. Nov. Diplom.* p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλείουσι) Bene *Vallae*

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum Aegypti et Syriae accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive διφθερών, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 55. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminae cap. XIII. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βίβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc βυβλίων ὀπλων mentio et scriptura lib. VII. 56. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλεῖν) Vallam sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des Essais de Crit. pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthac aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίων ἐν δέμασι γεγραμμένον videbatur incerto scriptori περὶ Ἀπίτων, c. 3. conf. ad Palaeph. cap. 51. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερών, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211, haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικά vocat et Diodor. III. 58.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μακεδονικά τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, αἰτ., ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Quae praefer Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ τοῦτο χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφείας φῆς ἐν τῷ ὄργανῳ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου) Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἔστι τε ἀρχαιότητι καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τείπους, ἐστὶν Ἀμφιτρυώνος ἀνάθημα, in *Pausaniae* *Bocot.* cap. 10. p. 750., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo. tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De *inscriptis* litteris in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ioniciis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λικὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Τ. Φ. Χ. Φ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript.* *Herod.* p. 54. in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (*Ep. ad ill. Masseium* *Antiq. Gall.* pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulto: γράμματα θαυμαστά, ὡς *παμπάλαα* *Plutarcho* de *Socrat.* *Gen.* pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδίᾳ τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίσις, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. *WESS.*

7. Ἀμφιτρυών μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) *Correxeram* olim, Ἀμφιτρυών μ' ἀνέθηκ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod.* pag. 167. Quidquid a *Scaligero* super literis his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript.* *Herodis* *Att.* pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De literis *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρέτχε: eidem p. 1009. E. εἰ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb.* p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii **MANETHEKEN EON**. Unica litera adiecta sensum daret *diversum*, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis *ἀπὸ* hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. *ἐπὶ γράμματα ἀρχαίως Ἀττικῶς γράμμασιν*: IV. [c. 17.] p. 420. 3., *γράμματα τοῖς ἀρχαίως γεγραμμένα*: V. [c. 22.] pag. 455., *ἐλεγείων γράμμασιν ἔστιν ἀρχαίων* (lege *ἀρχαίως*) *ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ*: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. *ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.*) Nisi *ἰὼν* ex prisco *ἰω eundi* notione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallet *ἰὼν* cum Slado et Berglero. *Amphitryon*, parta de Telebois victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus Amphitr.* I. 1. 51.. Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus *ἰὼν* et *ἰὼν* conmutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* δ. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (*μὲν ἀνέθηκε νέων ἐκ Τελ.*) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lib. 8.] *ἡλικίην δὲ εἶη κατὰ Λαίον* sincera sunt. *Amphitryonem* Laio, *Herculem* Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τὸ αὐτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis filio nomen habens*: non, *Hippocoontis filii*: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: *filius Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντας: et Λαίος ὁ Λαβδάκην, τοῦ Πελοδάρον, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit *filius*, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 50. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7. 5. S.

CAP. LXI. 7. εἰς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat *Ἑγχέλεας*, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat *Mardonius*, scribens εἰς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἑγχέλιον στρατὸν πεποιμένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, ἰς Ἰλλυριοῦς abisse scribit; de Cadmo antea, ἰς Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἑγχέλιος: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπτεθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ῥῆσιν istam latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta causam significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos cecessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commodè Larcher, les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic Φεύγειν ὑπὸ τινος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8: perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, ou les laissa alors tranquilles. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eiectiones.

11. Ἀχαιῆς Δήμητρος etc.) Cereris Ἀχαιῆς, quae et Gephyraed, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bockarti lib. I. Canaan. c. 21. crit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λεψύδριον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Λεψυδρίῳ: item in Scolio apud Athen. XV. 695. e. et apud Etymolo-

gum p. 561, 51. et 34. et p. 565, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique damnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίνης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune *Paenoniae*, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 551, 15. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης *Lipsydrium* locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *He-sychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνητος, supra *Parnethem*, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* *Alemaeonidae* exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνητος iure hoc relinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est. *Alemaeonidis* ad *Lipsydrium* rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίνης) Πάρνητος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in *Parnethe* monte sacratum altare, Βωμός Σημαχίου Διός dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 52.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyratdo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαχίου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰμαχίου pluvii Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκμαίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. *Aristaeus*, ait, *aram Iovi Iemaeo (Icmæo) constituit*, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βαμὸν πόλιν μετὰ Διὸς Ἰκμαίου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργνης, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. Παιονίης καὶ Παιονίδαι coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium ὑπὲρ τῆς Πάργνης situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάργνης. S.

14. τὸν μὲν -- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LYIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. πωρίνου λίθου) In Iungermanni exemplo Παρίνου ορε-

rarum est peccatum, cui ipse *medelam* adhibitam in *Pol- luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici in- terpretes. et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide Taylora laudatum *Plinium*, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Hardui- nus* citavit, *Theophrastum* περὶ Λιβων pag. 592. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Ἀα- κεδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen- tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impegis- se. conf. cap. 90. huius libri. Mox lin. 4. pro *χρησόμενοι*, prae- ter necessita- tem, *χρησόμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 554. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίαν χρηματι etc.) *Herodotum* se- quutus *Schol.* mistus in *Aristid.* Panathen. Ἰππίας, ait, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτον τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαειονί- δαι ἐξέληον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τωτέστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corri- gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τωτέστι τὴν ἐν Δελ- φοῖς) ἰέμεαν παρεκάλε ἐπὶ τὸ χρεῖται τοῖς Λακεδαιμονίοις βοκῆσται ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae- monii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρα- τίας, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. n.) ora- culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi- mus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pe- cunia corruptam non dubitavit ut *Λευδόμαντιν* traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* Περιέλαλιν τὴν πρόμαντιν ἀναπαύει τὰ Κλεισθένης ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se- cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ἀνέστατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le- gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προῤῥητις χρημασι πεπεισμένη ἀλλὰ συμφέρον (τὸν νόμον) ἔχει, *Polyaen.* lib. I. c. 16. 1. *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin. 9.*] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes *Lacedaemonii* humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ περιστὰς ἄνθρωποι ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνθρώπων. Ad iudices suos *Socrates Platonis* in *Apolog.* p. 29. c. ἐγὼ εὐαῖς, αἶτ, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείτομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae com-
mota sunt *Lucae Act. Ap. v. 29.* In hoc carmine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. *VALCK.*

4. προφέρειν σφί) Sugillantur a *Plut.* de *Malig.* p. 860. D., ac si καλλίστῳ καὶ δίκαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; nullo oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. F.) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [*lin. 8.*] ξείνοι τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. *WESS.*

[11. προσσχών) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in *Thessalia* eiusque vicinia urbem recordor tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perrachis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. *WESS.* — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur *Scriptor*, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessaliam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* *Emend. num. xcv.*) et *Hierocli* in *Syneed.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognitionem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpretis ostendit. *S.*

23. ἐς τὰς νέας κατέβη) *Laurentii* ad *naves* repulit, desiderat κατέβη, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 596. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τεῖχος κατήγαγον: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς περὶ εἰς τὸ τεῖχος κατήγαγον. *Noster* V. 106. καὶ ἐκατέβησαν σφίς ἐς τὰς νέας.

Equidem relinquo, quod schedae *magno* consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum *lenius*. Pausanias de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφῶς ἐς σίμβλους κατεῖξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. WESS. — Conf. Nostrum VI. 102, 2. ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελ. τίχῃ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) Unius Anchimolii εἰς τὰ Φαί numero plurali? Non opinor: sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνοςόργει. De isto Herculis sano Meursius egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc Herodoti loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium Axiochi Aeschinis Socrat. et orator Aeschines contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum graece proprie τάφος est; ταφῇ, sepultura, ut apud Nostrum I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem Nostro αἱ τὰ Φαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφῇ, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵπποις etc.) Huc pertinere puto quod, Polyaeo praetermissum, Frontinus narrat Stratag. II. cap. 2, 9.: nam per equitatum. quo praevalerat Hippias, Thessali videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺς ἐπὶ Λιβύης Plutarchum apud Nostrum lib. II. 119. invenisse. Cl. Valckenarius docuit. ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τριμύριος ἐκτῆς lib. I. 207. et Poëta Iliad. v. 601. ἰθὺς Μενελάου κιδάλλισιο Ἡῆ, tum Callinus, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud Stob. Serm. XLIX. pag. 556. Stragem equitatus Tessalici sociorumque Hippiae explicat in Lysistr. vs. 1154. Comicus. WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μὲν ἄλλον πάντως fuisse olim, in eo msstorum silentio: superius cap. 54. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφίσι τὸν στόλον ταῦτον ἐμῆσαι: et clarissime lib. VI. 5. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σύμμοχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἦν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίχον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τύχος Πελασγικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omini fuit, quippe iam olim diris devotum apud *Thucyd.* lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, *Thucyd.* I. 89. *Lycurg.* contr. *Leocr.* p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. *Demosth.* de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεξέθεντο τὰς θυγατέρας παῖδια εὖσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iubet *Aeneas Poliorcet.* c. 9. ζύγη ἢ ἀνδράπεδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προοίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit *Casaubonus*. Quae de *Pisistratidis* paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτια etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt *Periz.* ad *Aeliani Var.* Hist. III. 21. et *Bouhier* Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγυον etc.) Vide *Terpsichores* c. 94. et *Thucyd.* VI. 59. Annos *Pisistratidarum* tyrannidis *Aristoteles* Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa *Pisistrati* computatione exiliorum nata. Io. autem *Meursii*, annos istos *Hipparcho* et *Hippias*, patris ratione non ducta, tribuentis in *Pisistr.* cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a *Bouherio* Diss. *Herod.* c. 14. et *Ed. Corsino* Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima *H. Valesii* cura ad *Diodori* Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. *Euripid.* Med. vs. 419. οὐκίτι δυσέλαδος φάσμα γυναίκας ἔξει. Verum elegans ea linguae copia et varietas, ἔχει δὲ τινα

Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 85. , at τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 65. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. 'Ὡς εἰώθει, αἰτ. παρεκμινύς πίστεως ἕνεκα τοῖς λόγοις ἐπαίνους τιναί· Ἰσαγόρας δὲ, Φισίν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ εἰ συγγενείας αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρύμοσ τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κῆρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπευμένου τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατέρων, et Iovem ἱερέων: Herodotei Isagorae συγγενείας, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθουν Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερόν τοῦ Καρίου Διός, κινόν ἀπάντων Καρίων, οὗ μέγιστον καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Κερῶς αἴση. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρί κινδυνεύομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Κερῶν σχηματι καὶ μοίρᾳ θρέψασθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, sacpissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφύλετευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 356. Schol. ineditus: Τεσσάρων οὐτῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδίων μὴ ἐν τινι κερῶ μίαν τῶν Δ'. φυλῶν βουλκείσα τυραννῆσαι προσποίησιν ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτοις κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο Φυλάς, λαβὼν P'. ἥρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς Φυλάς ἃς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἐλθὼν Ἀθήνησι ἐποίησε δέκα Φυλάς, ἵνα καὶ, ἐὰν βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆσαι, μὴ δύνῃται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P'. in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. Valla in prima versionis editione Ionis filiorum Leontis, unde eum legisse suspicio est, παῖδων γε Λέοντες. De Medic. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντος ex Ask. et Pass. consensu habuisse. [Vide Var. Lect.] Apud alios par discordia. Stephani Byz. vetera exempla et scripta Γελόντες in Αἰγικόρεως. [vide ibi Holsten.] In Plutarchi Solon. p. 91. olim Γελόντες, quod ob vicinam A. et Δ. idem. Euripidis in extrema Ione verba, et Pollucis VIII. 109., in controversiam venerunt. Guil. Canterus utraque ad Nostri prae-scriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque Is. Casaubonus ad Strab. VIII. p. 588. [ad pag. 583. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti Pollucis interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut Euripides et Herodotus censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex Strabonis et Plutarchi doctrina; commodissime Τελόντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinioniones Marmor dissipat Cyzicenum, luci ab ill. comite Caylus expositum in Recueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΡΙΑΗΤΕΣ, tribus Cyzicenae quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus Comes commonstravit. Est quidem Τελών virile inter Atticos nomen apud Apollon. Rhod. I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργάδοις in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελέων. Aptissime, sicuti Ὀπλῆται, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustant; unde Γελέοντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελεῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελαῖν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 51.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελέοντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem Φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμυχον ξῖνον εἶναι] Post σύμμυχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ultī Cirrhacos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἶναι) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελοποιῆσαι αὐτὸν τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσίοδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θιάττρα παρασκευεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων ἐκφωδοῦντες: idem in antiquitatibus studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat et comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρείων ἐπέων εἵνεκα, quae ad ἔπαισε βαλῶδους pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc.* S.

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit in αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοιτι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων. VII. 83. κόσμον πλεῖστον παρέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργείους, ut est in *Epigr. cdxvii. T. III. Analect. Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) *Dio Chrys. Pythiae* istud responsum alludens *Or. III. de Regn.* p. 43. v. πολὺ δὲ μᾶλλον τυραννοὶ καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώιον τυραννον: unde Casaubon. ληστήρα praedonem hoc reponit loco: quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λευστήρ Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli λευστήρ μόρος*, [*lapidationis supplicium.*] vii. c. *Theb.* vs. 205. At quidam λευστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in Hesychio? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud Suid. ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum Apollodorum, τὸν Κασσανδρείων λευστῆρα dabit idem *Aelian*. Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata Casaubono, Diatribe in Dionis. Chrys. p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τειοῦτον ἄρχοντα ἢ „αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα“ πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, „ὅ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνῶνιον τύραννον: respicit oraculum a Pythia olim Clistheni redditum, Sicyoniorum tyranno. Herodotus Terpsichore: — — — ἐκείνον δὲ ληστῆρα. Editiones Herodoti praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut Reiskio, mihi quoque Casauboni placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et Annibale Alexander apud Lucian. [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 586. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο: ubi τοῦ — — ληστῆ τῶν Ἑλλήνων e Demosth. (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in Herodoto ληστῆρα quidem legisse videtur Dion; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum Cassandrensiu tyrannu Apollodorum vocat τὸν Κασσανδρείων λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista Suidae: λευστῆρ, ὁ καταλεισθῆναι ἄξιος, τούτῳστι λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in barathrum conicerentur, βάραθροι dicti sunt Atticis, vocem inprimis ὀλεθρὸς frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πεδῶν ἄξιος, et Τύμβει, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc in *Aristoph.* est Lys. vs. 572., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* K'. p. 591, 33. [p. 1654. ed. Rom.] Dorienses scribit τοὺς ἐποειδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δεδρακότας. Tandem λευστῆρ proprie idem est ac λιθοβόλος: atqui hoc ipsum, sive λαβέλος, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Λιθόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus Casaubonum tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστᾶκοῦ) Quid moverit aman uen-
ses ad τὸν Ὀστᾶκοῦ pingendum, non reminiscor, neque ex-
puto: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides* *Me-*
nalippus, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*,
apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517. — ubi
Salvagn. et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoc. niss.
p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ὀστᾶ-
κός, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos voca-
li α cum ο permutatὰ ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b.
Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστᾶκοῦ h. l.
pro Ἀστᾶκοῦ scripsit. S.

22 seq. Μεκιστεία — — Τυδέα) *Herodotum* more suo sequi-
tur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil
erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet
Ἀχιλλεία, Ὀδυσσεΐα, Περσεία, latine scribentes *Achil-*
lem, *Ulysssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πιέ-
σης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλης: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.*
p. 289. Duplici forma dicebatur Μενίσθης et Μενεσθεύς: Ἀν-
τιφάτης et Ἀντιφαιεύς. VALCK.

50. τραγικῶσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, Sicyonios
tragoediam invenisse primos, Athenienses consummasse:
(*Themistius* Or. XXVII. p. 557. b. Τετραδίδης εὔρεται μὲν Σι-
κυώνισι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ παιηταί:) certa, inquam, ea si
sint, choris tragicis ante Thespim *Adrastus* Sicyone hono-
rari potuit. Ceteroqui Thespis, tragoediam Athenis docens
Olymp. LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est.
Dici posset, ante eam Olympiadem, qua *Alcestin* fabulam
produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*:
difficile tamen ad credendum, tragicos choros, quorum in
Adrasti cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poëtae
rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si
fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non
manebunt hi chori; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert.*
Phalar. Ep. p. 295. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε) Quod
αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco
miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam no-
minum terminationem significari in -άται: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt 'Τάται, 'Ονιάται et Χοι-
ρεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεῖς
αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit
oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et
non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine voca-
bulorum, ne audirent ὄνες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic me-
cum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ
χοίρου adicere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc
vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud
libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Cli-
sthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Dori-
ensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν
et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur.
WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ὑλλείας καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii,
quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt,
Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυ-
μῶν memorantur Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνες: de quibus
egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et
Henr. Vales. Emend. l. c. 32. Ad ista tria quantum nomen
adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum,
Αἰγιαλέας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰ-
γιαλοῦς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 532. n. ed. Cas.]
et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικωνία,
καὶ Σικωνῶν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Pelo-
ponnesi maritima, ὅσα πρὸς θάλασσαν τῆς Ἀργείας, Pausan. II.
p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507.
T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In
parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes
Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῆες, sive
Αἰγιαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn.
in Del. vs. 75. Accommodum heroico versui nomen apud
Poetas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπεμαι
οὐχ ἔτερον τοῦδε τλήμεναι Αἰγιαλῆων. Ista prostant in Etymolog.
M. p. 189. 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδός
--- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰπυλῶν: ubi postremum nomen,
omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg.
Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum inmutato ἀπωσμένον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitalis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vallu. Ergo ne decem duntaxat Athenis δήμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους ἐς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valekenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶ κατ' ὑπερθε τῶν ἀντιπατασιῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθῆσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eamdem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθῆσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτῆσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίθηται αὐτοῖς recte *Schol.* explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δῖνα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατίνευσεν εἰς τοὰς φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit *Schol.* in *Aristoph. Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem *Adnot. S.*

CAP. LXX. 2. ἐπιβαλόμενος Κλειμένην) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. Cleomenes στρατὸν ἔκ' Ἀθῆνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι αἰδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκαταργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκαταργασάμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, Cleomenis fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αἰετὴν φοιτῆν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξίβαλε Κλειμένην, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* Cleomenis *expeditionem* adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἰναγίας [lin. 8.] et Κολώνιον ἄγος, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢ Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more accessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

εις ἡδὺα καὶ καλή, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπεν καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρονος) ἐξίργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydeam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est Graeculi, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διγνήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνιαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λίων ἐγίλασιν ἐθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λίων, aiebant, ἐγίλασιν ἐθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι· - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰσαρὸν ἐστὶ, φοβερὸν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. *Nobiliss. Palmerii Ναυκραρίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim Ναύκραροι fuerint, praeclare *P. Leopardus* Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* commonstrarunt. Cur autem ἔνικον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur Cylonem et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐννέα Ἀρχουσι· τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα Ἀρχοντες ἐπρῆστον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκρατίων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἰκέτας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατελληφέντων. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθηνᾶς referendum, sed ταύτους ἀνιστρίασι, pingendaque ὑπιστιγμὴ post Ἀθηνᾶς. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ὑπέγγυσαν alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque hac supplicium privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἐχέγγυσον Ῥόον μὲ κακφύλαττει, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' εὖν ἀμείψω βυλὸν ἱερῆϊν [ἱερῆϊον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδῶν ὑπερορᾷς θύραν ἐν θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocles* *Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius εἴμην, ea mox κλειθῶν, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κλειθῶν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* γ'. 100. WESS.

22. ἔξίππει μετὰ τῶν Λακεδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 275. εὐδὲ Κλειμένης, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀφ' Ἀλακτος" ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίον, "Ὀρχετ' ὅπλα πατρὸς ἐμοῦ. VALCK. — Ἐξίππει *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, cicctus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Μοχ κατέδησαν τὴν ἐπὶ Θανάτῳ, scil. δέτιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμησίθεον τὸν Δελφόν Herodoto restitutum iri *ex* veraci Palmerii coniectura, a Clar. Wess. firmata in Diss. Herod. p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius *ex* coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex Nob. Palmerii admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet Pausanias, Τιμασίθεον τὸν Δελφόν, Isagorae amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in Plutarchi T. II. p. 825. B. et Photii Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique Xylander et H. Steph. perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματα) Semper ita veteres de fiducia animique praesentia. Λήμα, captura illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei mssii omnibus locis perbene. Gronovius tamen, quoniam Florentiae auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et Porti doctrina. Confer ad Diodor. II. 58. et in primis Graevium in Luciani Soloecist. c. 5. Valckenar. ad Ammon. lib. II. c. 15. et Pierson. in Moerid. p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφι Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in Var. Lect. monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a Wesselingio ad III. 66, 11. vel a Valck. ad Ammon. lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad Moeridem p. 305. et ad Thomam Mag. p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) Suidas προφηνῶς ἔλεγεν explicat Hesychius εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἤγεν: ubi Cl. viri Küsterus et Al-

AD HERODO T. V. 72-74.

77

berti. Verius erit, summatim dixit. Κορυφούμενος εἰς ἕν ἀριθμόν, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcaeī, Anthol. lib. III. p. 551. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. XXI.] συγκεφῶνται τὴν διήγησιν, summatim absolvere, Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφούσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Aem. Porti Lexico. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐτίβαλε εἰς τὴν Ἐλευσίαν) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφιδεῖς ὑπόσπονδος, ἀπὸ τῶν οἰκᾶδε πάλιν Ἐλευσίαν κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 53. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἢ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλης στήσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata.) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum --- in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consentiens. S.

8. Ὑσιᾶς) Harpocratiōni, Steph. Byz., Suidae Ὑσίαι πόλις Βοιωτίας: [apud Steph. quidem etiam Ὑσία, sing. numero:] a quibus non abit Pausanias, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθερίων, urbium olim Boeotorum, ἐξέστις ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullum: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheris

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in Plutarchi Aristide, ut alias ostendetur. An Hysiae, Boeotiorum finibus proximae, conditionem mutarunt. et laetitia temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: Herodoti aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οὐδὲν αἰετοῦ καὶ Ὑσιᾶς) Ὑσιᾶς qui demum dixerit Attices, neminem habuit Meursius, praeter Herodotum: ego ne Herodotum quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, ad eoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. Hysius pagi situm definiverunt viri summi T. Hemst. ad *Lucian.* p. 438. et P. Wess. ad *Diodor.* I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate Herodoto proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατῆλθεν δὲ εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιῶνος περὶ Ὑσιᾶς εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. Plataeenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illine deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant εἰς Ἐρυθράς καὶ Ὑσιᾶς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιῆς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον εἰς τὰς Θυβὰς καὶ αὖθις διεσώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον εἰς Ὑσιᾶς. Ad *Thucyd.* plura dedit de Hysiis *Wasseus*, alterum etiam Herodoti locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad Asopum collocantis Ὑσιᾶς τ' Ἐρυθρὰς θ', αἱ Κιθαιῶνες λίπας Νέβριν κατακλάσαν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ὑσιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in Antiope, quae geminos, ut notum, in monte Cithacrone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus cruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλῶ

se pro 'Τριῶς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μεταβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετίβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπαλλάσσονται: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis *mutare*, pro *mutari* et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, αὐτοὶ δὲ εὐσιβαῖς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, Φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀντιόρπον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειομένων καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὥς αὐτοὶ πρῶτα ποιῆν ἐπιχείρου Ἰππίου (Δωκεδαμόνιοι: hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀληθάντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τοῦ τῶν τοῦ ἱππίου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑπεφθῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἔπεισαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δέσμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκυρεὺς sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλιδελ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκυρέων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα ἀπὸ πλάγιος ἐπιζυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliares solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σατῆρες (ὄντις,) καὶ γὰρ παρὰ Σατῆρας, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικλητέ εἰσι ἱόντες εἴπωρο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatae, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores proeliantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκυρεὺς συμμαχῆσόντες

ἔπειθεν. Apud eundem II. c. 51, 4. *Lacedaemonii sibi persuadent, Διοτκούρων ἐπιφάνειαν γεγονέναι*: vicina corrigit *Hemsterh.* in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad *Lucian.* [*Deor. Dial. XXVI. 1.*] p. 284. Apud *Herod.* V. 80. *auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν*, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί αἰπέδισαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν εἰδέντο: ad istum locum. *Iustini* quaedam excipiat *Clar. Gronov.* ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. *Τίταρτον δὲ τοῦτο etc.*] Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae *Codro* regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios *Pausanias* lib. I. c. 59. p. 95. Secundam, duce *Anchimolio* parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 65. Tertiam, quae prima fuit *Cleomenis* in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt *Pisistratidae*, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda *Cleomenis* fuit; qua arcem Athenarum *Cleomenes* occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguae admodum manus (c. 72, 3.) tunc secum *Cleomenes* habuit, et paucos post dies excedere Atticam coactus est; illius nunc expeditionis *Herodotus* (quem admodum etiam *Pausanias*, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam *Doriensium expeditionem in Atticam susceptam*, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς βοηθοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata *Βοιωτῶν* mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra *Boeotos* et *Chalcidenses* expeditiones ad *Herodoti* exemplum floride ornavit *Himerius* *Eclog.* p. 44. ed. *Steph.* *Rhetoris* locum adscripserat *St. Berglerus.* WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἱπποβορῶν τῇ χώρῃ) Optime *Plutarch.* in *Camillo* p. 164. F. *Χαλκιδέων δὲ τοὺς ἱπποβορῶτας λεγομένους, πλοῦται καὶ δόξῃ διαφείροντας, ἐξέβαλεν Pericles*; cui cum congruat *Strabo* X. p. 685. c. [p. 447. B. ed. *Cas.*] et *Aelian.* Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἱπποβάται, sed plus priore *Herodot.* T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρέως ἵπποβότῃ, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρέως ἵπποβάτα fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἵπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληϊκῶν numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis cum amplum videri, Herodolique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus prodigini facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἵπποβόται ἐκαλόντο οἱ παχίεις) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἵπποβόται δὲ ἐκαλόντο οἱ παχίεις τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἵπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἵπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἵπποβόται dicti sint, an ἵπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἵπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἵπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἵπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἵπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 5. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολετῶν καὶ ἀεματοτροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμέτροι, qui Syracusis et alibi, γεωμέτροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flaminius potentior eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πέδας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πέδασι δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πέδας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat. enarrans. Athenienses ibi Bocotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας: ἀνέστησαν τε τοῖς παιδάς (τὰς πέδας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμηλῶτας ἔδθησαν, καὶ χαλκείῃς τιβρίππου (leg. χαλκείῃς τιβρίππου) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istae πέδας ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῶσαι, κρεμάμεναι ἐν τειχεῖων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλευσμένων πυρὶ, a περιφλεῖν: περιπεφλογισμένων forte legit Valia. In ista forma loquendi alibi habet σωόν: ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦν σωόν, II. 181. IV. 124. VIII. 59. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πέδαι, ἐν τῇτιν ἑδιδέατο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἔσαν σωῶναι ἐν Τροίῃ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρέον δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. δεινέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux δεινέως legit, sicuti εἰκοσίμινως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχεῖων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Commici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura. auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχνυμένῃ quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυσέσης ex ἀχλυσέσης. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, "τὴν χεῖρ σβενηύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coelum, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μέσση ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθη:* ad quae *Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγου ἐκκλησίαν,]* ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. *Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — Homereum illud consulto-ribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ διεπρέποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενῖναι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidι, ἀνεγγυῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.*

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, Ἀσωπίδες καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολεμοῦσιν Ἀθηναίοις ἐκπισταὶν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰλίσθαι συμμαχούς· δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἔφασαν) *Etsi haec priscæ superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίθειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιτίμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφι ἀπέδιδσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναῦς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis Aeacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotæ Aiacem, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVII]. ntique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν Βοηθίαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλέσθαι Αἰαντα τὸν Τελαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὺς Τυνδαρίδας supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.*

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νῦν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰοῦσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθης - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotus videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantia. Hic illa ἔχθης c. 82. dicitur προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθης memoratur Leotychoidae ἡ ἐς τὸν Δημάργον. τὴν ἔχθην ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὄργῃς ἔχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὄργῃς ἰβι Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὄργῃς ἔχω: dicitur quidem ὄργῃ λέγειν, κελύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὄργῃ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινύοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰσινύοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινύοντος Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ ἔχον οὐδὲν ἐνίστασθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινύοντο πᾶσαι τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεύμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινύοντο) Neque Ionice dicitur ἐνίστασθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰσινύοντο, scriberem ἰσινύατο: hoc Ionicum pro ἰσινύοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινύοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνύοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνιδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινύοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνύοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68; 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem, ante terminationem non agnoscit, S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἢ προσφειλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus *debitum*: προσφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsique Aeginetae sint πόλιμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσοφειλομένη, *adaucta*? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοῖσδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τι καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξήσις, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀβρῆταις ἱεουργίαις apud *Epidaurios* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμίας τι καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θεαλλίης, cui notae fuerint Θελλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξήσιν. Binis in locis Deas ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίας nobis offert et Αὐξήσιν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefereendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholias.* *Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίττεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὐξήσις, δαυμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίοι λιμῶ διεθείροντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, Ταμίης καὶ Αὐξήσις. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θεῶν Καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ εὖ προειρημένα· πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἰδόν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἦδῃ καὶ Ἐλευσῖνι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θεαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖνης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimentaue mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud *Macrobi.* Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est *Cornelius Labeo*, eadem esse bonam *Deam* et terram; -- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. κότερα χαλκοῦ ποιοῦνται;) Scriberem ποιοῦνται, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in *Eurip.* Hec. vs. 85. In *Thucyd.* p. 426, 55. pro ἡ μίνωμεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἀν' ἑκάστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; *Xenoph.* Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότερον βίαν φώμεν ἢ μὴ φώμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Ἀγέται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἀλλοθι γῆς αὐδαμῶ κατ' ἐκείνους τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πάνν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11, a *Wess.* notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) *Kluitii* coniectura, ξύλου ἱρής ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba. ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. *Wesseling.* in *Addendis*.

11. λήγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex *Sophoclis* Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἑπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσθ' -- φύτιμα -- Ὅ τῃδε θάλλει μεγίστη χώρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. *Wess.*

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyrardo memoratos, Ἀθηναίαν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 153. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὸν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 5 seq. καὶ δίκας - - ἰδίδοσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα; καὶ ὃ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδαυρον ἰδίδοσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν sollemnis erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολαμίει τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γινώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δούναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὲ ἰόντες διαφοροί) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροί in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζηγυχλαίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκ όμισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Αἰσβιοὶ δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεσαν c. 98. et ἐκόμεσαν ἐς Ἀμαθούνα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκ όμισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντο καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediā verbi formā. S.

[18. ἀρήκτος ἱερογύαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήισαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturac, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σύν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνήκται, ξυμμήκται, ξυστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραδίν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τούτους etc.) Reiskii ταυτοῖς firmo caret tibicine; τούτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegiam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic ἐπιρῶντο, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. ἐπιρῶντο) Gronovio iure merito placuit πειρᾶν ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, ἐπεὶ πειρᾶν, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες. Barum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit *triremem* --- *civibus quibusdam*: postremum ille forsan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaererent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριήρει μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγῶλματα ταῦτα --- πειρᾶν ἐκ τῶν βάρων ἐξνασπᾶν. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- πειρᾶν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a πειρᾶν pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia libriorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc. Πειρᾶσθαι dico: nam πειρᾶν, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπιμῆθαι tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi *πικρῶν* h. l. ex *παρὰδεδωκυ* natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen *τούτους* ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc *τούτους* relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum *ἐπικρῶντο* in *πικρῶν* mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἄλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων *Astemisiam* μάλιστα εὐδοκίμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἄλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. β'. 698. καὶ δὲ ἄλλοφρόνειοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion*. vestigia: opportundum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρέται τὴν γνώμην, αὐτεῦ μένοντας διανυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἐμβολὴν διεναυμάχουν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάειν) Videlicet νῆτον. Alibi ἐπ' Αἰγιναν, ἐς Αἰγιναν III. 131. Venit inde Αἰγινάιος, Αἰγινάειν, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad *Pausaniam* lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἤκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθεύραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένης διὰ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς διὰ γυναῖκας et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγασάμενοι τὸ πραχθὲν, περιμίλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in *Annalibus Samiorum*: conf. *Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645-648.*] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατιζομένους, στρατιὰν adversus Aeginetas mīsisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abúsae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτέων ἐς τὴν Ἰάδα: et ἐσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνον κιθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάζειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* in *Iliad. ξ'. p. 963, 17.*, αἱ κατὰ Πελοπόννητον, Φησὶ, κόραι διημέρευον ἄζωσται καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. *Pythaeetus* apud *Athen. XIII. p. 589. f.* *Periandrum* scribit, cum videret *Melissam Epidauriam* Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπεχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὥνοχοι τοῖς ἐργαζομένοις) ἐρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebrc vestimentum περονατρίς et κατακτυχὲς ἐμπερόναμα dicitur *Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.*

Hist. I. 18. et *Spanhem.* in *Callim.* hymn. in *Apoll.* vs. 32. Mulieres apud *Theocritum* loquuntur *Syracusanae*, *Dorica* superbientes origine vs. 91. *Κορίνθιας εἰμὶς ἄνωθεν* -- *Πελοποννησιαστὶ καλεῖμιν*. De civibus suis *Hermocrates* *Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεὺς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονομίου τῆς Πελοποννήσου τῇ Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ *etc.*) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei *ζημιώσωσι*, nec non *ἰσθῆτα μεταβαλέειν*, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. *WESS.* — Inter *ζημιώσωσι* et *ζημιώσουσι*, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schaeff.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in *Var. Lect.* adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in *ed. Wess.* et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hīc, idem in *Αἰγυπτίῃ*, *Βαβυλωνίῃ*, *Λακεδαιμονίῃ*, aliisque designarunt librarii. *Machon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. d. de scortillo *Glycerio*, *Κορίνθιον παράπηχυν καὶνὸν λήδιον* ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui *λίνεον καθῶνα*, tunicam lineam, sed *χειριδωτὸν*, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. *Doricae* matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste *Aeliano* *Var.* I. 18. Hoc *Δωριάζειν* in *Schol. Eurip.*, seu *Δωρίζειν*. Contra ea, *Ionicae* et *Atticae* tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἴωνίξειν. *Ista* discimus e *scholio*, quod *Clementi Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδᾶται, δωρίζειν ἐπὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λάκωνες ὥς περ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδατοῖς χρώμεναι, ἰωνίζειν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἴωνίαν ἀποκρίσσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aeque proficua, quae relinquo. *WESS.*

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτι τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ, in τῇ ἐ. τῶν ἱστοριῶν νόμον ἐπεὶ θίσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὴδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit P. *Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or.* II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. τὸν δὲ τροχῶ, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὔρε, Κλεινότεστον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμια ποτήρια) αἵτι Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal.* V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ, in *Epistola ad Hageiorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔσθησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύριον, οὐδὲ λιθοκέλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur *Κωλίας*: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neaer. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάφλυτος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλικὴ γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίτις, alia γῆ σμικτήρις, alia σιδηρίτις, σμικαντήρις, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδης legendum. *S.*

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἰξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. *WESS.*

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Mūsīs ἰδικαίον, δικάειν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινητίων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. *WESS.*

15. τίμνος ἀπιδίξαν) Praecedens τίμνος ἀποδίδωντες [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμνος εἰ ἀπιδίξει ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινητίων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐκπονήει πρὸς Καμβύσῳ ἀνέροισι. Portus plura. *WESS.*

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτῆντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. *WESS.*

CAP. XCI. 3. νόῳ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in socio-rum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κινδύλοισι μανησίεσιν ἐπαρβόντες ἄνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρίειν τοῖς Ἀθήναις, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους: has voces e scholio natas atque eiiciens arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρίδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium serebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσασιν, ἔσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πενιχρῆσθαι ἔσμεν, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἐθελονάκειον, ὡς δεσπότην ἰργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ τοῦ τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βιβλαΐδαι Appiani Ecl. Civil. IV. p. 1022., νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., compluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πενιχρῆσθαι ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, Abreschio consentiente. At illa vide, [lin. 8.] εἰς δὲ καταφεύγουσι οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commentum ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. Laurentius, inflatusque superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φουήσας. Quid si pictum olim Φύσας fuerit; deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγὰλα φουῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσημα

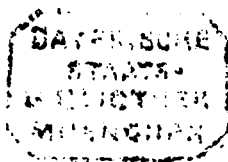
Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἱαυτὸν Alciphro. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν ἔμοῦ καταστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δῦσμορ', οὐδὲ τῷ χρένῳ Φύσας Φανῇ Φρένας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua φύσας pro φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ φυσῶν (vel φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξαι vana dicatur gloria, opposita τῇ ἐγκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξαι, δόξαι, μυρίοισι δὲ βροτῶν Οὐδὲν γεγῶσι βλοτρὸν ὄγκωσας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίῳ. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν φυσᾶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὥς ἀπόρρητοι ποτί; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex φυσήσας formatum statuere opus est, nec in φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Vesselingio citati; quamquam in his Φρένας φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρένας φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν φύσας αὐξάνεται est famam nactus augecit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

Herod. T. VI. P. I.

G

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. ἄμα ὑμῖν ἀκούμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀκούμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκούμεθα θάσσειν, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρέπω τῷ ἔξ ἡμεῦ ὑποκειμένῳ ἄκτο: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίεσθαι τὴν ἀμαρτίαν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκούμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνοις δὲ ἀκίται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκίται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀκιδόμεθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. f. Σωκλέους μελθόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσικλέους editur, et mendose Σωσικλέους olim in ed. Francf. 1620. Videed. Hutten. T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosicrates; Sophanes et Sosiphanes; neque contrahantur a Graecis Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγίνης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεοσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σακοῦνδος καὶ Γάϊος, Διεβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὃ, τὲ οὐρανός) Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτι ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthii Societatis oratio: Ἡ δὲ ὃ, τὲ οὐ-

παῖδες ἴσται ἔνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κατὰ Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' αἶψα' εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. αἶψα γὰρ ἀν' ἰμοὶ Τὰ πρᾶγματ', οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας; rariori voce. Τῇ ἀνίστη πολυτίτλα Atticam opponit τὴν ἰσὴν καὶ ἴσσομεν, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγῆται ἑαυτῷ μετῴναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, ὃς βασιλέως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μύναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνιμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλφειάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commodè sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνιμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδουσιν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδουσθα θυγατέρα οὐδεὶς ἰθίλει, οὐδ' αἰγισθαὶ ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοὶ -- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμήν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοὶ δώην θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδουσιν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετιδίδωσαν οὔτε ἄλλον οὐδένος, οὔτε ἰκδοῦναι οὔτε ἀγαγεῖσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενί ἔστι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγίται, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. Nostrum I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χολῆ) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χολῆ οὖσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πιθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augeas. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχευράτιος) Codicis *Ask.* Ἐχευράτιος *Doribus* debetur. *Ection* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post γυναικός et post ἄλλης inserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliis usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο, omisa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς *Τρῳάδας*, οὐδ' Ἑλλήνας etc. pro οὐς οὐδὲ *Τρῳάδας*, οὐδ' Ἑλλήνας. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' αἶψ', οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἶψ' etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοίτροχον) *Oenomai* τίξει δ' ὀλοοίτροχον [conf. *Var. Lect.*] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοοίτροχους plerique Codd. et *Suidas*; quas quidem vocabuli discrepans originatio apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Literà scribendum transposità, [immo adiecta,] *Λάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοοίτροχον*: sic vulgatur in excerptis *Eusebii* ex *Oenomao*, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronunciantum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor *Scholii* nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a *Villoisono* in *Scholiis Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: Ὀλοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπύπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπύς [ὁ Γονυπίσος ed. *Vill.*] δασύνει, ἢ ἢ ὀλοοίτροχοιδῆς καὶ κατὰ πᾶν μέρος αἰσθητικὸς οὗτω δὲ καὶ Ἑρμασίης, [Ἑρμακπίης *Vill.*] καὶ Νυκίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν *Vill.*] ὀλοόν καὶ δεινόν. ἐπινητικὸν δὲ τὸ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, *Od.* A. 52.) [καὶ ἴδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοοίφρωνος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. *Basil.*, quem a *Clar. I. I. Wetstenio* habui utendum, Scholia complectente in *Iliada*, atque *Iliadis* *Homereae* *Paraphrasin* utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N. p. 893., excitans et *Herodotea* ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοίτροχους ἀπίεσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (*Κυρ. Ἀναβ.* IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. *Paris.* VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἰκίσσεν αἰδικήματος ἰδικαίεν: et geminum III. 29. Plurima ex aliis *P. Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, αὐτὸν οὐ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασιν, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡτίωνι γινόμενον) Ut paulo post legitur, ἐὼν συνωδὸν τῷ Ἡτίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡτίωνι γινόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 151. Βρίθας τε τοῦμόν σῶ προσουδίσας πάλω. Sic eleganter, loco προσουδίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄβας μετρίων, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וַיִּשְׁחָטוּ 2. Reg. viii, 12. et וַיְבַרְכּוּ לֵן וַיִּשְׁחָטוּ Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτευδίζειν Hesychius interpretatur κατίβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγίλασε τὸ παιδίον) Respicit haec *Plutarchus* in *Conviv. vii. Sapient.* p. 163. f. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελίην νεγνὸν ὄντα, προσμελήσαντα αὐτοῖς, ἀπειράποντο: ubi forte scripserat προσμελήσαντα vel προσμεδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — *Eustathius*, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine *Catulli* ad *Manlium*; ubi *Scaliger*, *Virgilianum* *Eclog. IV.*, *Lacerda* probante, *Incipe parve puer, qui non risere parentes*, idem ait ac ad *parentes*, οὐ προσγιάσαντες τοῖς τεκνίαις. At propius huc facit *Plutarchi* in *Sap. Sympos.* p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελίην νεγνὸν ὄντα, *Cypselum*, προσομελήσαντα αὐτοῖς ἀπειράποντο: quod nuper vir doctus ad *Nostri* narrationem dextre προσγιάσαντα aut προσμεδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομελεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide *Plutarchi* *Consol.* p. 117. WESS.

70. φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum παταγύβην. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπαρίσιντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὲ καὶ ἔγιντο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocatur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἴηκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελίδαι τὴν Λάρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνήθισαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντινομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis anceps, invito *Cl. de Pass.*; cui ἀμφιδίξιον, auspiciatum, quoniam *Cypselus*, τῷ πόντος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu; oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντινομένη veteres nonnulli codices praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψιλον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὔτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὔτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείω βίωι ἀναφειρόμενος"

"Ολβιος οὔτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.
"Ἠλυθεν εὐνομένην διζήμενος" αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγών Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὔτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει
Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτῃσι" etc.

Vide Barnesianam *Homeri* editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἱσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent *Dionis* lectionem, "Ολβιος οὔτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod *Herodoti* nobis praebeant exemplaria, ἱσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῆος) ἱσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit *Livius* XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma εἰς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in *Horatio* legebat noster ille *Tib. Hemst.*) et Cypselus in intum Pythiae descenderit penetrale, (εἰς) πολυστεφῆ μυχὸν, *Aeschylō* dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψελος Ἡσιίδης) *Oenomai Aiaκίδης* vitium olet. *Cypseli* pater *Eetion*; cuius patronymicum Ἡσιίδης, uti *Deucalionis Δευκαλίδης*, egregie ad *Plutum Aristoph.* p. 206. *Hemsterhusio* ostendente. WESS. — Κῦψελος Αἰακίδης, quod praebet *Oenomaus Euseb.* p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψελος Αἰετῖ-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰτὸς dictum Ἡτρίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim poëtis, *aquila* dicitur Αἰτὸς. Non itaque patronymicum Ἡτρίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετρίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετὸν esse τὸν Ἡτρίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετρίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡτρίων nasci potuit Ἡτρίωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidae* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός" --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθίμος formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίων Ἀνθιμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol. in Aristoph. Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῦ, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῦ offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῦ adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in Var. Lect. nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παῖδων γὰρ μὲν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γε μὴν τίςτις παῖδες. Quae mihi quidem violenta videtur: τίςτις certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξιν est, et pro more *ambiguum*; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Perianthrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὧν εἰς αὐτὸς ὁ Περικλῆς, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Perianthri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μὴν οὐκείτις παῖδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλῆξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλῆσαντος postulabat διαπλῶσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλῆσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλῆξον vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον alia figurā. At, quod in tot schedis διαπλῆξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεὸς, γλυκύν πλῆξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διὰ πλεῖς: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerisit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλῆξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. διαπλῆσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλῆξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines injurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 51. et Suidae in *Κυβελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque *ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησεν*, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, *διέπλεξε τὸν βίον αὐτῷ*: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum *διεπλέξαντος*. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur *διεπλεῦσαι τὸν βίον*, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse *διαπλέξαντος* demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretime vermibus erosa lib. IV. cap. ult. *οὐκ αὐτὴν τὴν ζῆν κατέπλεξε*, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum *διαπλέκειν*: apud alios *διαπλέκειν τὸν βίον* significat vitam agere. VALCK. — *Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit*, ut latine dicimus *pertexere vitam*, quasi *vitae telam*. S.

98. *κατασπινόμενος τῶν πραγμάτων*) Inpeditior structura Pavo et Reiskio extorsit *τὰ πρήγματα*, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse *ἐν τινὰ ἂν τρόπον τῶν πραγμάτων ἀσφαλίστηρον κατασπινόμενος*: neque adeo *ἐν τινὰ τρόπον* collocatum quo modo plerumque, vice *κατ' ἑν τινὰ τρόπον*. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. *ἀναπρόδίζων τὸν κήρυκα*) Persimile Aeschini in Ctesiph. p. 81. *καὶ πολλάκις ἀναπρόδίζον τὸν γραμματικόν*, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, *percunctans identidem et revocans caduceatorem*. Illud autem [lin. 103.] *ἐκίλου - - τινὰ - τῶν ἀσταχυῶν ἀπείχοντα* imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. *μὴ τίμη τῶν ἀσταχυῶν τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας*, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingressus, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀσπαχῶν ὑπερίχοντα κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. *Quomodo tandem, γίνοιτ' ἂν ἰσχυρά πόλις, ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἥρινου στάχυν, τόλμας ἀφαιρῇ; καὶ ἀπολωτίζῃ νέους;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ οὐτρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινα τῷ κολούειν τοὺς ὑπερίχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab Aristotele non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢ οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερίχοντας, μισιστάτης ἔτη δίκαι. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερίχοντας τὰ δίκαι ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenâ, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήσιός ἐστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ Φρονιμωτάτους λυμνεοῦνται καὶ διασπολαγίσσουσι: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμνεοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

120. ἰς Θισπρωτοὺς --- ἐπὶ τὸ νεκρομαντήϊον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄστρον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θισπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντήϊον αὐτόθι, *Pausan.* IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos *Comicus* propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. *Hesychius*: Θεοὶ Μολοττικοί· --- ἐστὶ Ψυχοπομπίῳ ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήϊον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione *Deuteroni* c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, *Is. Samuel*, xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. *Eustathium* inspicere, his usum ad *Homer.* p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et *Plutarch.* T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ) Nefarium et foedum *Periandri* facinus ex *Nic. Damasceno* excerpit *Suid.* in Περσικὰ ἱστορία. Neque neglexit, ut opinor, *Seneca* II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. *Periander* certe *Melissam* suam, inmani abreptus ira, occiderat, in *Thaliae* cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni *Med.* tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίχῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταρχειντήν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προφθάτω γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud *Hermogenem* p. 95. ἐμίχῃ τις τεταρχεινμένῳ σώματι: apud *Herod.* ἐμίχῃ τις νεκρῷ ταρχεινθισμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῇ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: quibus *Periandro* non obscurum explicat *Herodotus* imaginis *Melissae* dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε. Mirifica narrat *Athen.* XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, *Is. Casaub.* ad Epistolam contulit *Periandri* apud *Diog. Laërt.* I. 100. qua dicitur in honorem *Melissae* *Periander* κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua *Melissa* μισγούν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati *νεκρᾷ* suo e cod. Med. *νεκρῷ* adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ῥῆεν* istam sic convertit, cum *Melissa iam cadavere coierat*. Multo commodius *Valla*: cum *Melissa quamvis defuncta coierat*. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem *νεκρᾷ* censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud *νεκρῷ* non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, *νεκρᾷ* vero aut operarum errore in *Albinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. *νεκρός*, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem *νεκρά* neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, *νεκρός*, ἄ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. *Τοιοῦτο μὲν ἔστι ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.*) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. *Vallae* lectio Codicisque Arch. καὶ τοιοῦτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad *τοιοῦτο μὲν ἔστι ὑμῖν ἡ τυραννὶς* diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: *τοιαῦτα μὲν ἔστιν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ὧς Λακκεδαίμονιοι*. In proximis *Herodoti* dixisse videtur Sosicles: *ἡμεῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκῃ θάψαμεν μέγα ὕψος*: atque aliquis adscripsisse ad *ἡμεῖς αὐτοὺς*) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidi* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] *non μὴ σφίσι τοῖς Λακκεδαίμονιοις*, verum *μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι*: necum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. *οἶμαι τὸ, τοῖς Λακκεδαίμονιοις, ἀμείψθημα τοῦ γρηφίως, ἐνθίντος τῷ κειμένῳ ὅπερ ἦν ἑρμηνεία τοῦ Σφίσι*. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidi* subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακκεδαίμονιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: *οὐκ εἰκόδες εἶναι Λακκεδαίμονιους ἀπὸ*

μὴ σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) - - - μὴ ἐλευθερώσαι. VALCK.

140. καὶ τούτων ἔργων) Ita ni dederit, dis tautόν. Sosicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντος ἐλευθερώσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτῶν, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. δὲ τοπρώτον γνώμην ἀπιδέξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπιμαρτύροντο [l. 11.] ex superioribus ἐπιμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα νέρω πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς ἐτολή ex Sophoclis Philoct. vs: 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπαντος ἐλευθερώσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut liberae maneat Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteras loco ἐλευθερώσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. δὲ οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, ei atque armis a se captum, velut peculium, Pistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylensaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylensaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβι) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῇ Σιγείῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis caussam, fuisseque olim in Mitylensaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. s. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non-nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρίλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρίλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμουν γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλείου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scephius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτευχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρεμκτήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρεμκτήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμουν,

inquit, ἔκ τε Ἀχιλλεύου πόλιος ὀρμεώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συχρὸν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant Casaub. ad Strabonem, ad Aesch. Stanley, Menagius ad Diogen. Laërt. et Simson in Chron. ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἳ οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γινόμενον, ὑμῖς δὲ κίνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in Var. Lect. De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminaui. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΘΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcaeus apud Strabonem XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκίτορ' ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικολ. In quis ἀλκίτορ', galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tungen. Equidem illa ipsa puto, quae Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἐντα δ' οὐκ. (Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλκίτηρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικολ. Clypeum ipsum in Caesiae Mineruae templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυοι Ἀθηναῖοι καὶ σφία ἀνικρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In Alcaei dicto ἀλκίτηρα ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλκίτορ' Casauboni

Herodot. T. VI. P. I.

H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, *ἐπιθῆναι ἰς Μιτυλήνην*, in *Mitylenen reposuit*, perperam a Laurentio verti. *Strabo* melius, καλεῖσθαι ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. *Misit Alcaeus* carmen *Mitylenen* amico *Melanippo*. *Damascius* apud *Suid.* καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθεται. Redi ad lib. III. c. 43. et *Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307.* cuius indicio addi *Athen. XI. p. 465. D.* et *Anna Comnena Alex. p. 39. B.* poterunt. *WESS.*

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλῳ ποιήσας εἶπε.) *Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus*, carmen *Mitylenen* mittit (*ἐπιθῆναι ἰς Μιτ.* vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem *Melanippum*, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor *Herodotea*. Quo respicit *Noster*, ex *Alcae*i carmine verba quaedam depravata prostant apud *Strabon. XIII. p. 895. c.* cui dicitur *κτελύνσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ*, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτόρην ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν εἶπε. *Sensus* his inesset communus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἡσπῖδα. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλκιετήριον (*corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα*;) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent *Herodotea de Alcae*o: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκ Φύργει, τὰ δὲ εἰ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σηγίῳ. Quod cuivis accidat, sibi *clypeum* reliquisse dedecori non futurum credidit *Poëta*, vir aliàs strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δόντος πολεμικὸς γινόμενος, teste *Athen. XIV. p. 627. A.* Idem bellicae laudis cupidissimo evenit *Archiloo*cho: οὐ δὲ ἥδαιμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μετόντης, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλιν, *Aelian. Var. Hist. X. 13.* *Archiloochi* tetrastichon concinnavit *G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7.* *VALCK.*

9. κατέλλαξε Περσίδος) Neque hoc *Strabo* silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua *Pittacus Phrynonem*, *Atheniensium* eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. *Plutarchus* ex malignitate arcessit, *Malign. p. 858.* ut *Scriptorem* macula adaspereret. *WESS.*

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῶντες *Codicum lectio*. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειμι ἰς τὴν

Ἴωναν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 15. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλίειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλίειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἶπεν ὁμοῦ διαμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) διαμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsā e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* 'Εκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γίνοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, Ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δίδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελαίνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor μηλάνθης, at virile Μελαίνθιον nomen quaero. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελαίνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχίκακοι ἐγίνοντο praeferret, quod *Plutarchus*. Malign. p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἰσας Ἀρχικᾶκους, *Iliad.* E'. 65. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuipiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχίκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο minime quidem cum ἀρχίκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla*. *Eustathius* in 'Ιλ. ι. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσὶ πεμθεῖσθαι εἰς Βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο Ἕλλησι τε καὶ Βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖαι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσὶ τιμωροὺς ἀποσταῖσι βασιλείῳς ἀρχικᾶκους τομῆσας προσιπιῖν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπιχείρησαν ἀπὸ τῶν Βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχικᾶκους, sed ἀρχικᾶκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ Βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχικᾶκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοιντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγίνοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic qui primus malorum causa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἐπικουρήσαντες τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello praebuerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμῇ ἡ Ξέρξου γυνὴ Διραπαανίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεϊάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἡ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείη) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελῆ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παίσοι) Ultimam *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παίσοι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίετο a librariis ad communiores sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετρίων πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. v. *Herodotum* in transcurso tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παρασηπῆσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδοῖμον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκαχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλῷ πελάγει κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἱκατέρων διέτη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Es. Spanheim.* ad *Callim. Hymn. in Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* vii. Sap. p. 153. E. πολλά πρᾶγματα παρυσχῶν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπειν: errat interpres: πιδόν Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντης. Nobilius forsan illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἶμοι ἀναλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κίετται οἰνόπιδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιένεικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συν-
νείκαν. *Herodotus* I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον
συνδιένεικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.*
instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατίας, ---
ἀς μὲν Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιένεικε. *Philo Iud. de*
Agricult. p. 209. c. συνδιαφίεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde su-
pra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδια-*
φίμν. WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρησος aut Κορησσός
(variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab
urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accuba-
bat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic,
etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad
Diodorum lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπὶ τε --- ἀπίκοντο, αἰρίουσι Σάρδεις) Idem est ac
si dixisset ἐπὶ τε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρίουσι αὐτὰς vel τὴν
πόλιν. S.]

6 seq. αἰρίουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit
Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II.
p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεως ἅπαντα, χωρὶς τοῦ
τείχους τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.*
in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani Contem-*
pl. p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς
ἐπ' Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεως ἐξεπόρθησαν πισθέντες Ἀθηναῖοι. Ero-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεις στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορῆσαντες ὥχοντο: verius tamen ἐλόντες scripsisset quam πορῆσαντες. VALCK.

8. ἐββύετο αὐτὸς Ἀραφέρνης) Tot codicum ἐββύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quis παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκτίετο, ubi ἐκτίετο aut ἤτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. ἐτ Vind. πάντα δ' ἐπιστίετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἐπιστάται offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἔπιμπε Ὑδάρνια καὶ τῶν ἱστρατῆγει Ὑδάρνης ὠρμέετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἐββύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντάς σφίς τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλ. σφίς τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avs. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰδόντάς σφίς τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε καλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίσχατα νεμομένου τοῦ πυρὸς) Scriptura τὰ ἔσχατα περινημομένου habet quo commendetur. Sed περισχατα lib. I. 87. eicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρέχοντος; esset; neque inprovidē, si quidem ἔχων

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. WESS.

12. διὰ μέσης τῆς αἰγῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδων ἱτοιμα χρέματα κομίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAP. CII. 2. Κυβέβης) Favet *Galeo*, *Κυβέλης* emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὀρεστίρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Παιτῶλόν εὐχρηστον νέμισι, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. Ὀρεστίρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenati* Epigr. Cl. Pet. *Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 5.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. WESS. — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum Gron- tenuit Wess. S.

3. ἀντιπρίμψαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyzes* ἐνέπρησι τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptoris *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecari, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπροσθέντων ἱερῶν ἐπιδείσαντο εἴ τι τις (legerim, εἴ τι τις) οἰκοδομήσανται. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήταντες ἐνέπρηναν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιερτίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναόν,) καὶ ἐν Φωκίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμμεμένα, VII. p. 535. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλιόμενον σφάκας πολλὰ δὲ ἀργύρων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπιμπει -- ἐπικαλιόμενός σφιας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλιόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκεινάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. πρὸς τὴν ἐσκεινάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλήσποντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλδοτος) Notissimus ex Pheretima historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρεργαστο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στρατιώται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi *Athenodorus* ἰπ-χείρει λόγῳ μετὰ γιν καὶ κίβιν, *Boëthum*, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστρατιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. *Συστρατιῶται* non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. *Ask.* errore operarum, qui *Arch.* debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκόμενος) *Assidebat oppugnabatque oppidum*, *Gellius* Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθίσθαι. Attingit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. *Herodoteum* illud his terve dedit *Pausan.* I. pag. 50. Συρακούσας πολιορκοῦντες προσεκάθηντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσεκάθηντο πολιορκοῦντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσκαθίζομενοι, ubi vulgatur προκαθίζομενοι. πολιορκίᾳ προσκαθίζομενοι *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὐτοί γε οὐ καταπείζονται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad *Cl. Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro eis scribentes.] In Eustathio εὐξατο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφείς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanam minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχόμεναι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῇδε μ' ἐξάντην νέσου: quem alibi lectum non recordor. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεία πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπιύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ὅξιν μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. B'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τριαύτη· Δαρεῖος εὐξατο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνoui, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανόν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπῆλθαι. In his ἅλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες, μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βίβη Εἰρήνη ἀνοττίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδακας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem; quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνιεν τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδικῶμενος ποιῶμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδὴς ἰών; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσα περ σοί: congruit Magorum ad Astiyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνιεν φόβου φέρω. Πῶς δῆτ' ἰμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δῆτ' ἐγὼ κτεῖν ἂν λάβοιμ', ἀφ' οὗ ταῦδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κοῦδαμοῦ μὲν οὖν Φριωνῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σωφροσύνῃ; Ημιστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσα περ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσης ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἑμός τι σύσσιτος ἰὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τὸ αὐτό) Vulgatum καταρτίσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρτημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophocles Oed. Col. vs. 71. καταρτίσων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. ἐς Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδιζόμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeο. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* fine, *μεγίστη Σαρδῶν, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide *Ph. Cluverium* *Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶν νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, νῆσων τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείον ἐς Σαρδῶν, νῆσων ἀπακτίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., Μάντικλος ἐκέλευε - - - πλεύσαντας ἐς Σαρδῶν κησασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρῶτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶν, inquit, μέγας καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἱπαινουμέναις: conf. *Diodor. Sic.* I. p. 341. et 343. *Wess. et Cluver. Sard. Ant.* p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσην δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et necentes *Arch.* et *Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e *Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traieciissent oppositam*, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πειχῆ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus *Salamina*, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucià nave profecti *Paulus et Barnabas* in *Cyprum* primum venerunt *Salamina*, *Act. Ap.* XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando *Paphus* in ipso fuit Orientali latere *Cypri*, atque hinc in *Pamphyliam* traiecerunt *Apostoli*, quod spectatissimi *Codices* offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδεις) Bene Mssti; in Κληίδεις tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. Valckenarius ad Phoeniss. Euripid. vs. 268., morem tenere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες ποῖτον καὶ ἰσχυαῖα Σαλαμῖνος in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodaeus doctè, et Io. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμεναι, ἱπιστιεύμεναι, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἱμβαίνειν an ἱσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ἡμῶν) Ordo rei hoc praefendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμῶν infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [lin. 13.] a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινού, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., KOINON ΙΩΝΩΝ, κοινὴν ἀσίων in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. φυλάττοντες qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολέων ἀπὸλέξαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλοι in Cypro, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, a Petao publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἑτεροὶ Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλεῖνται· οἱ δὲ Καλίκιοι, Σολεῖς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀποδέξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατῷ Μαρδονίῳ, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talla in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, complura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑποσπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una littera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. ministratam. Confusae librariis litterae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierſon. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δοκιμὸς, καὶ ἄλλως λήματος πλῆς. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ. male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Aptē quadrant Herodotea in ſamulum e Caria; in cap. ſeq. [c. 112, 11.] forſan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὀπάων vel ὀπίων, id eſt ὀπηδός et ἱπάμων: hoc ipſo cap. mox legitur, ὑπὶ πρὸς ταῦτα ὁ ἀπῶν αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καὶ ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teſte Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque paſſim apud Graecos ſervitutem ſerviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Ariſtoph. Av. vs. 765., Ei δὲ δοῦλός ἐſτι καὶ Κάρ, ὥς περ Ἑξημιſτιδῆς. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Παλίμια, ſive πολυμήκια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent ὥς οὗτοι μέλαι πολυμήκια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆς cur integraverim, non itero monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεſται) Malebat D'Orvillius, ſi codices addicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; ſententia Caris bona eſt, qui quidem cum mox ait ἡμίſια ſυμφορῇ, priſcorum opinionem probat, vinci et ſterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Gioſanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν] Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. ſcripturam defendens, et ὄργην οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans ſignificare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος ſaepe, ut Herod. V. 112. „indicat ſuperior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis ſupra ſcriptis nullam aliam niſi eam ſubiectam eſſe ſententiam, quam his Latinis commodiſſime Valla reddiderat, eo die ſtrenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολυμηστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub. vs. 28.* Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβίβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβιάτης alii. Mansit itaque Salaminii priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII. 70. pag. 527. WESS.*

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon. pag. 93. A.*, hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri lib. I. 7. WESS.*

12. ἀπικόμενος εἰς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suam collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone p. 93.*, Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν ναίεις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (Hesych. αἶβλαβῆ) πέμποι Κύπρις ἰσοτρίφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' εἰς ἡμετέρην. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. *VALCK.* — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis p. 73-84.* ubi versus isti in *Philocyprum*, *pag. 81 seq. S.*

CAP. CXIV. 7. ἐμμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκυίας μεμαντευμένα *Aethiop. VII. princ.*, quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαστευτὰ, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse. ad Iudic. c. xiv, g. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Τμῆς) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Τμῆς si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἰς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poetae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὐτὴ, ἱστία ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeceuntibus Mssis una voce ἡ Παλαιπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριάς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πεξοδάρεω titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΕΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυεύς, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδίεύς: a Cnido Cariæ, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κινδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδίου, ex Alindis Cariæ ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύν, et Diana Κινδυάς in Cariæ finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad Plut. *Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλέως Συναίσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἡ Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Media.* veneratio (vcre *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem *Florentiae* atque alibi conbinarunt. Λαβρὸν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* Quæst. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδῆος, qui frequentius Λαβρανδῆος, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρῃ καὶ πολλῷ ὄντι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de Anim. c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἡ Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδῆος ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰδὲν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰδὲν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργου: τὸ ἰδὲν, et τὸ τίμινος: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνὸν ἰόντος τοῦ ἄλσιος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Quæst. Gr. *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆος Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πάλιν ἡμέρινον? *Iupiter* Στράτιος ævo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan ætate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελήθητες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἰβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελήθητες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare,

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιους
μάλαστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι --
παύθημι τοῖς Καρσὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσας μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γίτης, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληχθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεὶς mutandum videtur in καταχθεὶς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos inveniatur, neque etiam καταγίς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγῆς legendum sine controversia πληγίς. Actor at-
tice dicitur κατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τρῶμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνιλαβόν τε καὶ ἀνιμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνίλαβε πᾶ-
σαν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίην: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χισθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀνιμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀνιμάχεσθαι τὸ γέγονός ἐλάττωμα. Nam
τρῶμα Herodotico sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν ---
ταῖς τῶν Ἀθηναίων γυναικάς lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericum Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσῳ pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocínio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λαυτοῖς, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσον] in Caricae *Stratoniceae* vicina apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. C. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχη: ubi corrigi debet ἡ ἐν πιδιάδι μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatus, ἡ ἐπὶ πιδιάδι μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδέσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λαυτοῖς ὁδόν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam *λαυτοῖς*, quae facile degenerarit in *Λάσσοις*. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσειν ὁδόν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἔδισαν Καρσί Πηδάσεις ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσειν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκείνῳ ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν Φωκείνῳ πόλεις: τῶν πόλειων τῶν ἐν Φωκείνῳ, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίαν τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐκ' Εὐτρεπείων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδάσειν ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensem*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ἔσσι τὴν Ἰλιάδα νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδας. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ἔσσι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Διέθον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇ Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετὶ τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. a. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιδας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλιάδα Arch. pravam est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum aeries declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νησὶ ἄκροι γινόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νησὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νησὶ ibi ad ὑπεριβάλλοντο referatur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόστροφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οὐ ταράξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consultantis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγοι fixerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπὶ τῇ [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιματήμενος) Ἐντὶς ἰδούς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat *abeundi in Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae viro inter populares probato procuratore Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut *isthic* leguntur, liquido ne declarant *insimulantium actionem*? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετιμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μετιμένος: immo vero lites praecideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσις, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετῶ, idem valens ac μετήμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς ἐπαῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψεν μὲν Ἰστιαῖος, ὑπιδύσατο (ὑπιδύσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit οὕτω τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐκ ἔστι τοι Ἰστιαῖ [quod Reiskio visum erat,] non debuerāt. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS. *Ibid.* τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes *Chil.* III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόδισιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπείρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex *Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49.* Cleonem τὸν βυροδόχον, decebant ista in *Aristoph. Eq. vs. 314.*, Οὐδ' ἐγὼ τὸ πρῶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλοι καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδύει τῶν Ἴωνων τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πρὸς Δαρείον πολέμου) Herodotea verborum traiection, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδουι τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐξ ὑμῶν ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξίφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῶν commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος Ἑρμῖππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγέλου ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris δι' ἀγγίλοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesseraarii Latinorum, δι' ἀγγίλοι καὶ διοπτῆρις, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. f., qui Sympos. p. 678. d. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, δι' ἀγγίλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνείτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἰουτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποβιβθῆσθαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἡ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπιπτον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Budaeus, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλευεῖν, προβουλευματα, apud Oratores, Demosthenem, Aeschinem, Lysiam, quibus atque Harpocratiōi molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπιπτον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates Herod. lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint; cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide Clar. Wesseling. ad Diodori lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τῶν Πανωνίου meminerunt Diogen. Laërt. I. 40. Pausan. VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. Max. Tyr. XXVII. 2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀδάην) Insulam Ladam, e regione Mileti iacentem, Gronov. ad Arrian. Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολίων οἱ Λέσβον νίμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νίμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φακαίων δὲ εἰχόντο Λέσβιοι νηυσὶ ἰβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Aeolicae civitates aliae in continente, insulares aliae, et inter has Lesbos, lib. I. 151. Steph. Byz. in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκούντες Αἰολεῖς. Cl. de Pauw, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νίμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μνούσει) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μυσηίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicibus imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλύντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτήρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς καταλύσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουληθέντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλείῃν, ὥστε αὐτοὶ τυραννίδ, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐκτὰ μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐγὼ ὕπο τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐαυτοῦ ἐκχυγόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mastorum praeiudicio, ut ἐμπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi temporum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem παραθήσεται obit, minis accomodatam manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλλήσασθαι δὲ σφίσι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσασθαι. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur *πεπράξεται, ἀποκεκρίσθαι, κεκλαύσεται, πεπλήξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσομαι, κληψεται*: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γινήσεται, nisi praeferendum sit διδῆται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pearson. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἱκοῖτο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quavis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὅσις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀριστοκρατικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατισκυνάσται ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androton. p. 386, 24. quae loca Ciceroni observabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγειτε ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντισσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἰσχυριζομένους λέγειν, ἀλλ' ἠνωγκασμένους, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: 'Ὁ ἄνδρις Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχισθαι' ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πρᾶγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἵστακυσίαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 153.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστῆκότος, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σαθῆναι ἢ ἀπολλέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἔνῃ ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἦναι τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἔλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in monacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἰνδύεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δύναισθαι. Post pauca τετρυμέναι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχισθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίαις ἰνδύεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίαις ἰνέχισθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἂν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δύναισθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferebam, ταλαιπωρίας ἰνδύεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι. ἰνδύεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίαις ἰνέχισθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturaliter iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνοι τοῦ ζῆν ἡδύως ἡγιμένα νομίζεσι: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἔστι πόνων ὄντων. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὃ μὲν πόρος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. Θιῶν τὰ ἴσα νυμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius ab it de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἐλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concernerent Med. revocarem ἐλαττώσεσθαι. Mos veterum, quibus praecit Herodotus, pro passivis interdum adhibentibus futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρει; (ut et cap. 14.) τὰς νείας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας; id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρει. Apud illum πλεῦσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρει, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίντας ἐπὶ κέρει habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρει ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρει ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρει, quae Herodoto ἐπὶ κέρει est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἰσιζῆς ἐπὶ κέρει τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νείας ἐπὶ κέρει, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetiisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρας τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui δίκην πλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλήν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ δίκην πλους hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλην. Herodoto quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 163. c. ait *Amphis*, Πίνουσι ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [*Animadvers.* T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὅπλίσαι, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὁπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο - - τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμένος et τετρυμένος, ubi non oportuerat. [*Loca* vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρεαι καὶ θεοὶς, τοῖς παραβαθείσι. *WESS.*

11. τάδε ἀναπύλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπύλασθαι, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλάττοντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμῶς ἐωυτοὺς ἔχομεν, [lin. 14.] Vallae non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαντες ἡμῶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλῶσας ἔχεις: I. 37. ἀπεκλήσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκιος τοῦ Συλοσῶντος etc.) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκιος -- κίονες --- ἰδόντες τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κίονες I. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἰφαίνετο (vel καὶ κατεφαίνετο) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterca dicuntur [lin. 9 seq.] εὖ πιστάμενοι, ὥς ἰ καὶ τὸ παρὲν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρίσται πενταπλήτιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρὲν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παριστόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskü et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. Vallae tamen latina praesentem Darii classem habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τε ἰρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἰρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἰρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφει. tam ad τὰ ἰρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallae lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκιος, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδόντες [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, καὶς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τος τοῦ Αἰάκος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὁρίοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδύοντο, ἅμα δὲ κατιφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατιφαίνεται σφι, et εὖ τε ἱππτάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρὲν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνεται βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superatutam, intelligens: at πανταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κοῦν ἀπαρνεῖμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- ταῖς νέας ἐπὶ κέρρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκα νεῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρείου --- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἔδοκε, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφίτας

τῇ κοινῇ τῶν Σαμ. ἰδοὺς legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale *Thucydidis* μετὰ ὀλίγων τῶν ξυνδιαβαίντων lib. VI. 101. nec *Iosephi* diversum in *Histor. Vitae* c. 18., nequaquam ab *Abreschio* neglectum, quem ad *Aeschyli Pers.* vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰδόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes *Io. Meursius*, quibus hoc festum fuerit muliebri, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide *Polyaen.* V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex *Arch.* et *Valla* potuerat revocari: οὗτοι προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex *Arch.* περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem *Th. Galei* sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε *Cl. Gronov.* ad *Arriani Exp. Alex.* lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἰνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsus debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad *Diodorum* XIV. 49. notatus. *Dionysius Phocaeensis* sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu sua complectitur, indice *Suida* ex Scholiis ad *Thucyd.* I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταστύσας corrigendum *Reiskius* censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est *Arch.* lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud *Diodor.* Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a *Clar. Wesseling.* Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῆων κατέδυσαν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τμήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἰποίησαν: prius eidem dicitur καταβύθισαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat *Herodotus*, γαύλους *Φοινικίους* etiam alibi commemorans; vid. *Clar. Alberti* ad *Hesych.* in voc. Γαῦλοι. VALCK.

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494. 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N°. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσιεῖν τὸ πάρος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ἐψόμειθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκην editur Malign. p. 855. d. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἔν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβασί ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [χομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragodia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἔνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔντυχος μολὼν Κλέφας ἄγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δέξαν οὖν ὄλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶσω τοῦ νεῶ παρήμενιν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνῃ μαντεῖον συλήσας, ἐνέπηροι τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοῖς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερά memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ ἡοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ ἡοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* *Vit. Apoll.* II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, --- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. *VALCK.* — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τέμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur *oraculum*, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum *χρηστήριον* fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθέντα ἐν ἐπιμύρατο) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, *oraculum* perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus necutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βραγχίδα*. Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? *WESS.*

17. πολλαῖς μνήμην --- ἐποίησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum* *Histiæo* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τείλαν ἀπώλειαν ὤλισθον --- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου προχειρον, καὶ ἔγωγα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἡδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzetzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἰστιάου Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. *VALCK.*

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλει) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum *Persicum* sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπῖς lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πᾶν. *VALCK.* — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ τῆς πόλεως Ἀμπε. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites* vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: VI. 91. Αἰγινητίων οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχίς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχίς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 658. Τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχίς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίς propria velut adpellatione dicebantur *Γαμόροι*, sive *Γεωμόροι*, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. e. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος temp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετιδίδεσαν - - - εὐδαμόν. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt *Γαμόροι* ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγύων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τι ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τι autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρρηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρρηνίην. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declararetur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγίνωτο ἐν Λακροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zanclaeorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, *Coorum* tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se *Samiis* addidit, *Zancлам* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. **WESS.**

6. τότε ἰὼν διὰ Φαρῶς) Pristinum ἔστι clar. *Reiskius* ἄρτι esse voluit; bene, ni *Mssorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai* in *Zanclaeos* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant.* lib. I. p. 85. copiosius *Ex. Spanhemius* *Diss.* VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. **WESS.**

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκῖνος, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hic tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] εἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq.* I. p. 230. omissa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai.* loca: p. 282. E. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore consecerit pecuniae ἐξ ἰνός γε χωρίου πάντῳ σμακροῦ Ἰνυκῶ. ἐν Ἰνυκῶ legitur *ibid.* p. 284. B. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οὐκ οἶός τε ἥσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολύχνην τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. **VALCK.** — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in *msstis*, Ἰνυκος hic legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνύκου praeferre, quos nos cum *Schaeß.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et Vallae ex τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἑ Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita Plato Hipp. Maior. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχνην τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβοννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz., Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον, Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἶμαι δὲ ἐσφάλλαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem Arch. ex ταύτης πῆρ ἦν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro Aelianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης eius ὁ Ἰνυκίνος venit Var. VIII. 17. Alia cel. Iac. Perizonius. WESS.

10. ἀπενητὶ --- περιβεβλήατο) Servo hoc, non spreturus περιβεβλήατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide Var. Lect.] Atque ita quidem Samii Zanclem Siciliae, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλῷ ὕστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἐκλειψ. S.]

8. τὰς μὲν ἐθειλοντὴν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐθειλοντὴν τῶν πολλῶν ὑπαυφάσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντο. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἐθειλοντὴν, quam, si per librariorum licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐθειλοντὸς magis fuit in usu quam ἀποντὸς. Apud Suidam in Ἐθειλοντὴν, tertio Polybii loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατιώματος ἐθειλοντὴν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἐθειλοντῶν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχνη Troadis et Cretae apud Ethnicographum, et Πολίχνα Siciliae in Diodori XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φίλει δὲ προσήμειναι) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμειναι: possis vero etiam ὁ θεός coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνη multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ἐπελαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπελαβὼν δὲ λοιμός τι τὸν στρατὸν -- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγριχ ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβησε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλέας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίκασι δὲ πόλεις καὶ ἄγροι καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 457. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνής p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἶτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbe dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπὶ πρηνῆς τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισούσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστασθαι αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὁμῶν ἀγῶν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατεγχεσθῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης αἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituere λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri inlites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇνεῖ ἡ στρατιή. Confer Ader. Heringae Observ. Critic. c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in Appiani Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλίνῃ) Sit-ne Μαλίνῃ, an Μεγαλίνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίη, [VII. 42.] sive, ut apud Plinium [V. xxx. 32.] et Stephan. Byz., Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut Borh. elidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniccerat in marginem sui libri ἀπύχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπύκτετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostri sunt ἰόντες ἥσαν c. 54. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχόμενος VII. 220. etc. WESS.

5. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἰωυτῶ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 157. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μῆτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φονεῖν etc. sed etiam deputat, λογισάμενος ἢν εὐρίσκη πλέω τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήματα ἰόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem Diodori, sive Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλιν, --- φήσας μείζονας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννημένας εὐεργετίας τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit Pausanias IX. p. 776. Πέρσαι τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, aliique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienes clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petitum, Aelianus Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέιλαντας εὔ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan interpretamento: neque εὔ nec εὐπρεπῶς legisse videtur Valla: εὐ περιστέιλαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hippias iudicabat Platonis, T. III. pag. 291. v. κάλλιστον εἶναι αἰδοῖν πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέιλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsan qui hic utrumque putet Herodoteum, περιστέιλαντας εὔ, εὐπρεπῶς ἐντείλατο θάψαι, atque a Io. Tzetze hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, Chil. III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύτας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, Ὡς εὐεργίτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηγμένου Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi dedit Oxyli: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγνητεύουσι) Vide Cl. Valckenarium ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi eius apud oratores Libanium, Polemonem, Himerium, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.: et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincen. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νορίην διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίησεν ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας ἐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας ἐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι ησιώτας, πικρώτας (γε-
νέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνόρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ ησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὲ -- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειραίου: et *Theocrit.* V. 150. γινοίμαν -- Μελάνθιος ἀντὶ Κουάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας, ἐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίας ἐπακτῶν ἰδεῖτο ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φερούριον κατίστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph.* *Θεσμ.* 740., Ἀσπὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νῦξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐνόρχιας *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐνορχίων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Ἀυδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστέῃ Male schedae Arch. ἱκανιστέῃ iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericō Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἰσίωντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀμοιτέῃ: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλόντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ἔργο Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., altius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολίς [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολίς lonum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. a. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἴχοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἴκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλειχθείσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμμος δὲ αὕτη ἡ καταλειχθείσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσόνησου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius inusti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θρακίς καὶ Δόλοπος ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracēs, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχεν Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) Prouti legit *Valla*, εἶχεν Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quae de *Dolonci* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miliadē* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando praeter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ὅμορα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· εἰ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θεὸν, πῶς αὐτὰ παλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχουσιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστήειν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντες αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑποδείξαντο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός· τοῦτον δηλοῖ. εἰτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλόθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι ναὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι εἰάν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι· κλειυσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδόν) Celeberrima sacra via, quae Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. r. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαίου τοῦ Αἰάντος) *Marcellino* Φίλαίος ὁ Αἰάντος· prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 85. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάχης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυστάχους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et Kühnium Φέλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae δῆμος. WESS.

7. κατήμιος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐκτανόντες περίερχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθιζόμενῃ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 52. πρὸ τῶν θυρῶν καθιζόμενῃ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχιν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσχε τὴν χώραν. Ionibus ἔσχε non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσχε, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχισεν eadem est potestate ac τεύχεον, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersanesi introitu prohibuit. Id ἀποτεύχεον, sive ut Diodorus διατεύχεον, h. e. οἰκδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτείχισθῇ ἐν θαλάττῃς ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. d. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτεύχεον sive murum a Dereyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτεύχεον in isthmo Pallesnes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτείχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positae haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ πεταμῶ ὄντες τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ βλαπτέοντο οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχοιεν σφίτας (Doloncos) εἰ Ἀψινθίοι θαλάσθαι ἐμβαλλόντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιαι ἔξ τε καὶ τριήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeuntem, ubi longissima, stadiorum cō Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἢ δὲ ὁ Μιλα. Κρότων τῷ Αὐδῶ ἐν γυνάμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γυνάμῃ γεγονώς idem fuerit ac γυνάμιος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πῖτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, commutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πύκῃ, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πῖτυν δὲ φασὶ τινὲς ἀναβλαστάνειν. Quomocumque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θείμι [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δένδρῳ) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίγημι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε περμυρόβην πανώλεθρον Ἐκθήμεναι. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι -- θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωϊ θύειν: vita funclo sacra faciebant, ut mos est facere heroï. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐπαγίζουσι, vel ἐντέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἥρωϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δίδωκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμότηρον) θερμευγού, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad vii. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἰχάλεπανον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοισι Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro fuisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgata lectionem, Vallae quoque repertum, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στесаγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset comoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἴτι πενθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μέναι, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχει Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἰωῦτους οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τιнос γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris,

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A *Gronovio* venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἐπιτίμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturā. *WESS.* — Tum *IDEM*, in *Addendis*: „Elegans *Gisb. Koenii* coniecta, „tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἶκους, τὸν ἀδελφόν Στῆσαγόρεα δηλαδὴ ἔτι τιμίων: domi se continuit, „quasi fratrem *Stesagoram* adhuc honorans. Iungit ex lib. „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων *Μασιτίων*: „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πένθοντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πένθεντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. *Aeschines* contr. *Ctes.* p. 88, 22. ὑπέμεινας πρεσβυτῆς ὡς Κλεοπάτρην τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθῆσθαι ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funeris conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid.* T. I. p. 142. *Dion Chrys.* Or. XII. pag. 198. v. οὐδὲ πρεσβεῖαν ἐπρέσβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσημον *legem*): τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθόμενων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista *Morellus*. Vid. *Livius* XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθαι, συναλγεῖν, συμπενήσθαι, συμπαύσθαι, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνεπθσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud *Diodor.* Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. *VALCK.*

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πηγμάτων χαλεπότερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in *Miltiadeae* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura *Chersonesitarum*, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem copse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεωστὶ μὲν ἐκλυθεῖ, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdatus est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo. WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανε, (lib. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτι τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δυνάμει ἔτι τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consueta alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hae notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας* --- *ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐληλύθει ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριτοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν* Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro *κατεστράφησαν* lib. 1. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφθῃσαν : hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιστράφθόντων : quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφόντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφθῃσαν ex Valck. coniecit. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες : sive potius κατῆγον : eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δολέοντες χάριτα μεγάλην καταδέσσειν : postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταυρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μπίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberis Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίσταται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίσταται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse : τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέταται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la, qui inter Persas censentur*: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχεται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάττειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑτάξια, non Σωφρονισταὶ tantum, sed et Κοσμηταὶ
vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petilus in Leg. Att. p. 585. Ea-
dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐται (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμίετο: id est τεταγμένα
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλεῖον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 50. me-
ritae: hic ex Med. inculcatur nulla caussa. Noster lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τουτέων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librariorum. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον Sladus, διαφθορὰν ex Hes-
ychio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egrégie sic Palmerius Gronoviusque.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολ-
μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Memnon βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἰσικούντων:
nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἢ αὖ δ' ὠσιδικοὶ εἶεν, flagitante usu et probante H.
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem
et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
lyb. IV. 4. 3. olim notavimus. Ut δόσις per ο breve, quid-
ni itidem δ' ὠσιδικοὶ recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπελευκίνας τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους· καταπαῦσαι Δημόρπον τῆς βασιλείης· ἀρχῆς Κύρον καταπαῦειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίως κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελθὼν μὲν χεῖμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐντὸς Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκτὸς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐντὸς Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκτὸς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθω Servius Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quovismodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδὲνα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi πρίσταξε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίων - - οἱ δὲ, βίγῃ) *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstingu- bantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήϊκες) Quando lib. VII. c. 75. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέξιων τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*; Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλκκρόν. Βάλκκρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβκλίνον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνηκόν *Eustath.* in Od. ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μέντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civilatum πίθευγε δουλοσύνην πρὸς Ἰσπακράτειος: I. 159. Φεύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσῶν. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitute abduci, vocibus θανάτου βιάου et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea. ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, ne a fratre dolose occidar; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτέων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitem missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonia, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. WESS.

9. ἐκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesyllum restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifanians. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctum maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, in memor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsum leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰούσι καρπῶν ἀτελείς) Si forent tributorum inermes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελείς ob oculos habuisset; sicuti Appianus Λυκίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελείς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἰλλυεῖς, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελεῖς Φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 5. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. n. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. v. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρέρων, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς, ad reditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinctorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea quoque ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoeniciis et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικία, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικά pingi, uti saepe in Strabone πέλεις Φοινικικαί, apud Athen. γαῦλες Φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. v. περιφραῖ καὶ Φοινικά χρυ-

σούζειν iunxit. [Sed ibi φοινικὰ de colore, non de populo.]
 ἐν πελίκῃ Φοινικῇ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία
 Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori
 lib. XIX. 95. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νέας τε μακράς, καὶ ἵππαγωγὰ
 πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νέας,
 longas naves, et τὰ στρωγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νέες sive
 ἡῖες, στρατιωτικαὶς et ὁπλιταγωγαί: πλοῖα vero, quae equos ve-
 herent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νέας τε, καὶ ἵππους,
 καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque
 adeo νέας τε, καὶ πλοῖα ἵππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane
 bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam
 ἵππαγωγούς νέας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onera-
 rias cum commeatu εἰς σῖτα νέας, VII. c. 21. [In eandem
 sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri
 sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristote-
 lis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam,
 Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντηκίδεκα, πλείους δὲ
 συχοῖς ἵππαγωγούς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio
 mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a
 vulgata nimium abit vox σιταγωγῶς: mihi restituendum
 videtur, ἵππαγωγῶς καὶ στρατηγικοῖς: naves onerarias, φορηγι-
 καὶ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph.
 V. Ἑλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta
 lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae
 maris hoc tempore erant domini, ἑχλασσοκράτου, Eusebio
 et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an-
 samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit
 Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thu-
 cydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id
 quidem videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eu-
 stathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum τί μοι ἐπέχεις;
 interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διατε-
 λεμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοῦ Αἰγινήτας: alia dedit
 in Iliad. χ'. p. 1555, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in
 Prolegom. p. 756. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et
 Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευαί, p. 387, 5. [VII. 12, 7.]
 ἀπὸ πάντων τῶν χρέματα ἄγων, p. 454, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπύχοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic *imesin* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχιν ἐς τὴν vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχιν ἐπὶ τινί, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριόν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspicor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ἄσπετος Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν ὡς ἐπύχθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπίξας ὁ κριός — ἦν δὲ παλαιστῇ; Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου: ut verba, Ἐπίξας ὁ Κριός οὐκ αἰκίως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἄγλαόν (f. ἐς ἄγλαόδενδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἰεбат, καταχάλακον, ὦ κριὲ, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aeralata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριόν ἀπειλόκρων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, Il. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immansissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plantini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδενὶ ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλειδαίου) τοῦ Κλειδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλειδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλειδάμου, et Κλειδάτου. Spartani Μενδαίου nomen male in Μενιδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενιδῆης: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλινόμεσχος et Κλειδαῖες. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. θιάσθω τις τὰς θυγάς αὐτοῦ· εἰκάστω γὰρ ἂν τις ᾖ τι τέλγας ἐκίνας εἶναι, ἀσπερ Ἀριστοδήμος ὁ Ἡρακλείδου, ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσαστο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorrem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργιδᾶς inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναικα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunki. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τούτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere. et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. αἱ ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἐθύντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δέ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νεύσῃ τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mca sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκως ἀμφοτέρω γενέσθαι βραχίλῃς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe εὐθὺς αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

cenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus λέγειν ab εἰδυῖαν penderet. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, εὐδὲ αὐτὴν θάνατι διαγινώσκων, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, διδυμοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γινομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycin-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἐοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπὸ καυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πελιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλότιμον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. B. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰ δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisse, ultima huius capituli verba clamant: Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπειρότος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπειρότος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ ταῦτ' αὐτὸ λεγόμεν. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiantur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰρήται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δαναΐης τῆς Ἀκρυσίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod.* Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἐόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντες) τοὺς ἄνω Δαναΐης καὶ Ἀκρυσίου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad *Herodotea Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἴασον, καὶ τὸν Ἄργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum *Herodotea* narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse ἰθαγενίας, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Τὰδε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἰσθ' ἔγραψα, vel ἔγραψα: ut I. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπίστος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περί οὐδέν) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaë et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate *Persei* si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὁ, τι ἀποδεξάμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successione διαδέχισθαι et ἐκδέχισθαι sedem habent: ἀποδέχισθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νῦν Κἄρις οὐδὲν λαμπρόν ἔργον ἀποδεξάμενοι lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. Διός τι Λακεδαιμόνος) Saepè quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαίτην habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum Iovem Ἀγαμέμνονα *Spartanis*, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de *Deorum* rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀρησίλαον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀρησίλαον, inferum Iovem, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχαὶ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. *Herod. T. VI. P. I.* M

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλιξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἡ Ἀρτεμις dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰα. vs. 164. Θυσμ. vs. 811. Αυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἰργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἰργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi, 9. ibique Zeun. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῆς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane εἰ τριακόςιοι ἰκπῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόςιοι Σπαρτιῶν λογάδες, οἵπερ ἰκπῆς καλόνται, Themistoclem honoris causa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατιῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. f. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἐξοδοὶ expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loca ἐξόδιον Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur ὁμόσεισι ἀν ὧν, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo ἐξοδία de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοσιῇ Verissime Codices. Τὰ ἱερά τὰ δημοσιῇ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερά τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱερεῖαι δημοσιῇ, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοσιῇ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοσίου minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri vide- tur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίη δημοσιῇ intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convi- vium vocet. S.

4. διπλάσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus do- cteque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentis- sime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ δημοσίᾳ γε ἐπὶ τῷ δέπνῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουσιν εἰ τινα βούλωντο. Ceterum πρό- βατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat inmolant. Vallae propter- ea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τῆς relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τούτοις προκτεῖσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προκτεῖσθαι vel προσκτεῖσθαι, de honore attributo adhi- bitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκτεῖσθαι hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spar- tanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales He- rod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ καινοῦ προξένος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. f. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων ὁ Ἀσιμνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἰθιλοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τοῦτοις προσκείσθαι) Eustathius γράφει εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκείσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖσι προσκείτο αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμὴ. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θείον ἐν Διελφοῖς, οἱ θιοπόποι· οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἱετούργοι μετὰ τῶν βασιλείων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μὴ περὶ ὁ πατὴρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέρμυραν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου περὶ [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μὴ περὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπικληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζειν μόνους πατρούχου παρθένου περὶ, ἐς τὸν ἰκνείται εἶχειν, ἦν μήπερ ὁ πατὴρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμοι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐμπαίμων, sic ἡ ἐπίκληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπένευγε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμόν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiacei, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βλεψαυτῆς ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. B. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁπόσοι εἰν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμήσας βασιλεῖα τι καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισσαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. *λίβητα κροῦναι*) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλῆως ἀποθανόντος εἰδῶσαι κροῦναι λίβητα, ubi Meursius *λίβητας*, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit *καταμιαίνεσθαι*, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique *μιαίνεσθαι* dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut *χρῶτα μαινόμενος* Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni *καταμιαίνεσθαι*, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ *μιασμοὶ*, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. v. S.

13 seqq. *ἐκ πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.*) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: *necesse est ut, praeter Spartiatis, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero.* De *περιόικος* forsitan alibi dicitur. Voces *χωρὶς Σπαρτιῶν* recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des *Essais de Critique* pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. *ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος*, *Lacedaemonem* patet hanc τὴν Λακωνικὴν, *Laconicam* terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seqq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνόμα-
στοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum *περιόίκους* exiguo numero, homines quippe contemptissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab *Isocrate* deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartano-

rum in Messenios, itidem περιόλους, acerbitate, τὰς δ' αὖ-
 θίρας [γυναῖκας] εἰς τὰ πίνθη βαδίζειν ἢ ἀγκαζόν, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτητίων urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτητίων: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanae urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πίνθη καὶ ὄδυ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. v. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτητίων, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτητίων, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πίνθη καὶ ὄδυμους
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλήῃ ἐν ἱστρωμένῃ
 dicuntur ἐκφύειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τῆθις
 καὶ καμισθίῃς οἰκάδ' ἔτυχ' τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπὶ τὰν δὲ θάψαι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Mediceī negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Institutum, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπὶ τὰν --- ἄλλος ἐνίστηται βασις.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασι-
 λεία ἀνιστάμενος III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐπιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσιῶν, ἰς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἐπείκουται τὰς πατρῷας τίχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπὴν τὴν πατρίαν τίχνην, Dicaecharcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡροδότῃ βασιλῆα: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πᾶγγυ διαπλῆκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγαῖσθαι, et Ἀγάζεσθαι Ἀγασσάσθαι Ἀγαστήσθαι Ἀγατσαίμενοι Ἀγαιομένον Ἠγασατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστής, βασιλῆας: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγασίς, ζήλωσις. Secundum Eustath. in Od. ε. p. 212, 51., τὸ Ἀγασθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ φθονόντες τῇ Ἀρτεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Weseseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰθὶ ἐνεστώτος Φησὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχή ἴσθι (τὸ Ἰππευδαντας:) similiter ad κ'. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam aliàs monui, eadem fere sunt cum *Basileensibus*, locis a *Valck.* citatis recte *Ἡροδιανός* legitur. *S.*

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γινομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλλήνης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήιον ἱερὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 5. *VALCK.* — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλλήνης perperam ab interprete post *Helenam* redditur. *S.*

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαῖον non procul a *Therapna*, inque eo *Castorum* fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, *supra Phoebi fanum*: ut *Dioscurorum* id intelligatur, quod dedicatum in *Phoebaeo*, ex „*Pausania* cognoscimus.“ *Misc. Lacon.* lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helenae templum* scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τόδ' [rectius τὸ δ'] ἱστῶ ἐν τῇ *Θιραίῳ* scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. *WESS.*

28. ἐρῶσαν δὲ) Quod *Florentiae* ἐρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. *L. Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. *WESS.* — Vitiosum ἐρῶσα cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. *F.* inquinavit. *S.*

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura *Pindarus* *Pyth.* X. fin. καὶ γὰρ ἐτίρρουν ἐτίρρων ἔκνιξε *Φθίνας*: et *Isthm.* VI. 74. αἰθῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἴ σε μὴ κνίζοι λήχος. *Paullo* diversior infra lib. VII. 10, 5. *WESS.*

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστων ἔκνιξε) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebat. In *Glossar.* et *Suida* ἔκνιζεν redditur ἔδαν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρως δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκτισεν αὐτὸν εὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πάνυ in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπήλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπείσι ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπείσι ἐντεταμένους. Utrumque *Portus* in *Lexicon* addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἰδόντων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odys.* ε'. 3. Οἱ δὲ θῆοι θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hezychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in *Lexica* inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro *Io. Fr. Gronovio* *Lection.* *Plautin.* p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas *Aristoni* nuntiata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων κατημένῳ τῆνικαῦτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Alciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν γερόντων, sed in consessu eum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus* *Eusebii*, *Praep. Ev.* V. p. 223. c. δοκί μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἐσχηκίναί τιτθὴν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κακαθικίναί: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. *Aelian.* *Nat. An.* XI. 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* κατήμενος ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ὑπὸ κυνῶν δισπάσθη. *Laudator* *Agésilau* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ ἐὶ ἐν τῷ ἑφορεῖῳ ἔτυχεν ἰσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πίντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τι τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἶπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Eleganter *Pausan.*

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιημένοις λήθην, ἢ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν συνίσι αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἶδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κνιδμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἴνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἶναι καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων. ἐνι μὲν Ἀλεξάνδρῳ - - πλείον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. v. διαβολῆς μὲν εἶναι καὶ Σωκράτης εἰη τὸν νῦν διαφθορεῖς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vir esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένη διελθῆναι) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διελθῆναι, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διαβεβλημένοις. Euripides Hec. vs. 865. Ἀχαιοὺς εἰ διαβληθήσονται: et Iphig. Aulid. vs. 1572. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάμει τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie lib. VIII. 151. Αὐτυχίδης ὁ Μενάμειος, τοῦ Ἡγησίλαου. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλῆους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudiasse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγασίλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγασίλειω sive Ἠγασιλίω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ* ioni-
co more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἔχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγονῶς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἔχθρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἔς τὰ μάλιστα) γιγονῶς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἔς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξίῃον ἔς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἔς τὰ μέγιστα· ἔς τὰ πρῶτα· ἔς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένους προθυμίας) Fuit quum Κλεομένους pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum et faciendi; sicut ἐκ ἡστώνης τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi Cleomeni, quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse Leotychidem. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur οὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Heyschius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἔς τὸν ἰκνέται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur Spartaе βασιλεύειν, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰκχνεύμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγῆμενα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποθιμένοις) ἐν ἰκνεύμενα ἀμέρα τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώιστου δὲ γινομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de inproviso et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώιστου Μελίτωνα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστος, πότμος ἀνώιστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γινομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνοιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνώω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλειῖνας. Quare ἀνώιστου sive ἀνοιστοῦ δὲ γινομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχίδητι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖ: docte Bergler. semper fuc plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχήν, sed ἤρχε ἀρχήν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkennium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θρωμίνου δὲ τοῦ Δημαρήτου) Dederat forsā, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχορρα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχήν, et, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἀρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. v. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἱορῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 549, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνοπαίδεια*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λᾶσθῃ) Ultima prave deficient *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 535. c. Μὴ μ' ὁ μῖται ναῦτα, - - - χλίυν τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λᾶσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λίσχην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λᾶσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] *Magnus Animadvēsor* λᾶσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adusuetudine, qua ἐπιερώτησιν dant sequentia. WESS.

8. ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχιν μετὰ τὸ βασιλ. *Eustathius* in *Iliad.* B. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχιν et βασιλείην δηλοῖ, inquit, *Λιτυχιδης*, ὃς Δημάρaton ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἀρχὴν (cur non εἶτα ἄρχιν?) αἰρεθέντα, πρῶτα, Φασί, γελῶν, ὁποῖόν τι εἴη τὸ ἄρχιν μετὰ τὸ βασιλείην. Aptē *Leutyichidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus Astyagen* ἤρετο, - - - ὃ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit *Iugurtham Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Vasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* rogabat ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λᾶσθῃ. Glossar. *Herod.* λᾶσθην, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λᾶσθην *Aeschrion Samius Athen.* VIII. p. 535. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἱεθεῖς ἐς τοὺς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Heraldī Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Mox [lin. 3.] θιῶν τε τῶν τε ἄλλων κατὰ πτόμενος, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretatione ad Hom. pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldii esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φαί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet Steph. Φαί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκιστῶν τὸν ὀνομαζόμενον, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit Aeschylus ἄσπον ἵναί, in Ὀπλων κρείσσει, non intellectum Stanleio, Ἄλλ' Ἀντικλίσας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Ai. 191. Anticlimus propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulysses Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐκλήβη. VALCK. — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At περὶ, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. vs. 740. [752.] ἐκτινῶ σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γονίου δεξιᾶς τ'. Multa Erasmus Vindingius ad eisdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] ἢ περ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat Sophocleum, εἰ πρὸς θεῶν ἱκευῶμαι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. εἰ ἱκέτης ἱκευῶμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac εἰ λυγρῇ μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφίλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὐτὶ γὰρ, εἰ πεπονηκὴς τι --, μόνη πεπονηκὴς, μετὰ πολλῶν δὲ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinēt in istis contracta locutio, *τεκνῶν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
τίρας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe
σπίρμα παιδοποιον,) *τεκνῶν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari
praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut. vs. 427.*, *οὐ γὰρ ἂν τοσούτον ἐνέμαργας ἡμῖν*: non enim
alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq. vs. 1335. Vesp.*
1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπιδέκετο) Corrigit docti
viri coniectura *οὐκ ἀπιδέκετο*, quod haud scio an vulgato
praesferri debeat. Supra *Democedes lib. III. 130.* *ὁ δὲ οὐκ
ὑπιδέκετο*, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure con-
paravit. Quod deinceps in *Mssis [lin. 11.] ὁλίγω τι πρό-
τερον*, id editum exstat *lib. VIII. 95.* ubi *Arch.* et alii *ὁλί-
γων τι πρότερον*. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλεῖσσι Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pau-
saniae lib. III. 16. p. 248.* *Ἀστραβάκου καλούμενον ἡρώων.* *Cle-
menti Alex. Protrept. p. 35.* itidem *Ἀστράβακος*. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναγράφο *Arch. [lin. 17.]* talē
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, *lin. 18.*]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino *καὶ ἐβούλετο πύθισθαι.*
WESS.

16. τὸ καλεῖσσι Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendē *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod his *Pausaniae* scribitur
et *Clementi Ἀστράβακος*. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλείῃσι (*Ari-
stonis*) *ἰδρυμένον*. Eodem etiam numero *αὐλείους θύρας*, sed
saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. D'Orvill. Pierson. *Ianua* sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius Noct. Att. XVI.*
5. hinc *Macrob. Saturn. VI. 8.* et *Perizon. ad Aeliani Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dix-
erit *ἐκκίους πύλας* in *Choëph. vs. 559. 569. 651.* facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatū. *Eustath.* in

Τλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατά τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τάξεις οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλή· μεθ' ἧν αἰθυσσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὲ, ὡς καὶ, ἔχει πᾶν) Praebent forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutiisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] Ἔγω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδεσιμότης, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurystheu Sthenelo natum canente ἡλιτόμητον ἰόντα, cum matri ὁ Ἰβδεμὸς εἰστήκει μίς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius impu-
tari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ αἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Aroh. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς πρᾶν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. αἰδύναντο δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταίον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) *Iustum est*. Cel. enim *Gronovio* [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκεν. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαμείνεται, ex *Homeri* studio propagatum: Μητέ σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρειο κούρην, *Iliad. A. 275*. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνερηκῶς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα *Aldus* alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασιν Ἡρακλῆς *Pindaro Olymp. II. 5*. cuius μία δ' ἐκπρηπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη *Python. VII. 14*. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπιάς editum spectaretur. *Herodoti* animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τι (i. e. κατ' ἄλλα τι) συχρὰ (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυθῆις ἔργοισι τι καὶ γνώμῃσι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσίβαλε, ἀνελόμενος (αὐτήν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφὶ ἀνελόμενος) Dum *Valla* scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed *Herodoteum* est Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. *Cimoni* Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδῃ: prope *Cimonem* autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano* de *Nat. An. XII. 40*. restituit *Iac. Perizonius*

τὰς ἑαυτοὺς τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιλομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνιλομένους, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνιλέσθαι: Olympicis, ἀνιλέσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. e. II. p. 212. b. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλότατη Λάκωνα, χαῖρε Λαμπιτωῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. e. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacerius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χειρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χειρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμιος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΑΠΙΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰσοδόχῃσι ἀργύριοι πάλυ. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ διπλῇ exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpsit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scor-
tea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐδῶδη) *Servo* integrum, supra χρηστῶς οδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡδῶδη non mihi sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἔμοι μὲν οὐκ ὄδωτ'α, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστ'α, οὐ βαδιστ'α. De rei vero *successu fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζεὺς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. **WESS.**

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. *Depositum*, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθιντο ἐς Αἰγίαν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἄπασαν κατέθιντο ἐς τοὺς Βιθυνοὺς Ὠρεῆκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. **VALCK.**

CAP. LXXIV. 2 seq. διῆμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπεξίσχε: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχε ἐς *Θεσσαλίην*, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenia* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] **VALCK.**

4. ἐνθεῦτεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog.* Cant. p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon.* *Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσεστ. ἀγινέων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξόρκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. - - - ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξωρκοῦσθαι [activa notione]. Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν - - - ἀγινέειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγινέων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum πειραῖσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν - - - ἀγινέων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσεστιῶτας ἀγινέων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὲ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἐθέλῃ δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσάν προθυμεῖσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὑπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρὶς πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ἐλέγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημνοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνακρῖς et Φινεός, eidem dicitur p. 657. τὸ πρὸς Φινεῶ ὕδωρ, ὃ Στυγγὰ ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινεῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. στάξις ἰς ἄγκος.) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materiae? Bene Eustath. ad μυσαγγικίαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθύς καὶ Φαραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 579, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXXV. 7. ἐνίχραυε ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκῆπτρον agnoscit, Eustathius his; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνίχραυε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράστῃς Οὐλόμενον κακοεργὸν ἐνίχραύσει κυνόδοτα. WESS.

Ibid. ἐνίχραυε etc.) Quod prout apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνίχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκῆπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνίχραυε (ἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον ἤγουν ἱπλήξει) τὸ πρόσωπον τῷ σκῆπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed his terve etiam alibi ἐνίχραυεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χράνω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χράωσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χρῶτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀνροτάτησιν ἐπίχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάστιγι ἐπῆνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπίχραεν τὸ ἐπιβάρηναν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζωχρηεῖς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτὶς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθεῖς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἡ ξύλη δεδομένη, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi proseminatum ex αὐθῆς censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθῆς, pro αὐτῆς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεις adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἶτα τῶν Ὀρινῶν ἱξίπλευσι, καὶ μανὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδῃσι. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν ἐν αἰσθάνταις, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἰχόρδῃσι; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἰχόρδῃσι. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μούνοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ αἶτ, διὰ μέθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμνεν, Ἡρόδοτος ἰστοῖ. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδῃσιν ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petatum velut hic aptissimum laudat Longin. π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδευών* redditur τέμνων: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψῶσαν* Suidas habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad *Aristoph.* Eq. vs. 765., ad *Διαπρυσθίην* adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθείην, pertinent ad vicina: *Διατμηθείην τε λέπαθνα*: Εἰς μέρη λωροτμηθείην. Idem illud dici potuit *χορδευθείην*, id est, εἰς χορδὰς sive λέπαθνα διατμηθείην. *Καταχορδευέειν* significat εἰς χορδὰς τέμνοντα διαφθεῖρειν. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετρωματισθαι* apud *Herod.* VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρητον γινόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινῶν*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγινῶν* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἐξαγινῶν* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et τίμνος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἑλευσῖνι inconsiderate ponens. Porro ex *Arch.* ἐν ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] *Cl. de Paus.* format ἐν αἰρίῃ σχῶν. *Valla* vero vertit, lucum quem in *Argia* occupasset, ac si ἐν Ἀργίῃ σχῶν, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. *Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος* lib. VII. 126. et *Procop.* Bell. Vand. I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. *Στυμφηλῆς λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero* *Iliad.* B'. 608. *Στύμφηλος*, more *Ionum*, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλιοι*, Criticis ad *Ροῦtam* momentibus, qui *Aeliano* *Var.* II. 33. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasi* *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* ἐς χάσμα ἀχανὲς [lin. 5. ubi vulgo ἀφάνης] ἐκδιδοῦσαν. WESS. — In editis tamen *Animadvers.* istam conjecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan.* VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπιάς
aut Σηπίας titulus? WESS.

10 seqq. 'Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφης τρέλικτος) Cur hoc damnable, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talīs serpens μυρίλικτος ὄφης, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυλίικτον explicat. Τρέλικτον ὕδωρ dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τρέλι-
κτει ὄφιν σπειρηδὸν θείρας Ἑρπασσι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quo-
rum enim ὅταν ἡ θήλια τὸν ἄρσενά νικήσασα Ἐξελάσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἐποιῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῶντ' τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ἐπλίζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντιπεξίσταν· ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστάν-
των, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνῆαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] λέγεται ὡς μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβαίς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρῳ vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἐφ' ἵππων· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρεν et δένδρεν reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in *Il.* γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξηλείν. Verum sicut *Graecienses* *Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξηλείν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξηλελυμέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν αὖ ἐξηλελυμέναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgò dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελείσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπαιρύνεσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in *Ἐξήκει* et in *Ἐξηλθεν*, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦν ἱς τὸ Ἡραῖον) Erat in *Argivorum* et *Mycenaeorum* confinio, *Mycenis* x. stadiis, ab *Argis* xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. n. ed. Cas.] et *Pausania* *Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. δειφύγει πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπιφύγει. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποφύξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigen- dum est εἶλεν) ἔτι δὲ - - - πλείους διαρχεῖς, οὐδε πῶποτ' ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεὶς παρανόμων ἀπιφύγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἰχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἰχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἦλθον, ἅ τοῖς ἐναντίοισιν ἦδανεν τότε, Αὔρις δ' ἅ τοῖσιν ἀτίστοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἀνδρῶν ἦδ' ἰχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σισάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἀνδρῶν ἦδ' ἰχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡγεμώθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunkius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἰχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἰχειρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώθην ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἰσχυρήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἰχέρωσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, *Homerum* Iliad. E'. 642. aemulatus, sicut et *Virgilius* Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc *Strabonem*, Poëtae verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς ὃ ἐπὶ ἤβησαν est, [lin. 3.] ex *Vallae* Latinis in *Genov. Edit.* receptum prudenter, nec sine quadam audacia. *Aeschyli* VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφηβήσαντ' ἄ πω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νάνισκον γενόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, *Pavius*, *D'Orvillius*, *Reiskius*, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — *Gronovium* nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἰχειρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem vidisset *Codicem* qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum *Londinensis* editio, quae *Galei* nomen praefert, ad *Iungermannianum* expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in *Londinensi* ed. instauratas, si verum esset quod *Dorvillius* et *Reiskius* putarunt, in *Iungermannii* editione, ἰχειρώθη et ἐπὶ ἤβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum *Wessel.* docuit) primum in *Genevensi* editione, adeoque decimo post anno quam *Herodotum* *Iungermannus* ediderat, correctae prodierunt. S.

4. Ἐπειτὰ σφίτας οὗτοι) Quum ἐπὶ ἤβησαν οἱ -- παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat *Pavius*, Ἐπειτὰ σφίτας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὅπισω ἐς ἰωῦτους τοῦ Ἄργεος ἐξίβαλον, postea *Argis* eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in *Codicum* consensu et *Gronoviana* interpunctione. Addo, *Plutarchum* de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac *Herodoti* recensione abire, nec servis *Argivas* mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, *Argivorum* gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγασειῶς) Incognitam hinc *Arcadiae* gentem finxit *Ortelius*. Φιγαλεύς, vera scriptio, a *Galeo* sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιῖς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλιῖς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιλλοῖ. Φιαλεῖς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρυκίδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας δ' Ἀρκᾶς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. D. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομῶν. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανεφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσαοι. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνὰ γὰρ ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμοδόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινὺς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινὺς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεύς ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλιῖς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλεῖς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεύς reperiri. Co„dices Arch. et Eton. Φιλαγεύς habent: hinc vero [vera, puto, voluit] lectio emicat, Φιγαλεύς, quam Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρετοπότην γενέσθαι etc.] Re-

apexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. μιμονέναι) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. ἔκ τε τοῦ --- Ἐπισκῦθισον λέγουσι) ἐκ τε τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet ἔκ τε τόσου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. B. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πινῖν ἀκρατίστερον, Ἐπισκῦθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κκκϗ τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκῦθίζειν φασιν οἱ Λάκωνες. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκῦθισαι, quod dudum monuit *D. Heraldus*, ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro ἐπισκῦθισον dixerunt Ἐπισκῦθιδδον: ut Ὀμηρίδδεν, Μουρίδδεν, Αἰριδδεν, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἐκ τε τόσου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone ἔκ τε τοιούτου diceret: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσούτος et τοσούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πινῖν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πινῖν ἀκρατίστερον, ἐπισκῦθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ πινῖν* *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim ἐκτίσαι [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποῖν) Vide, an

βουλευέσθε, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum indicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθε, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑπέρτης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσισθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδείκνυνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρῶσι πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιρῇ ποτὶ. Eustath. interpretatur δίδιδι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια, in Od. ε. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπόμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαῖται τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, plurimumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰωνίαν καὶ Ἰωνά τινὰ συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἶλεον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδίδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥστε τοὺς παρακαταθήκας ἀποδίδόντα οὐ χρὴ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδίδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορχα ὁμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον -- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Eusng. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ δίδτι χρήματα etc.) Caussa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἴσθι ὄρᾶν ἱρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματικὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἱεργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἱεργυρίζιν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοι σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραβέμνῳ, ἐπειὶ ἀπαιτῆται, ap. Stob. Serin. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἱεργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus. Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελθόντες, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perditā apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., εὐσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθι τούτῳ. Herodotum sequutus ἱεργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἱεργυρίσαι et ἱεργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est *ἴσταί παρὰ τοὶ σοφά*. S.

39. οὔτε με περιφέρειν ὡδὲν εἶδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. E. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστημένοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque sollemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήμην ἀπιστήνεια. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄρνει τὰ χρήματα λήσεται) Quaecebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρὸς δ' εὐόρκου γυνὴ μετόπισθεν ἀπίων: qui est in Hesiodi Epy. x. Ἡμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὅρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, r., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὅρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἰγγύας δὲ ζαμία. Et apud *Eustath.* *Amor. Ismen.* pag. 426. Αἰδῶς γὰρ, παῖς ἰλγυχων ἱερί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἱστῆν οὐδεμὴν) Istud *Herodoteum*: norunt, qui *Musas* amant. Mox *πρόβριζος Arch.* et *Vind.* redono. *Superius* I. 32. *πρόβριζος ἀντρέψαι*: et III. 40. *κακῶς ἰταλεύησιν πρόβριζος.* *Sophocles Elect.* vs. 765. τὸ πᾶν δὴ διασπένται τοῖς πάλαι πρόβριζον - - ἰφθαρται γίνος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* *miasa* facio; minime mihi temperans in his *Lycurgi Or.* in *Leocr.* pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιουκῆσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιουκῆσαντος μεγάλους ἀνυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportuna. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὐτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὐτε ἱστῆν) Hoc ex *Codd.* recepturum *Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Iuvenali* dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum Origenis* VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι διασπένταις οὐδ' ὅποιά τις βῶλος οὐδ' ἱστία καταλείπεται: quando βῶλη minus commode subiicitur ἱστίας mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδὲ στία, qua voce, *lapillum* significante, designata quoque fuit ἡ *στινοχωρία*. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in *Ἰλ. γ'*. p. 314. *Γλαῦκος* - - *βουληθεὶς ἐπιουκῆσαι πρόβριζος* ἐκτρίβη ἐκ *Σπάρτης*. Multos *Deus* *πρόβριζος ἀντρέψαι*, *Herod.* I. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὁ παγκρατίστη, καὶ φίλων διαφθορεῖν, (sic *Mss. Paris.* et *Flor.*) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννιῶν ἐμὸς Πρόβριζον ἐκτρίψαιεν. *Hesychius* Πρόβριζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. *A radicibus eversum*, et *ab stirpe sublatum* dixerunt *Latini*. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.)
Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουνίῳ) Primum *διήρης*, sed et alia hic in suo *Cod.* legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex *Hero-*

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θιαυρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn. in Del.* vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς θιαυρίας ἐκάστης, de *Legib.* XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχιθώρας. τῶν ἀρχιθωρῶν tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θιαυρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεια ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum trajectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀπρὸ ἐπίβης τῆς νήτου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* *Panathen.* mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θιαυρίδι et θιαυροῖς libet post diligentem *Ex. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐαυτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μισφόμενος - - - προτέρην ἐαυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πειστηριδῶν ἐξέλασιν ὀμνήσαντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρετα πρᾶξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίωτο χρηῖσται σφί) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίωτο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφί χρηῖσται, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δι χρηῖσται τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δι πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἔλυσαν σφίτας δμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίην --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδείκω δωρίην δώσιν τῶν ἰωνῶν πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλως Δωρίς δωρίην: ubi Schol. δωρίαν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι δισμ. εἰκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. τῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγυπτίων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἰκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδωτο apud Suidam ἰξίδωκε, παρίδωκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑστέρισαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutation, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἤγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, *φίρον*: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur *ἄγειν*: sive *φίρονται τὰ βασταζόμενα*, *ἄγεται τὰ βασταζομένα*. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur *τὴν λαίαν ἄγειν* et *δαίνυν*. VALCK.

CAP. XCI. 4. *ἐκθύεσθαι*.) Suidas hinc *Ἐκθύεσθαι*: *ἐκλειώεσθαι* καὶ *ἐκμυλῖεσθαι*. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐκθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. n. οὗς εἰ τιρατοειδέσθαι καὶ οἱ μάντις ἐκθύοντα. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. *ἄγος* --- *ἐκθύεσθαι*.) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur *φόνον ἄγος ἐκθύεσθαι*: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, *τὴν πόλιν* dicitur *ἐκθύσάμενος* Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et *Ἐκθύεσθαι* iram Deorum piaculis sive victimis placare *πιαcularibus*: *ἐκλειώεσθαι*, *ἐκμυλῖεσθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. n. ed. Lugd. Bat. 1616.] in *ἐκθυσαμένους*: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat *ὡς θυσιαμένους*, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμφον μὲν φῶς ψυχᾷς ἀνίρει τοῖς βουλευμένοις αἵθλους προμαθῶν, Πόθον ἔδραστον. τίς μίξε κακῶν· τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσαμένους Εὐρύα μόχθον ἀνέπαυλαν. VALCK.

7. *ἐξῆγον ὡς ἀπολλόντες*.) In praegressis, *ἐξῆγον ἀπολλόντες*: sequunturque duo Codd. ὡς contentim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* --- ὡς ἀμείνων τὸν οἶνον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διαπεύεσθαι ὡς ἐπιχυμένον πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. *Δακρυδαίμονιαι* --- τοὺς τιθνεῶτας δακρύνοντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox *ἐκταμβανόμενος*, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam *ἐκταμβόμενος*] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille *cardinibus* prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odyssene* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγχετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. n. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσας τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπαίου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - εἰσοφῶν Ἑλληνικῶν ἱερῶν: ad *Lysiam*, qui testis *ibid.* citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμφθῆσαι ὑπὸ Κλειμένους etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλεάνδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὦ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἐπασκῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάεθλον.] *Victus* *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δακίλιος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκόντος τι αὐτὸ τοῦ θεράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνης) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito conicit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλγῆϊον πεδίον) Meminit Homerus, nominis causam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Mastis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσθιβάσαντες ἐς τὰς νῆας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπύριον ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἦγον aut ἔστειλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχιν Homero idem nonnunquam ac ἰλαύνειν. Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχει στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὥς μὲν ἡμοὶ δοκίει) Damnable δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, Gronovii sollertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucydid. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπιῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπιῖχει τι στρατηλατίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μεμνημένοι τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miscantur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Ῥηναιῇ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Ῥηνιῇ. Thucydidi quidem certe, Dionysio Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi Ῥήνη advocatis, Ῥήνεια. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliaea Hyperidis Ῥήνεια, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Ῥήνεια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuper.e edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo Aeschinis verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte. uti bene. Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγίνοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni cum Aeschine tribuens, quod Darii aetate Deliis usu venit. Trecenta thuris talenta [lin. 14.] Eustath. ad Dion. vs. 525. hinc accipit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγίνοντο) In Aeschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobryes Magus κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάθεσιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγίνοντο. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persae mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniae X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὓς εἶπε πρὸς Ἀπλόους, factisque, cum inventum in nave Phoenicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] Herodotea, Tzelzes adhibuit Chil. I. vs. 863. Δάτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Διῇ Τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ πρωτίστου: et Eustath. in Dionys. vs. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius facta ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, Schol. Ms. ἐπεὶ δὲ, αἰτ, τὸν Δάτιν εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναφίρης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα αἰκίτης: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Epim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydides locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὕτω σεισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ἔτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 153. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidesque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucyd. consulunt. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λήγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et Herodoti meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucyd.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἡμῶν συμβεῖν*: sic legit etiam ista *Valla*. *VALCK.*

8. καὶ Ἀπροξίρξισω) *Arch. Ἀπροξίρξισω* auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀραῖα aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium *APTA*, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuassum equidem habeo, scripturam istam Ἀπροξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 45, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χρησμῷ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explicationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim mancant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione *ἀκίνητον* innobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Innotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἰδέσθαι καὶ ἰδοῦναι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γινώσκειν σημεῖνα. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡεὶ Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς αὖμ' αὐτῶ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δ' ἔγε, εἶμαι, inquit, περὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γινέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydides, et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρῖος, ἐφέτης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria priscae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐφέτης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poëtae apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐφέτη πᾶ δῆρ' ἀνελθὸς ἀθροίζονται σιγαρός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationē, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 25. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρειός graeco Θρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήσις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δύλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσέσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* *Plut.* vs. 1097. τῷ μετακίῳ προσέσχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσέσχειν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλήρως [pro περιπλ. *lin.* 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mss*ti certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [*lin.* 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλεπτὴν τὴν πόλιν καὶ ἰλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτίαν ἐκλελοιπότων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλεπτὴν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλεπτὴν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης. Verbum enim *Noster* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλεπτὴν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτῶν ἐκλεισπέων ἐς Πηλεπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυκτωρίας ἦψα περὶ τὰς αἰτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, ἀπεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς γῆσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἔστι τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀρβῆναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: praestat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γίνετο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VAJ.CK.

12. ἰὼν τῶν Ἐπεριτίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tristissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' ἴσασθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πηλεσγὸν ἴδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τι πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρὰ τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non accumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμεινος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμεινος apud Ethnicographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμίνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Mssst, forte Nostri τίμεινος Iovis est Tamyndae sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabb., ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμνος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τέμνος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμνος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειρίων αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Aeschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. Aesch. contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντις δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντις δὲ ταῦτα praeferentes, omisso ἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertinere pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non ἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque praeferre. In eadem sententiam Valla graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Graecis licet ἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἔπιπτον ἐπὶ ἡμέρας) Expulsum et Cl. Gronovio μὲν servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. n., et Pausania VII. 10., ubi in Graecis φίλαβρος Κυνίου, in latinis melius. Strabonem memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλῑθει. Nihil hīc talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. WESS.

11. Φίλαγρος ὁ Κυνίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἰντολάς, si iusserat Darius σκηνισθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALGK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατέργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertitā munitae, κατεργίοντες, multa mala inferentes; καταργίοντες h. e. καταραιν-
μοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτά τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενῆς ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odys. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obliiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πατέρα etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ) Sic *Io. Meursium* Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e *Marcellino* scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberrat. Unde *Aelian.* Nat. Anim. XII. 40. Μελιτιάδης δὲ τὰς ἑπὶ τοὺς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένης ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene *Iac. Perizonius* ad *Aeliani* Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum *Cl. Io. Matth. Gesnero*, qui de equabus huiusmodi erudite in *Columellam* de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum *Io. Meursio* in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλουμένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrum Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. *Marcellin.* in vita *Thucyd.* p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἔστιν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμωνία μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰερτίον) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae *Thuc.* scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, *Meursio* memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐν Κοίλῃ censerentur cives innotuerunt Attici Chaerodemus Εὐαγγίλου, Phidon, et Leptines ex *Schol.* in *Aristoph.* Av. 1128., *Isocrate* p. 375. v. *Demosth.* p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο εἰς ἰωῦτοῦ Δαρίω τὴν γυναῖκα, filii *Darii* uxorem. Error *Thomae Mag.*, παρὰ τῷ πατρί explicantis ἦγον τὸ πάππῳ, reprehensus merito fuit a *P. Leopardo* *Emend.* VII. 20. et *I. Rutgersio* Var. Lect. I. p. 35. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρίῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἔστι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermōne nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πατρί (Μιλετ.) Recte *Eustath.* in Ἰλ. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτριος ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θεῖος, οὕτω γὰρ (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μητρικός. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit *Var. Lect. pag. 33. VALCK.*

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοινεὺτί μιν οἱ ἐχθροὶ, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγγέλλετες consequitur. Elicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodotea redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. *WESS.*

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn. Nepos* expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148,
 Φειδιππίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciani scriptura T. I. 727., *Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.*
I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini
Polyh. c. 1. Non me clam est, *Viros clar. Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, *Φειδιππίδην. He-*
merodromos, ὃν χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀνυ-
ποδησίαν collaudans in *Stob. Serm. I. p. 18.,* testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor. in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι πελειῦσαι ἀπαγγίλλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan. I. p. 68.* similia *Suidas* in Ἰκπίας. Huic, a
Miltiade forsā excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag. I. cap. xi, 10.* Et
 summi duces *Archidamus, Agesilaus, Epaminondas,* ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad. p. 710.* In *Schol.*
msto ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae,
dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσομαι' εἰπὶ δὲ Ἀθηναίοις
τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod. [lin. 12.] ἰδού-*
Herodot. T. VI. P. I.

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱρόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίους συμμαχίας οὕτως ἡρίστυσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἔβηθαι μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλιον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In *Schol. ed. ad Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἤδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εἴνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus *Mssis*, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. *Scholiastes* ille τὰ δὲ, καὶ ἱστομένου tantum. *WESS.* — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εἴνου ἤδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχεὺ γενομένου ἤδη σφίσι χρησίμου, perspecta *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἤδη particulam, eamque cum *Scholiaste* *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare cum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam *Vir* doctissimus, priori loco ἤδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἴνου, quod nunc legitur, forsan εἰνόνου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit *Solinus* et magnus eius interpres p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. *WESS.*

Ibid. δευτεραῖος - - ἦν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Ἀέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, - - Χαίριτε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκτιῶσαι: ubi forte scribi praestiterit ἐναποθε-
νείν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπ᾿ ἧλθιν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθιν αὐθημερὸν χιλίους σταδίου
ποιήσας καὶ ἰδὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ βίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἰτελεύ-
τησι, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἣν γὰρ ἵσταμένου τοῦ μηνὸς ἐν ἄτῃ) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 349. E. ἔκτῃ μὲν ἵσταμῆν
Βονδρομιῶνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἐβδόμας ἵστα-
μένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτῃ
τοῦ Θαργηλιῶνος ἵσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
F. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσελήνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, -si tamen is
auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 158. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Spartae Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Laca-
daemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium sexto illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu Cl. *Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. *WESS.*

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνείρασι βροτῶν Μητρὶ ξυμεινιάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὄγω Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρι, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et Cl. *Burmamnus* usus ad *Suetonii* *Caesar. c. 7.* Eum *Casaubonum*que vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβόλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. *WESS.*

12. παρτιῶν τε καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - ἔπαρτι καὶ ἔβηξε μεζόν τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμεδὸν memorare dedignatus in historia, *Kyr. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut αἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron. de Div. II. 40.* *VALCK.*

13. οἱ αὖτε οἱ προσηγορεύοντες) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μίζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδών. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ ὀδών, Iliad. Δ'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παταμόν et dentem excussum excrispsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis WESS.

CAP. CVIII. 4. πόρους --- συνεχὲς ἦν ἀναίρετον) Scribendum arbitror ἀναίρεάτο, vel ἀναφαίρεάτο, positum Herodoteo more pro ἀνέρετον, suscepant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιδώκεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Laeodaeomoni, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιῆς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἔβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τι αἰκίμεν). Suum scriptori rediit. Ἐκαστέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσέων αἰκίονσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, ποθέτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχὴν ἐπικουρίην [lin. 10.] uti ψικη ψυχρὴ IX. 49. et ἐλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατ' εὐνοίην, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciὰ Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίσταντο) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίσταντο, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres. si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπίθης, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῶν idem erat ac ἀπειθῶν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πισθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κυρεῖν παιδείας α (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τούς) εὐπιστάτους ἢ μάλιστα πισθόμενους. Luculentus testis est Harpocraton, Ἀπιστιῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπειθῶν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθίαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὴν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπιθῆσας: reponendum ἠπίσθης ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθησι. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστιῶν et in Ἀπιστος errat Kuster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 51.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ Κυνάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχίην) Athenis Κυνάμῳ τὰς ἀρχὰς αἰρέσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἢν δὲ τότε πολέμαρχος Κελλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud *Athenienses* *polemarchum*. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de *Callimacho* scripserit, ὃς, Ἀθηναίσις πολεμαρχῶν, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δεινοῦ κίρτος ἡγίετο ὁ πολέμαρχος *Καλλίμαχος*: de eodem *Polemo* *Soph.* p. 3. ἐξήρχε γάρ, καὶ ταῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt *Athenienses*, fecisse dicitur *Callimachus* *polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianae* *polemarchum*, quia primus olim *Callimachus* *polemarchus* ita instituit. Nolem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae* factum, ante *Xenophontem* *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro Φοῖι scribendum Φοῖι, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρας πομπὴν ἱστορήσας, ἣν πίμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἱερούμενοι: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἑκτῇ *Θαργηλιῶνας*? *Isthoc* die quotannis *Athenienses* τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀπαθύνουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γάρ δὴ ἐξ οὗ ἔγινοντο Ἀθηναῖσι, ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἔγινοντο Ἀθηναῖσι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσων Ἀθηναῖσι αἰμύνητοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὦν πάντα, αἶτ, ἐς σὶ νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς τὶ τείνει τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta littera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (neumpe γνώμην) τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔχη: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἔχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐντιθεμένων τῷ πλάθει, ἡ τούτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δέδοκται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δέδεικται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii coniectura, loco δέδεικται. Haud contemtibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippiā Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δέδοκτο IX. 75. et δέδοκται sive δέδοκται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυόντων συμβαλεῖν) lucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μινὸς εἰνάτην· εἰνάτην δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχη: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρείει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recordor. Esto, in illo Msstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aeantidis pugnā Marathonīā cornu dextrum Aeschylī testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ἐρίαντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci iόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοι τι ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληνες ὑπέστησαν σχῆμα θιάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τι αἶτιον) Est cui πῦρ τι αἶτιον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent, WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericâ, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Troianis, Οἷστε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμεινεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺκε ἑστάναι, πιστεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναιγεῖρος) Sic *Aeschyl*i fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Mod.* et *Paris.*) ποῖtis. Οὐ σὲ μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φᾶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine Marathonio inmanem in modum exultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγεῖρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγεῖρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* Epizelum [c. 117, 5.] dictum Πολυζήλον, et *Pintarcho*. Epizeli loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατες αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπὶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* ὁ. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἔξανκρουσάμενοι] Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἡ πρύμνη ἀναιρούμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetiissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ε'. 717. et ε'. 242.) eadem intelligere liceret quae alias ἀπροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἔξανκρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρίνης ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀππομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰρὴν δὲ ἔσχη Ἀθηναῖοις etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰρὴν ἔσχη Ἀθηναῖοις non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc αὐτοῦ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰρὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰρὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰρὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖς, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰρίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰρὴν δὲ ἔσχη αὐτοῦς ἐν Ἀθηναῖοις struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν Φοῖτᾶν: et cap. 71. Φοιτῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσι Ἀλκμαιωνίδας Φοιτῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φοιτῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν Φοῖτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἰν) Ἀθηναῖοις ταῦτα ἐπινοῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνίδων μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἦν non capio: scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιστος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰβοντίον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε ὡς εἶχον τάχους ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 509, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίῳκον ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιστος εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρνῆς τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπνῆ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera clas- sis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς pertinens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλεῖον -- ἢ ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocraton etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Valerius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐλασχυλίου etc.) Plutarchi Malign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι ἔκτισαν Μήδων ἑνὴν μυριάδα. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Mazino Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λῆγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰδε ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique longe diversum esset, λῆγειν ἤκουσα (vel ἰκνύμενη) Θέρσανδρον. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίητο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποίητο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Petitus p. 209., pro Γενίσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενίσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ληξιαρχικοῖς γερματισμοῖς: ut legitur in Isaici fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidae (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequentius usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocraton potest. S.

10. ἐς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navī Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίους ἐς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδίμυχα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostatus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύενται aut ἀρύονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρρύσσονται pro communi ἀναρύσσονται, hooque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostatus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quenadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρυστήρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαον οἱ Πέρσαι καλλίονσι τοῦτο ῥαδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσιαι ὁδοί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostati* *Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Nearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex Med. exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum Herodoteorum, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνίσκοντες) Aequè concinnum αἰνίσκοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστέραια τῆς μάχης in Platon. Menex. p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῤυμα δὲ μοι, idem fuit in Plutarchi Malign. p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS. — Lacunam apud Plutarchium ex Nostro supplevit nuper Editor Hutten, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἐνδείκνυται τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit Herodotus, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur Plutarchus de Herod. Malign. p. 862. e. et 863. contendens primum et solum Herodotum istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπενήνοχας ἐγκλήματα. - - - σὺ κατηγορεῖς, εἴτα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολάς, ἃς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σιαυτῷ δηλονότι, σιαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νικημένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη - - Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit Plutarch. de Callia et Hipponico, habet illud multo maiorem veri speciem; nam ista certe via sibi videtur Herodotus occasionem parasse Calliam laudandi, patrem Hipponici; patri, sic legitur apud Plutarchum, προσέψας τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἡ τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae Plutarchus alibi de Herodoto prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti Diylum historicum Atticum p. 862. n. et 864. c. v. Aristophanem Boeotum, quaeque Nostro minus honorifica narrat Dion Chrys. in Corinthiaca p. 456. c. Sed ista Plutarchi difficultate non carent: neque enim Herodoto fuisse dicitur Hipponicus unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαίνιππου χρησάμενος ἱππῶνις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν περὶ μαμάτων δεομένων, ἀλλὰ θεικτεία καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρενέβαλεν: ut Calliae laudes filique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem *Callias* *Phacnippi* fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim *Callias*, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 521. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. *Callias* iste secundus, velut Princeps legationis ad *Artaxerxem* missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem *Aristidi* velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani* *Timon.* pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 15. εἶγε μὴ ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆους, et non nominatus *Callias* Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides* *Soph. T. I. p. 340.* *Lucian. T. II. p. 638. et 696.* *Themist. II. p. 36. n.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad *Tim. I. 1.*] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23.* VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile *Calliae* elogium cur trium Codicum scriptores contentui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in *Calliae* negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νικητικῶς ἔπαυ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑβδομηκοστὴν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud exten- dit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius Exercit.* p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. *Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.*) Hic sane mi- nor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum repe- riri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc ca- pite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, ho- minis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuius- dam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiqua- rii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissi- mae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* in- casavit *Plutarchus*, *Calliae* laudes non nisi in *Hipponici gra- tiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum con- ditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nati- vam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, *Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἔστι πάντα τινὰ ἔχειν*, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. *ἄξιόν ἐστι* sequente infinitivo non est *He- rodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius *Calliae πολλαχοῦ* meminisse? [Quid- ni vero *πολλαχοῦ*, qualibet oblata occasione, laudetur ab om- nibus vir laude praecipua dignus?] τούτο μὲν, inquit, --- τούτο δὲ, --- τούτο δὲ ---, tria nobis enumerat, pro- pter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τούτο μὲν γάρ, αἶτ, τὰ προλεγεμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi- stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memo- raverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμ- χαῖντο.] Τούτο δὲ, αἶτ, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησι, ἔπαυ νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte ταῖς πρῶταις θύραις totam panegyrim excepit convivio? nam ἔπαυεσθαι, et τεθρίπῳ δεύτερον γινέσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερὸν δὴναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστην δαπάνην: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte ταῖς πρῶταις θύραις totam panegyrim excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito *viduas* adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρενθήκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρεὴν -- τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε scribi malim una litera auctius προσεφέρε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν εἰσὶν τοιαύτην τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσεφέρε: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τι ποδήρη καταζωάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξέπιπναις μεγάλη καὶ κοῖλα ὑποδησάμενος· τίλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπείσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γίνεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἱκαίρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλατα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλαὶ χεῖρες diotae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλῆθος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέειπε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callias. Ipsa illa notio, quam verbo προσέειπε expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτεχνύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κίθωνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. s. Mox κόλπον πολλόν non adspersor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τῷ πέλπυ, minime laudo: inprobavit et Gronovius similem glossam Varini Favorini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρῆσαξε παρὰ τὰς κνήμας) Harpocratonis Ἀποσαῖντα, ἀντὶ τοῦ φράζοντα τὸ τρήμα, καὶ ἀποπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρρους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praecurrentibus. Adsolent Iones Θ ἰν T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κορόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κορόρν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad lin. 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κορόρνους* οὐς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὐς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοὺς habet: scripturam *κορόρν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπασάντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam Or. xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od. VII.* iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτρόφος) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία -- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένῃ νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus Atheniensium *Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur Olympiacam *Isocrati* Or. de *Bigis* p. 351. c. ζῆνυι πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολυτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindar.* *Pyth. Od. VII.* 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVIII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megaclis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκτε) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἰποντο γοῦν αὐτῷ χίλιδες μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον -- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλείστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, αἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὃν ἐλάμβαν. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procus Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum inventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποιήτον μανίαν ἰθαυμάσθη apud *Eustath.* Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinationo. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in *Var. Lect.* hariolatus sum, vocab. μῶνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat *Herodotus*, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύντος τε Ἑλλήνας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in *Var. Lect.* adnotare, ἰσχὺν pro ἰσχύϊ scribi in Arch. et Vind.] *Pausanias* VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι θρασυνοῦσι τὰ ὑπερῖχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt *Aelian.* XII. 22. et *Athen.* X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ Φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον Φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμιλίην, qui fugiunt quemcumque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aetolis olim. *Hesychium* vide in Αἰολικὸν Θῆμα, et quae ibi eruditissimus *Valesius*. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra *Var. Lect.* illa etiam *Wesselingii* Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος *Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla*, cum *Ald.* „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum *Aldo*. Iam *Aldina* quidem editio et caeterae ante *Gronovium* Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum *Med.* reliquisque non modo noster cod. *F.* verum etiam *Parisienses quatuor*, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere *Vindobonensem*, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a *Mediceo*, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φειδωνος τοῦ Ἀργεῖων τυράννου πατρὶς Διωνυκίδης, Φειδω-

νος δι τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φειδωνος δι τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φειδωνος ἀπὸ γονος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστ' ὑβρίσαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans *Larcherus* accurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάου κώμης ἐπίπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam *Παλαιονόμιες*, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πώμιος versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, *Castores* hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphoriōne*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartiatia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θεσ. ἤλθι) *Med.* et *Ask.* ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore *Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος* refingitur ἀνὴρ *Κρανώνιος* *Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246.*, temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) 'Οργή h. l. *impetum, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστῇ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus de absentia vero, τῇ ἀπιστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐστοῖ ἀπιστοῖ a verbo εἰμι, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστῖα, sic et συνουσία quidem *convivium* subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam *conversationem* et *familiarē usum* indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστῖα, quod nihil aliud nisi *convivium* significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάρεστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθῆντόμενος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρίνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινον τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) Valla, quasi προϊχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallae interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἱμῆλιαν) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἑμῆλια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. c. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschilo satyricum etiam modum indigitari, qui aliàs sicinnis: atque ea notione forsitan ἱμῆλια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ἀππτει, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀππειώπτει, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest alioqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδέειν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκείνου εἰς ὅι ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch: glossa adest, a Galileo dissimulata. Σχήματα sive σχηματία saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenaeum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κρείς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρείας, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι χειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. IX. d. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομεῖν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. v., qui nobis XI. p. 482. e. ex Andromeda Sophoclis hunc unicū servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἱππότης ἦναι, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἱπποκόμοι τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππῆται τῆς ἀγέλης ταύτης, *elephantis equorum loco veeti*, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii *Orchestra in Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσας γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. v. χάμιν καὶ σημῖον διατοίας πεπαιδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. Steph. *Thes. L. Gr.* II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχρημασίῃ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπέβαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλίδου. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Küster*o: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significatu scripsit τὸν πόλεμον ἔξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἔξωρχισθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πόντος ὑμᾶς ἵππων etc.) Similis levis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* *Dial. Deor.* XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσας γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσας γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσας etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἱγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἱγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἱγγυᾶ ἱγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in *Attico* foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἰβώσθησαν) Oblitus horum *H. Steph.* in Recensu Vocum *Herodoti*, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θιμιστοκλῆς ἰβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη, facto ex ἰβώθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βίω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod *Sylburgius* ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. *WESS.* — *Herodoteum* ἰβώσθησαν vulgo diceretur διμωσθησαν. In βωθῆναι insertà literà sequentis erat asperitas mollienda. *VALCK.*

[4. Κλισθῆνης ὁ τὰς Φυλὰς etc.) Vide lib. V. c. 66. *S.*]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρῶμα γενόμενον) Adiectum malles τρῶμα Πίτσεσι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. *S.*]

CAP. CXXXIII. 3. στρατιώμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. *Valla* ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex *Arch. WESS.*

9. κατειλημένους) *Herodotei* moris esse κατειληθῆναι ἐς τὸ τιῆχος et ἰντὸς τίχης, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. *Vid. IX.* 30. et 69.; atque *D'Orvillium* ad *Charit.* VII. 3. p. 601. Qui ἰστίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. *WESS.*

9. ἰπολιόρκει Παρίους ἰγκατειλημμένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἰγκατειλημμένους, ut saepius in talibus κατειληθῆναι ἐς τὸ τιῆχος ἐς τὴν αἰκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud *Nepot.* c. 7. *Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus*, e quo suam summissee *Cornelium* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in Πάρος, de *Miltiade*, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προκαθεζόμενος scribendum puto) ἰπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίκλεισαν in *Scholiis* ad *Thucyd.* V. p. 367, 68. τοῦτ' ἐστὶ τῶν εισαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit *Thucydides*, ἰγκατίκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῶν Περδίκκας, ut *Sophocles* dixit in *Ai.* vs. 1292. ἐρμῶν ἰγκλεισμένους, pro ἰντὸς ἐρμῶν κεκλεισμένους. *VALCK.*

10. ἰστίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo *Steph.* et *Valla.* Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἵτιι ἐκαστὸν τάλαστα, Φάε, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφίας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἔσσι ἐκαστοτὲ ἐπίμαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξῆμετο (vel ἐξῆμετο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἢ --- ἢν ἐπίμαχώτατον, nempe τὸ τείχοςμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δῶσειν calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρατιήν, a *Vaila* versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In *Paro* *Miltiadae* studio oppugnata discrepat nonnihil *Ephorus* in *Ethnicogr.* voce Πάρος, et *Cornelius Nepos* *Vit. Miltiad.* c. 7., ubi *Lambinus*. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσσι etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος Διουσιφόρου Δήμητρος) *Septum templi*, ἔρκος *Nostro*, περιβόλον dixerunt *Plato* T. III. p. 116. c. et saepe *Pausan.*, qui, nulla quoque templi mentione facta. lib. VIII. p. 664. περιβόλον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, *Cereris et Proserpinae*, quarum sacerdos *Herodotea* fuit *Timo*: p. 675. ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἱερὸν περιβόλον τῆς Διουσιφύνης (filiae *Neptuni* *Cererisque*) ἔστιν εἴσοδος. *Septum* si *Miltiadi* liceisset ingredi *Cereris*, viro certe fas non erat εἶναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic *eximie sanctius penetrale* vocabant, in quo mystica sacra *Cereris* recondebantur. Attigit *Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 275. et in *Lucian.* p. 136. vid. *Hesych.* in Ἀνάκτορον. In *Plutarch.* de *Is. et Osir.* p. 161. [p. 378. D. F.] ubi μέγαρον in μεγαλάρτια mutanda censebat ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* p. 673. legerem: Βοιωτοὶ, ὅτι τὰ τῆς Ἀχαιοῦς μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat *Miltiadi* κινεῖν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter *Euripides*, μέγαρον adhibet *Herodotus*. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum *Suidae* ἐπελθούσης in libris praesidium, et merito. *Sophocles Elect.* vs. 1118. Τί

ἔστιν, ὥ ἐν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύνασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύνασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίαν ταυτίων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deleto articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τῇ αἰτίᾳ bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίσις διὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μίγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπεισε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Περικλῆς εἰσελθὼν ἔζη (ἐξηγήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβλις ἐβλήθη· εἰ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχεος κατηνέχθη· κατὰ γὰρ οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψαν ἄπρακτοι αὐὶ ἐκρίντο. Postrema sic emendata sunt, κατὰ γὰρ οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίντο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρὲν οὐκ ἀπελογέιτο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δείξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παιδία ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8 - 10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἔλων Λημόν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελασγοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λήμνου αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμνου αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γενόμενης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γένεσιν τρώμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀθήνων αἰρέσεως, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὧ; ἰλῶν Ἀῆμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxxxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΡΙΑ ΕΠΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΕΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταλαρρία, si pingeretur, τὰ δ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. x.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. leb. Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακλίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mssis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similia sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν] In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mssis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχους etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀνρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, δοῦσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illuc ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν ἰδασαν οἰκῆται μισθὸν τοῦ τείχους τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν καὶ ἰσχυράμενον. Ut Valla, cepit ista Io. Meurs. Cæcrop. cap. 5. Conf. M. Solan. ad Lucian. T. II. p. 22. Schol. in Eurip. Phoen. vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 833. Τυρσηῶν εἰς ἡμεῖς Πηλεονομῶν, quod attigit I. G. Graevius in Prooem. ad Callim. VALCK. — At εἶδεν (L. γ.) commodè suum locum tuetur: hęc τὴν, ionice pro τῇ positum, in oratione infinita recte cum εἶδαι construatur, sicut ταύτην ὡς εἶδεν, et paullo ante ἐπεί τε γὰρ εἶδεν. S.

16. Θυγατέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspitione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Mstis ubi admiseris, quid fiet brevi securituris, ὅπως δὲ εἰδέναι αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχίῳ παρθένῳ ὑδρευομένη tradit Arrian. Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud Poëtam Od. K'. vs. 105. κοῦρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄσττος ὑδρεύουσα. Parum itaque absum a proscscriptione earum vocum, laudibusque Arch., suo eas suffragio damnantis. WESS. — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀῆμιον) Ex margine ed. Steph. restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀῆμιον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, - καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων - καὶ δὴ καὶ εἰσέτι μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXXXVIII. 3. πεινηκοντίρους κτησάμενοι) Opportunius κτησάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κρηφόρους παρθένους, πλεύσαντας εἰς Βραυρώνια, teste Philochoro apud Scholiasten Venetum, a Bongiovanni publicatum, in Iliad. A'. vs. 465. [Schol. Villois. ad Ἰλ. α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. WESS.

8. γλαῦσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) Herodotum sequutus Didymus apud Schol. in Eurip. Hec. vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἤθη εἰδιδάξαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλους, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλους, καὶ, ἢ τις τύπτοι

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβόηθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit Eustath. in Ἴλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK:

11. ἢ τε τύπτοι τοις αὐτῶν) Vera Reiskii e Mæstis correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ ἢ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβόηθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπιμαρτυρεῖται ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἐσίδουε etc.) Val- la: considerantesque rem esse indignam etc. Wess. cum Gron: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. iam pulcre quidem novimus, διῶν ποιῶ- σθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. Ill. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσίδουιν (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέχουσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Iacobsii, Viri claris- simi, interpretatio (in Atticis p. 385.) διῶν h. l. crudete Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Fre- quentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, deliberan- tes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero Herodotus, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναιαι γυναικὶς τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπείχεσθαι. δι' αἰμώτερά οὖν ταῦτα ἢ παροιμία ἰδέσθαι, τὰ Ἀθήναια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter Paroemiographos] multa Stanleius ad Coëph. Aeschyli vs. 631. WESS. — De Lem- niorum virorum caede a mulieribus patrata consuli Apollo-

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἄμα Θόαντι, suo vero arbitratu σὺν pro ἄμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἄμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἄμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἄμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. καταλύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἐπειὰν --- ἐξενύσῃ --- ἐς τὴν ἡμέτερην: redibitque ἐξενύσσει lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πιμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστιίς) *Lemnus δίπολις* erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo *Atheniensium* in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστίας memoravit, praeclarā Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus operā. WESS.

Ibid. Ἡφαιστιίς μὲν νῦν ἐπιθήοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub *Atheniensium* redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστιίς ἐπιθήοντο, tandem et coacti *Μυρινάιοι* παρήστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, *Mυ-*
Herod. T. VI. P. I. R

ρηκα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit δίπολις secundum alios et Etymologum p. 279, 5. conf. Harpocrat. in Ἡφαιστία, Schol. Hom. in Ἰλ. α. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρινα. Sed ad Herodotum pertinet inprimis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - Φησὶν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχίστων οὐ Φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πόλεις, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπέδουν τὰ ἐμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχρεὶ παρῆδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξίστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἐκὼν δίδόναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis Herodotus, ἐπολιορκίστο, αἶτ, ἰς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθὸν παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχείμεν ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

A D

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κερκαραγμένον) Hesychius: Κερκαραγμένος ὠργισμένος. Euripides Med. 156. κείνῳ τόδῃ μὴ χαράσσου. S.]

8. πολλῶ πλείω ἐπιτάσσαν) Optime Mssti; e quorum uno παρῆχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. Arrianus Indic. c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - αἶτε μακρὰ καὶ ὅτα στερογγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. Gronovium hic consule et Valcken. ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλείον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείον - - καὶ νῆας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, H. Stephano et Galeo memorata, genuina est, πολλῶ πλείω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλείω ἐπιτάσσαν ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρῆχον, (nempe pro παρέχιν, παρῆχον enotatum ex Arch.) νῆας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀσὶν ἰδοῖέτο ἐπὶ τρία ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. Appianus Bell. Civ. lib. IV. [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερίσσια πάντα πολέμοις - - ἰδενῖτο. Herodianus VII. 5. πᾶν δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδιδόντο. Non exscribo Gregor. Naz. Or. XXVIII. p. 483. D. neque Agathiam Schol. lib. II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de Hemsterh. ad Plut. Comici p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad Darium referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδαι μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δεῖ τὸν βασιλεῖα, ἀποδέξαντα διαδόχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet *ita demum*, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλῆα - - - στρατιῦσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad *Julian.* p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt *Iustinus* II. 10. et *Plutarch.* T. II. p. 488. d. hinc *Simson.* Chron. A. M. 3520. conf. *Julian.* Or. I. p. 33. b. et *Spanhem.* p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, *Herodoti* testimonio cognitam, *B. Brisson.* Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem caussa *Eurystheus*, in *Heraclidas* profecturus, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχήν, κατὰ τὸ οἰκίον, *Atreo* commisit apud *Thucyd.* I. 9. Quod *Iustinus* autem de *Dario*, ab *Artaxerxe* patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ez. *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρόβουε Ἀρτοβαζάνης) Hinc *Hesychius*: Ἐπρόβουε, πρεσβύτατος ἦν. *Thomas M.* in *Πρεσβευόνται*: Πρεσβιῶν, καὶ τὸ πρεσβύτερός ἐμι: quam in rem haec adfert *Herodoti* et *Thucydidis* verba. *Sophoclis* *Polynices* Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - τὸ πρεσβιῶντ' ἐμὶ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum *Euripiden* natus minor; sed *Soph.* in eodem dixerat *dramate* vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερον καὶ χρόνῳ μείων γεγώς τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνον Ἀποστερίσκει. *Herodoti* Ἀρτοβαζάνης, (*Plutarcho* et *Themistio* p. 74. d. Ἀριαμένης, atque ita forsan

etiam dictus *Iustino*) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his *Herodoti*, si vel in aliis non legeretur, ex *Eustathii* Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶναι: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in *Il. α.* p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ *Ἡροδότῳ* νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. *H. Steph.* in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui *Ἀφροβαζ.* scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. *ἄφρος* originem Persici nominis referebant. S.

12. εἰς νομιζόμενα εἶναι) Nullam νομιζόμενον litem expiraretur, ni *Pass.* et *Eustath.* eam intenderent: causam Iorum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successionem antefertur, iuri gentium et naturae acceptum *Iustinus* fert, ut *Eusebius* Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσει. Videndus est *H. Grotius* Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημάρετος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ Φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχῃ. Nec multum *Pindari* abit *Pyth.* Od. I. sub fin. ἰχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῶ Φάτις. Alià, eàque iucundà figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et *Euripid.* *Helen.* vs. 257. τὸ δ' ἱμὸν ὄνομα Μελίδων ἔχει Φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τι καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna *Marathonia* quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis excepit, et quarto anno *Aegyptus* defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem *Darius* obiit sub annum *Olymp.* LXXIII. secundum. At haec uberius *D. Petavius* Doctr. Temp. lib. X. 23. et *H. Dodwellus* Ann. *Thucyd.* p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειριν) Dixit στρατοῦ ἐπάγειριν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειριν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγειρις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus. *Portus* ἔγειριν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιῶν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἔγειρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucyd.* pag. 714. WESS.

3. ἐκείνῳ τὴν στρατιῆς ἔγειριν) Ἀγειριν recipiet ex Codd. munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae fil.* dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσίων, in excerptis e *Ctesia* Ἀρτάπανος ὁ Ἀρτασούρα παῖς γίνεται δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* l. c. 27. VALCK.

14. ποιέσκετο τήνδῃ) Ita scripsit: non ποίεσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποίεσκετο *Polymniae* c. 119. analoga sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περικαλλῆς χώρα, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. WESS.

15 seq. χώρα --- ἀρετὴν τε ἀκρὴν) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀρίστα διακρίνεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἔκαστον τῶν ἐόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὴν οἰκίαν τᾶς φύσεως ἀρετᾶν, ut pro ἀρετᾶς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἴπῳ, ἢ τᾶς ἀκοᾶς, et ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum. (ὀφθαλμοὶ *Hesychio* restituendum pro ὀφθαλμοί.) Similia dantur *Platonis. Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἄλλα πάρεῖς λῆρον

πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὄνοῦ· Εἰσὶν μὲν πλεῖστοι πάντων ἀριτῇ τε κράτιστοι ἐν Λιπαῖραις. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illa formulā apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversa lineolā* initio versus positā indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλειαδῶν) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλειαδῶν) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλεύω παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδῆιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Εἰρήνη ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἱλαίνονται Θεσσαλία δὲ Ἀλειαδῶν προδόθη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. XIX. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν Ἀλειαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vixit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλειαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλειαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπράξαι τῷ Μακεδόνι. *Philippo*, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannia vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis *Cl. de Pauw* putans, προσεμίγαντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim *οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομακρίτου* ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis προσοφύγοντό οἱ, ἔχοντες* etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] *διαθέτης* oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* *διαθέτης* est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpres. *Διαθέτης* καὶ *δυνάμειος* iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. D. Vide *Harpocrat.* in *Διάθεσις*, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque *προκαταλυσάμενος* [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WESS. — De scriptura verbi *προσοφύγοντο*, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Vār. Lect.* dixi. Quod vero ista, *ἔτι πλέον προσοφύγοντό οἱ* Vir doctissimus interpretatur *amplius quiddam regi adporrigebant*, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si *προσόφειον* vel *προσώφειον* activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo *προσοφύγοντο* haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, *regi conciliabantur* scribens; rectius forsā scripturus, *ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant*. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait *προσιδίετο*, *accedebat ad regem, cum eo agebat*. Praeterea suspicari licuerit, pro *ἔτι πλέον* fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστράτιδω Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμηνείας, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιοῦτος: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἔξ Ἀθηνίων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἑμποίων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἰμβαλεῖν, et παρενθῆναι πεπλασμένοι, id *Herodoto* dicitur ἰμποιῆσαι, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινα ἰμποιποικύτων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μισσηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θειογονίαν ἰσποιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. S.

19. ἀΦανίζοιτο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδύναι. *Plato Tim.* p. 25. v. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte *schedae.* *WESS.*

27. οἳ τε Πεισιστρατίδαι) Addunt *Codices* conplures καὶ οἱ Ἀλευάδαι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera: *Celeb.* tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι --- πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus *Viri* praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere msstis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeff.* VII. 58, 13. et 174, 2. factum. *Conf.* I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατώτεραι πολλὸν III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias Pers.* c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque *Artaxerxis* perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum *Olymp.* lxxix. 5. annoque *Artaxerxis* tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπὶ κληρῶν) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam συνέλογον πέλειω, et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλή τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὺν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξέχων ἀθροισίς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἱποίει σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὲ τοιούτων ἀνόμεσιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπὶ ἐκκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλιξε Ξέρξης τάδε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀττικὰν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstrat, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηρεῆς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminebat Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡγεμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἡγεμώσαμεν, ἐξ οὗ παραλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpata pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσηγήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ τε, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγχι, pro ἄγχι legisse videtur ἐν ἄγχι, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim alias habuisset causae, cur ἄγχι altero [ἐν ἄγχι] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεός ἴσως ἄγχι οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγχι (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγχι consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νόεω πείσταιν ὑπερβίωμι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα ἂ διανοεῖται πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβίωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβίωμι corrigendum I. 107. ὑπερβίωμιος τῶν μάγων τοῖσι δυνεπέλοις τὸ ὑπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβίβειν et ὑπερβίβειν τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβίωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβίωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικέ μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβίωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατέρα τὸν ἰμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐγγένετό οἱ τιμαρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσαι τὰς Ἀθήνας ἀπελᾶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡρόdotu πυρώσαι κίται τὸ ὑπερβῆναι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας; κίται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμικκίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθιν, ἤγουν καύτων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέκησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμίτας οἷα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὁμίας οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετέρ.) *Dionys.* ὁμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabat] οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέραν ἀποβάαντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰθύνοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπηρμένος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁ μουρέουσαν) *Dionysii* schedarumque ὁ μουρον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud I. Iac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ὄρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὗσπερ καὶ τῆς γῆς ὄρους ὁ θεὸς ἐκίησι, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non reminiscantis egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis Neoptolemus accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἵ τε ἡμῖν αἵτιοι --- οἵ τε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἵ τε ἡμῖν ἀντίοι --- οἵ τε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton*. Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσει παρῖναι, [lin. 53.] Arch. dat χρὴ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δώσω αὐτῷ δωρεὰν ἥδη τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεὰν, ἢ δὲ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἤλθον ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμετέρον, scil. δέμον vel δέμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
CIIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκίω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλεύων) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, ἀνδράδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῖων prae se ferrent, pro reiciculo non haberem. Supra

V. 63. *πλείστον καταγέλασι τῶν Σικυωνίων.* Plato pr. Lach. *τίτ' γὰρ τινες εἰ τῶν τοιούτων καταγελῶσι.* Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμείων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμείων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγελᾶν* aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 10, 71. S.

10. *ὑπάρξαντας ἀδίκης*) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret *ὑπάρξαντας ἀλίκης* [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit *ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίκης* οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum *ὑπάρξει* apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

25. *ἐπιὰν γὰρ ἀλλήλοισι etc.*) Graecorum incitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 5. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia: qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. *κέρυξι* — — *καταλαμβάνειν τοῖς διαφοραῖς*) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces *κέρυξι* καὶ ἀγγέλοισι, quae aequae pertinent ad *καταλαμβάνειν*, quam ad *διαχρεώμενους*. Ut hic *καταλαμβάνειν* dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. *ἐρίζοντας Δαρίους κατελάμβανε*. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. *χερὶν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μῆτερ, πεισῖσθαι πᾶν γὰρ ἐκκρεῖ λόγος, ὅ καὶ*

σίδης; πολίων δρᾶσιν ἄν. *Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum περισβίαις καὶ λόγοις ἐξαμεῖν ἐπιρῶντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, κάλλιον ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.*

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) *Sentio hoc [τοῦτου, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθον μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίκῃ ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.*

36. πόλεμον προσφέρειν) *Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸς et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.*

[39. ψευθεῖν γνῶμη) *Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἰψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes κς et ας cum η et α (quae olim α et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]*

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι) *Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θῆν πάντα τιλεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλεῖνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφήνειαν λεπτοῦργεῖν καὶ καταλαίπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλακνέειν, et ἐπιλάκων τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem*

Iudaeus Epicuri ἐπιτηρώματα, siue gulæ scitamenta, uti praeclare *Casaubonus* in *Athen.* XII. 12. [Animum. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ φιλάδοτοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλάσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba *Casaub.* admovit Lect. Theocrit. p. 275. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλεῖνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην: ut Alexander Macedo λήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, *Vallae*. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit Sophistis materiam: ex *Alexandri* μελέτη specimen nobis exhibet *Philostr.* de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. *Isocrates* in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες, etc. *Dionys. Halic.* II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἰτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίσις. *Quintilian.* Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut *Ovidius* ait. VALCK.

8. ἐπειὰν δὲ παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρίψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. *Lydius* lapis τῇ παρατρίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae *Theophrasti* de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus *Arch.*, unde, ἐπειὰν δὲ ἰτέρῳ συγκρίνηται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. *Vallae* Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex *Dionysii* Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἰτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρίψωμεν ἰτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata *Arch.* lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθερεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia comparatione gaudent, παραβλέφωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλω χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit comparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae eopia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατριβὴν ἄλλω χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Bruck.* est χρυσὸς παρατριβομένος μολὶβδῳ, scilicet βάσανον vel ἰν βάσανῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythia ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρῇσι) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρῇσι, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat, *Herodot. T. VI. P. I.* S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*; ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκων sive οὐκ ὥν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia adfirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὥν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρω, lin. 22.) σφί ἐχώρησι, sive χωρήσει. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήμεν) Non displiceret μὴ βούλο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut *consulto deliberet* in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δεικνύ est lonicum. WESS. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τῇ θύλῃ) Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, αἶτ, ἐκ τῶν ἀποτελισμάτων αἰὲ κριτὸν τὰ καλὰ εἶναι καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν ἴκαστον τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ εἴτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περιέστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ ἐντυχίου καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — οὐχ ἅμω ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

50 seqq. 'Ορεῖς ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κνίξαι: sic legit et Valla; parva vero nihil laedit. Praebet etiam Stobaeus ἀποσκήπτου βίβλα ἐκ ἰφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλῳ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούει, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλεῖον φρονούντας, ταπεινώσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 5. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ ἔλεξα ἔκνιξ ἢ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxesque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰὰ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, effferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 95. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. iam vero κνίξει non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιξ αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρω, VI. 62, 1. non anxiz, sed pupigit, ussit illum amor. Xerxes VII. 12, 2. ἔκνιξ, non anxiz, sed pupigit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεοῦ) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βίβλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βίβλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατάσκηψον βίβλος πάτερ κεραυνῷ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βίβλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

κεραυνοῖ indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. extremam indicari perniciem:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐφθάσαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἔπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more ip. sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτης, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ἐν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὶόν τι [lin. 71.] κατηγορίων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρίοντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρίοντος κατηγορίων. Absentem dum accusat calumniator αἰκνεί: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάβρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκρατὴν σφικτερίζεται, - - - τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρουμένος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, - - - ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπισημεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρίόν τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρίοντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρίοντων, ab aliis in παρίοντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀπεβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτεινίσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] alterà multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰψίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστεύσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπεβίβθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφθερέμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφθερόμενον ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφθερόμενον in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφθερῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφθερέμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aenejd. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφθερέμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρτίου τοῦ Τερδάκτος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσσω, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidia

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium
descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Ex-
ercit. p. 30., omisso *Teispeo*, *Achaemenis* fil., quem fami-
liae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et
Galeum ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevi-
bus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad
Xerzem in hunc modum descriperat:

Achaemenes

L

Cambyes

I

Cyrus

Cambyse

I

Cyrus

1

Cambyes

Teispeus

1

Ariannes

1

Arsames

Hystaspes

1

Darius

1

Xerxes.

Gronovius, e cod. Med. alium insuper Teispen inserens, monuit in Notis, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε Ἰσπείου scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τείσπειος praeferunt. Idem Gronov. adnotavit, in ora eiusdem codicis Med. genealogiam Xerxis hoc modo repeti: Ἀχαιμένης, Τείσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσπης, Ἀρμένης, Ἀραμένης, Τυράσης, Δαρείος, Ξέρξης. S.

13. *ἡσυχίαν αἰξόμεν*) Parum referebat, *ἔξομεν* an *αἰξόμεν* legeretur. Copia schedarum huc posterius postulavit. Hac Musa c. 161. *ἐξήρακε ἡμῖν* - - - *ἡσυχίαν ἔχειν*, *Μᾶστι ἀγειν*. Xenophonitis in libris et Diodori par haud raro conmutatio. WESS.

21. τρυφῆσαι ἢν γίνεσθαι) Refringenti et reseracanti docto vi-
ro ἢν γε, ἴνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculo-
sae plenum opus est aleae. Γίνεσθαι tantundem Nostro ae

ἰστί, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεσθαι ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui *Wess.* non accedit, nescio an *Reiskius* fuerit: idem quidem in editis *Animadverss.* nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquando.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσεται etc.) τὸ πείσεται id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Graecis rex erat, nī eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, *Artabane*, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est *Larcher*. In Latinis nostris h. l. vōcula ut intercudit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἰμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam *Pelopis* tempore, *Phrygia* sub *Medorum* imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic *Palmerius* in *Exercitationibus*. Vide tamen *Platonem* lib. III. de *Leg.* pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum *Herodot.* lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura *Reiskii* legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὴ καὶ γίγνεται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προσηγορεύοντες ἡμῖας τιμωρεῖν ἢ ἢ δὴ τι γίγνεται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσεται τοῦτο μάθω, ἰλάσας ἐκ' ἀνδρας τούτους, τούτοις καὶ Πέλοις ὁ Φρύξ, ἰὼν ἰμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam discipulos, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen *Xerxis* de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit *Palmer*. *Exercit.* p. 31. Aptē hic narratis congruit formula loquendi, ἢ ἢ δὴ τι γίγνεται, si quid autem evenit mali. ἰάν τι συμβαίη, ἰάν τι γίγνεται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωνῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωνῶ διδόναι usurpat *Noster*, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρισκί εἰς ἐν πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. *Croesus* βουλευόμενος εὐρισκί πρῆγμα εἶναι ἰλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ ταῖς Σάρδεσιν. vid. *Clar. Wessel.* ad IV. c. 11. *Aristoph.* *Eccles.*

vs. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. *Plebeia* locutio hodie est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) *lure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολόμην ἀπάταν θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschylī Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.*

9. προείπας ἀλίσξιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσην, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφοι) *Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβελᾷ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρεγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίξισι [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέξισι. WESS.*

5 seq. Φρονῶν - - ἐς τὰ πρῶτα οὕτω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιοκρατοτέρα γίνεται. Ἦθης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νῆκος: nam pro vulgaris, ἡθῆσει τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡθης ἐς τὸ σῶφρον ἵκρο: vidit et illud Pierseus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅτ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιεύμενος, neque etiam τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχῆσαι. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδόναι ἀνασχῆσαι glossatori nimium liberali deberi.

[Vide Var. Lect.] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδῆς γίνετο, utique pristinae scripturae περιδῆς γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγεilon ἐπὶ Ἀρτάβανον καλίσοντα) Genuinum arbitror quod praebeuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλίσοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλίσοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκίλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἑκείνον. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἔπιμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπιμψε τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλίσον τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπισθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλίσοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλίσοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαίνειον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἔδον ποιῆειν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδοῇ ἴσθι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γένεσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μενέλεω Τηλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπίθεις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus d. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Έργ. vs. 294. Μοχ τὰ σε καὶ ἀμφοτέρα περίηκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλῆσαι σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ -- παρ' ἑμοὶ κέρηται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Έργ. κ. Έμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρα περιήκοντα κακῶν ὁμιλῆσαι σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὲν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκύνειν ἄριστα δικαιοσύνης πέρι. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρα περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλῆσαι σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρα nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλῆσαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκόντα ταῦτα ἀμφοτέρα. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, *ἐγὼ περιήκω τοῦτο*. Superest ut videamus quanam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne Schneiderus quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, *ego hoc consequor*, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) *ego hoc consecutus sum*, id est, *ego hoc habeo*, hoc mihi adest. Consentit Reiskius, in Animadv. ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio *περιήκειν τὰ πρῶτα* idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: *περιήκειν* (τοῦτίστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem Reiskius ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „*Περιήκειν* hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινὰ, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπερ τὴν - - θαλάσσαν πνίγματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista Livii XXVIII. 27. *Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cident; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. Polyb. XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] Dioni Chrys. III. pag. 44. c. imperium populare dicitur *πεικίλη καὶ παντοδαπὴ φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, παραττεμένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγναιόντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου.* VALCK.

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῇ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus Animadversor ad Athen. XIII. 1. [Casaub. in Athen. XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit Thaliae c. 119. *ὅς καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κίχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι.* Clarissime Euripid. Andr. vs. 6. *Νῦν δ' οὕτις ἄλλη δυστυχιστὰ ἄτη γυνὴ ἔμνυ πύθουκεν.* Sed vide Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. WESS.

19 seq. θιοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἐῶντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet Steph.

lectum Vallae, οὐκ ἰῶν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφαιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδ' αὖ μῶς συνεπαίρειόν ποίειν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῶσταν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰώντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in Vallae Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐταὶ [quidni αὐται?] μάλιστα ἰάθῃσι αἱ ὄψεις τῶν ὄντιν ῥάτων τὰ τις ἡμέρης φροντίζῃ. Quae in vila usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidant, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἵχομεν μετὰ χειρῶν) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χειρὶν ἔχεις, et I. 55. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρῶν quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 158., ἃ μετὰ χειρῶν ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσῃ) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in Macrobian Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίρω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὶ δὲ ἱπφοισίῃ) Non offendar repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσῃ respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Vaickenaarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσῃ) Quam præbet *Galeus* Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτήσῃ, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὲ δὲ ἐπιφοιτήσῃ, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὴν ἥδη ἐστὶ. εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσῃ συνεχέως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θύον εἶναι. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκῆται) Receptius in Musis δίδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἡ σιδηρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδοκῆται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέφαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέφαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτῶ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἥδη ἔημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἥδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἔημι revocavit, pro ἔημι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi, quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίησας) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίησας, loco ἐποίησας, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησας. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ κῆνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξαι) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θερμοῖσι σιδηρείοις) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρεια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θερμοῖσι σιδηρείοις) Scribendum σιδηρείοις. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρεια λθουργικά habet Pollux VII. 125. et τοῦχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκεριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἰσυνειχθίντος κως σιδηρεῖον ἐκράτησι. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβώτας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώτας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. αἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἦδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πεισύντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσύων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλά δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔστιν ὑπὸ ἰλασσόνων τῇ ἀπειρία, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτολμία. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἶκιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πάτερ, εἶκε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἶκιν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecata amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἶκιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλην τε βίην καὶ ἀγῆνορ θυμὸν Εἰξας, Iliad. ὦ. 42. Eustathius, Istis, ait, εἶκιν δοκεῖ ὅσα καὶ διασπόμεναι ἐγκλεινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἡμαρτον ὄργῃ δ' εἰξεν μᾶλλον ἢ μ' ἐχρην. εἰκοντας καὶ κατὰ Platonem restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' αἰτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχυροὺς μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῳ τις γίνεται ὄρμη) Totam istam historiam quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa Φθορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adflicutura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. τοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat *evanuisse* dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis- ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρεια) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonio pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχιδὲν δέκα ἔτισι, *decem ferme annis*, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darii diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέντε δὲ ἔτι, *volvente sive procedente anno quinto*, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam inoverit Graecosque. Certe *Juliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χεῖρες ἐτῶν εὐκ ἐλάσσω δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. WESS.

3. πῆπτω δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch. ἀναισιμουμένῳ* laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidei* voc. Χίρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμουμένῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμουῦσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένων μῆνες εὐρίσκονται ἀναισιμουμένοι ἐξ Ἑλιφαντίνης πορευομένων εἰς τοὺς Αὐτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex *Elephantina* ad *Automolos* profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσερα ἔτια πλήρεια, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νῖον ἡμαρτος ἀνομένῳ, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἥνερὸ τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. WESS. — Ἀνταί apud *Homer.* l. c. τελευτᾷται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πῆπτω δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνταί Ἀνόττος Ἀων Ἦων etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνοίς, Φρύγιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀρνν, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάαντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἑ devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiusmodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' αἱ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide Var. Lect. Ad οὐδ' αἱ ἑτεραι commodè intelligitur verbum εἰσι. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' αἱ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξια. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' αἱ ἑτεραι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτῃν μὴδὲν ἐφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξια, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξια συμβληθῆναι εἶσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphelius in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυπε;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλυπιν. Sic saepius Herodot. T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυσι, defecit; et ἐπίλυσι τὸ μέθρον*, ubi flumina Persis narrantur epota. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἑσίων βύματα - - ὑπὸ Ξέρξη πάντα ἐπίλυσι*. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰνάνους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχαιαν ἐπίλυπιν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπίλυπιν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeeparata erant*; alius, *eaque triennio praeeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Oritur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἀθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἡ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἡ δὲ δὴ λείπει. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ποίει· παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα etc. S.

5. ἄρυστον ὑπὸ μαστιγῶν) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστιγῶν fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστιγῶν διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἴσμεν ἀναγκάζομενοι μάστιγι εἰς πλεῖνας ἐλάσσονες ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάστιγας ἐβλάπτον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστιγῶν, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. 'Av. III. p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐτφενδόνων, ἐτόξενον ὑπὸ μαστιγῶν: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ὅπ' αὐλητρίδων. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χαρῶντες --- βραδείως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πικτιδῶν. Πίνιν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. vs. 1000. ἄδων ὅπ' αὐλητῆρες Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

7. Βουβάρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάης, Tzetzae Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei re-dibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τὸς Σάνης) Unde Valla ἐκτὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀντιρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύσσης [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat Thu-

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- γὰρ δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεινάς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δῖον, αἱ εἰκονῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων ἀγλώστων. Ibidem ἢ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ δέταται τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfoffi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τι ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. *Moeris:* Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρᾶτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῆσι οὐδὲν ἰσθᾶσι χρῆσθαι, οὐδὲ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyr. Παῖδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἶτος πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀηλεσμένοις: *comportabatur*, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου εἶτος ἥξιν ἰταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τι καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν διατ' δυοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἶνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfoffum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. *Scholiasta* Mstus hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω κατάπερ ἐπιθυμίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. *μηδὲνα πόρον λαβόντας*) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw *μηδὲνα πόρον λαχόντας*, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? *Hesychius* διιρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διισθμίζιν et ὑπερισθμίζιν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἰσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἰλαστρευμένας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διιρύσαι) Postremum, *Hesychio* redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter ἰρύσαι, trahere, et διιρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆας) ἐξιρύσαι ὑπεξιρύσαι ἰπιρύσαι κατιρύσαι et παριρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διιρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσιαι τῶν νῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερπηγνόντις τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viā, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustreis transvectae sunt naves. VALCK.— Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διιρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρισκινάζετο δὲ καὶ ὄπλα) Med. et aliorum παρισκινάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notatione) scil. Xerxes. paravit, confici iussit.] Ὅπλα sunt ru-
dentes, τὰ κατὰ τὴν νῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sir-
pea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quo-
modo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηίοισι) Non repudio πορθμηίοισι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηία. traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragu. CX. Πορθμηία tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῆς autem, ita nihil praefert πορθμηῆς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit οἶτον ἀκλησιμένον c. 23. unde iustissimum. [lin. 9.] τὸν δὲ ὧν πλεῖστον, cui in tanta Codicum dis-
cordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem ten-
debat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἴτερον οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγῶν, μείζονα δὲ ἴσσι ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἰὸν Μαρσύης, ὅς καταρρήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῶν Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταρρήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλείων, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς αἰκῆς τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut L. 12. cum Abreschio ἰλάσσονες pro ἰλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύω ἀσκή) Xenophonti δῆγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετὴν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ --- Μαρσύω ἀσκή) ἐν τῇ πόλει ἀνακρίματα) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ --- ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκή, sed quod notum esse scribit Paria. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum ἀκρόπολις, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει --- ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐνδεῖραι Μαρσύαν νεκρῶσαι, --- καὶ τὸ δῆγμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἄκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κελαινῶν ἀνατέλλων. Tum scripsisse *Nostrum* suspicor, ἐν τῇ (scil. ἄκρῃ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύω ἀσκὸς ἀνακρίμαται. Voce ἄκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολιν et Plutarcho *Virt. Mulier.* p. 262. Πυθῆς audit, *Plinio H. Nat.* XXXIII. 10. *Pythius Bithynus*, non bene: fuit enim *Lydas* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserimus. Plura *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequenti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρίαν.] Πυθίας dicitur in *Schol.* msstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho de Virt. Mulier.* p. 262, 263. et *Polyaeno VIII.* 42. Non ille tantum ἐξίνισι τὴν βασιλείω στρατιὴν πᾶσαν ξυνίστοι μεγίστοις: sicut *Λυσιθίδης* teste *Diodoro XI.* 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ζήξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν ἐστιακώς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum *Nostrum*, *Xerxis patrem Darium* [lin. 9.] ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκιᾶς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσοῦ ἢ σκιᾶ. *Schol. Ms.* in *Cod. clar. Pet. Burmanni Sec.* λέγεται ὅτι πλάτανον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσπιάζουσαν αὐτὸν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἢν παρέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. *Neutrum* tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lineola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in *Edd. Eustathii* ad *Hom. Iliad. B.* p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων *Δαρικῶν* μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεύσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex *Herod. Tzetzes* memorat *Chil.* I. vs. 927. δισχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν ταλάντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδας literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδας. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illie

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρμικός*, valebat ἀργυρᾶς δραχμαῖς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο*, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τι καὶ γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refingendi. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωγός, si γεωπὺς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus mastis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπιδα sive γιῶπιδα, *Hesychio* χωρὶα, κτήσις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] μέκτισσός τι αὐτὸς τάπη αὐτὸς ἐκτήσατο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi πᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphel.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτισσο δ' ἄρθως αὖν ἔχης ἄνυ ψόγον, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον σίβειν πέπει.) Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὐ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ πάλιν· εἴτα πάντ' ἀπωλέσῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνεχ' ὃν σίβειν πρ. Grotius posuerat εὔνεκ' εὐσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. εἰς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἄναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν εἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. Lycum, [lin. 5.] in terrae voraginem aemet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. v. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. εἰς Κούραρα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλιέτηον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλιτίον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλιτίβες, πόλις Λιθύης, Ἡρόδοτος ἰβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὐρε πλατάνιστον, τὴν κάλλος εἶναι etc.) Velut ἱραστής, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελεῖαν, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελιδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥστε ἱρωμίνη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελιδωνῷ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελιδωνῷ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμός ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθέρους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπίκτεινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτεῖναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. *δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ*) Nimum Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, *decepti aurca platano* c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. B. ubi felix memoria *Montfauconium* destituit. Cautior et copiosior *Aelian.* Var. II. 14. *Μελεδωνὸν ἀθάνατον* platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειμψαν Δαρίῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δεῦναι et εἰμψιν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide *Var. Lect.*] Cur autem Xerxes nullos *Athenas* et *Spartam* ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde *Valla* atque *Arch.* Ἀβύδου. *Madytus* et *Seslus*, *Chersonesi* urbes, recte iunguntur: immo, vero hinc *Madyti* ad *Hellespontum* positio, quae *Cl. Cellario* Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem *Valla* cum *Arch.* et *Vind.* ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπτὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιφυροὺν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχίαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν) Infra IX. 119. *Artaycten* σανίδα προσπασσαλεύσαντις ἀνιρέμασαν: id est πρὸς σανίδα πασσαλεύσαντις. Nostro loco πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν legisse videtur *Eustath.* ad *Od.* χ'. p. 780, 28., ubi ex *Lexico* veteri Σανίς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς καλουγρούς ἴδουν. *Hesych.* Σανίς - - - τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum *Aristoph.* *Thesm.* vs. 937. In eiusdem *Pluto* legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον - - - Ὡσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τυνταί: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: *Berglerus.* *Hegesippus* in *Adelphis* apud *Athen.* VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, ἔστηξεν ἀχανῆς προσπιπατταλέμινος, Ἀφῶνες ἄχρης ἂν etc. *Electa* voce Ἀφῶνες, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχρη γ' ἀν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai templo*, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδσκει. (in τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισογόνος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει: ubi ex Arch. enotatum, ἀθέμιτα ῥίξειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχάριτα παθήματα, et δῆμον συνόκημα ἀχαριτότατον: hoc enim ex Masis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδσκει) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian*. Dea Syr. c. 12., αἰεμίττια ἔργα μηδόμενους *Manetho* II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει. In praecedentibus [lin. 8:] πρὸς σανίδα διαπασσάλευσαν ex Pass. et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρουσιν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσε τριηκοσίας ἐπικίσθαι μάστιγι πληγᾶς) Persae institutum et mens Scriptoris in proputulo; structura implicatio. Gronovius ἐπικίσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum Valla posuit infligē, quod et ipse Wess. recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθίσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per Codd. staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίσθαι et καθικίσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior*. p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῃ φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίσθαι (nempe αὐτῇ) περιάσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ κηδίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγιῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius*. Conmode, haec dum meditor, in mentem redit Homericum *Iliad. E'*. 746. Ἦεν δὲ μάστιγι θεῶς ἐκίμαϊν' ἄρ' Ἴππους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσε τριηκοσίας ἐκίσθαι μάστιγι πληγᾶς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saevisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de *Regn. Pers.* lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli Pers.* vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὧς, δεσμώμασιν Ἥλπισι σχῆσιν' --- καὶ, πίδασι σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κίλειθον ἦνυσεν πολλῶ στρατῷ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μηδὸν λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογεῖσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι' κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἥδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Iuvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmatibus dignum Credidit: ubi *Herodotea* dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στιγίας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστισταί, quod ex *Alex. Cod.* recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac *Herodoteum* Στριγίς. VALCK, — Praeclare στιγίας ex *Mssis Galeus* et *Gronovius.* Conf. *Iuvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ aut *Homereo* ἱππιδίην ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odys.* l. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantis Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλησποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπεριβάλλοτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθητὴν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερέβαλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδείς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἴοντι δολιγῷ τι καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγγυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγγυσαν. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχὺ εἰς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδω κατεναντίον: et cap. 34., εἰ ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ἐμειώμενοι γιγύρουσι τοῖσι προσέκειτο. Hinc vocem γιγύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 54, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἑτέραν, ex praecedente verbo γιγύρουσι in promptu erat nomen substantivum γιγύραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύει γιγύραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰς omitti nomen γιγύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νέας, ἀκτὰς aut γιγύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζεύξει dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζεύξει τῶν γιγυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιγύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 54. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιγύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt, in quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, εἰ μὴν ταῦτα ἰσότης etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τῶν πόντων καὶ τῆς κρήνης etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 454., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Vironum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπέην τεσσαρίσδε καὶ τῆς κρήνης.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, ccclx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxlv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἑξήκοντα καὶ τῆς κρήνης, vel uno verbo τοσαύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀνακωχέῃ τὸν λόπον) Videlicet ὁ ῥόος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωχύν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavio et Pavio perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγνώρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατήκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἱερίης: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mss̃ti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωχύν lin. 7. ἀναχωχύνω maluerit. „ἀναχωχύν si ferretur, inquit, debet referri ad γίγουσι ἰνάσται.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccxx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustis Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 51.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντον, sed πόρον h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ πόρον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. τριήντας: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ πόρον, est quasi παρὰ τὴν, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ πόρον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρίας, [ἐπικαρίαι puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀναχωρήσῃ cet. non referas ad hanc parenthesis, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, πόρος subintellexeris post ἀναχωρήσῃ, an τούτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trahes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

Herodot. T. VI. P. I.

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπιμαρτίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόρου ἐπιμαρτίας legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱέρης: nam minus placebat Kesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱέρης: articulus enim ante ἱέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. δίκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus in-pensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαφυγῆς ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαφυγῆς, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque δίκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀραίωμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, δίκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχοῦ: namque series

ipsae tam πιντηκοντίρους quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διήκπλον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διήκπλος*, id est, quae inserviret διήκπλῳ, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. *Var. Lect.*) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. *Var. Lect.* I. 99, 7. S.

16. στριβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι) Egregia huic loco medella ex Med. et aliis. ὄνοι sunt axes; ὄνισκοι ariculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνέυσθαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τίττειν. Ὀνοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium *Petavii* ὦν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et *Reiskii* ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte *Reiskius*. Conf. *Var. Lect.* S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero *Tzetzes* acceperit τριτάλαντον τῷ βάρι Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόπου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόπου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντεταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξεύγνυον, obscure *Valla* reddidit, rursus desuper innexerunt: *Gronov.* tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit *Wess.* *Planius Larcher*, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) *Hesychius* Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae *Abreschii*

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene conpacta, sive ναναγμένος, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro Φραγμόν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλίσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπερφῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρίρυσαν ἔσθιν καὶ ἔσθιν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἷ τι χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν' χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν' χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὐτ' ἐπινιφέλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινιφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τι νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἑξαπίνης νύκτα γινίσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανής ἦν,

οὔτε ἱπινίφειλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλισσα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἱπινίφειλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quintilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἴτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἶπεν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἐσήμαινε γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure improbante. Ex προδίκωνμι venit προδίκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποιέετο τὴν ἔλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσεως. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Ampletor itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἑλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχομένη μοι κλῦθι, κακὰς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλαλκας· Σοὶ μὲν τοῦτο, θία, σμικρὸν, ἡμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat. de Myster. διήσεται ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδια χαρίζεσθαι, καὶ ἡμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παράλυσον τῆς στρατιῆς) στρατιῆς mallein. Praeve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως - - ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γυροβοσκεῖν. Scripserat παρίναι τῆς στρατιᾶς. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατιῆς et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατιῆς ἀπολεῖσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πσιόνων αὐτῷ παίδων ὄντων, ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γυροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur: scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρίναι (sive potius ἀφεῖναι vel ἀφιέναι) τῆς στρατιᾶς. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίεσθαι τινὰς τῆς στρατιᾶς, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycurgo memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφιέμενοι τοῦ στρατιεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφιέναι τῆς στρατιᾶς, Herodoto dicitur παραλῦσαι τῆς στρατιῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει τῆς στρατηγίας. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquem praectura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατιῆς recepi cum Schaeß. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τίρψιος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τοιούτοις ἀκούσας ἀποδαίνει: ex quibus Herodoto restituerem τοιούτοις ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπαντία δὲ τοῦτοις) *Stobaeus*, ut saepe, *Ionum* characterem servavit; nec pravam eiusdem ἀνοιδάινει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus* *Iliad.* l. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. *Dicti Herodotei* interiorem sententiam *Camerarius* *Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσται) Hoc ego Codicum lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλα ζημιώσται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὗτις τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μίσην διαταμῆν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ *Ξέρξης* ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ἐν ἱζητήσας; σφάξας καὶ διατιμῶν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπόλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διαξίναί τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca*. De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus* *Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam coamigravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὲς suspicerer olim adiectas. Ἀναμιξὲς *Hesychio* redditur ἀναμιγεγμένως: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. *VALCK.*

9. Νισαίοι καλεῦμενοι) Quae hic διτυγογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς δρυμὰ μαξαὶν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ. παιδ.* VI. p. 162. v. et 168. v. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaza* carpenti genus et mollissimae venerationis erat, mulieribus quam maribus accomodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἀγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στουράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac αἰχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, ῥοαὶ χρυσῆαι, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) Pro *Med.* et aliorum *Κάρνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρίνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἐβδόμῃ. hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] Ἀτραμύρτιον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλοιπε τὸ μέτρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέτρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπίλοιπε sive ἐπίλοιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ μέτρον intellige κατὰ τὸ μέτρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσεν ἑὸς χιλίας χοῆς δι etc.) Dum *Xerxes* *Minervae Iliadi chilionbe* faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοῆς οἱ Μᾶγοι τοῖσι Ἑρῶσι ἔχλυοντο, id est, ἐπὶ γύσαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιὰ, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπειδον ἐνέπτεσι) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπειδον ἐνέπτεσι, vel ἐσέπτεσι: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐσέπτεσι Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέσσει -- φόβος ἐνέπτεσι: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνέπτεται: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπτεσιν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπτεσι Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργιθας Τυνκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιθίας expectasses, aut Γεργιθίους: sed Γέργιθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μέση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιπείντο γάρ -- αὐτῷ ταύτη προεξείδρη) ἐξείδρη corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτη haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτη: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξείδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzet. Chil. I. vs. 937. Ἐξείδρα quid fuerit, post Budaesium docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Αἰσχαί. VALCK. — In vocab. προεξείδρη (ut in verbis προκατιζέσθαι et προκατιῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιπείντο. S.

CAP. XLV. 4. μισθὸν δὲ τοῦτο ἰδάνυσσι) Specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodotum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχοῦ αἰχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ αἰνέου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδρωπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡνὴρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocola, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὦν ὡνὴρ φρασθεὶς Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ φρ. VALCK.— At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere *Herodotus* adsuevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαιο praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σα, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κεχωρισμένα ἔργα σα, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγῃ πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γάρ με λογιζάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. *Plutarchi*. Consol. p. 109. B. Τέν Ἥλθιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. Leniter *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γάρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, ἐσῆλθε γάρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἡμερος ἐπίρριπταί μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐρίσθαι μοι. In *Isocratis* *Panathen.* scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39, etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. pag. 26. Ἐσῆλθί με dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θιῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τῶν Κροῖτον γέλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγαν ἐσῆλθεν ἀντιγνώσεις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἶ τι γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 556, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατακνοῦντες, -- ὡς ἀσταθμῶν τὸ τῆς ξυμφορᾶς ᾧ τινὶ ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νῦντοι συνταράσσουσιν) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νῦντοι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἰόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Iox. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 511. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μεχρηῶς εὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γένεας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γινώσκων. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphorion, Ὡς ἔῃ, τί ποτ' ἡμῖν δεῦς χερόν τοῦ ἔῃν βραχὺν πλέκειν ἀλώπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔφς, in Stob. Sermon. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλάκων τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilius mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam *Stobaei* lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέκων scriptum oportuerit, non πλέξας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet "Οτι οὐδὲ ζῆν ἔστιν ἡδύς καὶ 'Επίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σεφώτερος 'Ηρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δίδεαίρ' ἔστι λύπης τὸ ἡδὺ γευμένους ὧν στερήσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γεύονται, leviter gustant, ὧν στερήσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris malizne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus* *Caesariensis.* Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς 'Αττικοῦ μέλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γεύσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτας. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνου τοὺς πελεμῖους γεύων. *Venuste* *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνῃ καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. F. ἰκνᾷ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδοσμῖαν τὸ γῆμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γῆμα παρίχιν μήτε διγῆμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζιν εἰς τὰ γῆμακα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὀρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLIX. 8. Φερίγγυος ἔσται διχσῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστατεῖν Φερίγγυος, et

vs. 455. *Φερίγγυον Φρουρήμα*, h. e. *ικανόν Φρουραῖν τὴν πατρίδα*. Iunge vs. 476. et 805. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] *Arch.* voluisse videtur καὶ τοὶ οὐκ ἵνα κη, sicuti μάλιστά κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo inemorata peior est lectio *Arch.* [Vide *Var. Lect.*] Ex proximis, οὐκ ἂν δὴ ἰόντων τοὶ λιμένων ὑποδείξιων, in Lexica receptum Ἐποδείξιος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμειν διέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ διέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: *ξύλα ναυπηγήσιμα*· *ναυκληρώσιμοι στίγαι*· *ἀλώσιμον τεῖχος*: quodque propius accederet, *καταλήψιμος Antiphontis* p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste *Thucyd.* VI. 42. *τρία μέρη νειματῆς ἐν ἰκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντις ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων*: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa *Vallae* lectione *Hudsono* laudata. Cum iis quae sequuntur apud *Herod.* [lin. 14. γῇ δὲ πολίμῃ etc.] comparandus est *Aesch. Pers.* vs. 749. *Αὐτὴ γὰρ ἢ γῇ ξύμμαχος κείνοις πέλει*. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοὶ μηδὲν etc.) *Vallam* redarguit *G. Arnaldus*, εἰ ἰθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, *Animadv. Critic.* c. 30. Sed *Herodoto* Graecisque aliis θέλει et ἰθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit *futuri temporis*.] *Nilus* lib. II. 11. εἰ ὧν ἰθελήσῃ ἐκτρέψαι τὸ ῥέθρον, si *alveum suum convertet*; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θιλήσῃ -- εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a *Raphelio* ad *Act. Apost.* c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) *Stobaei* βλέπομενος displacet. *Hesychio* κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. *Philo Iud. lib. I. Vit. Mos.* p. 648. ε. μήτε λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πυρώμενον, μήθ' οὐα φιλεῖ, κλέπτουσα τὴν εἰσόδον. Contra ea *Synesius* lib. II. *Provid.* p. 119. c. οἱ βάρβαροι δὲ, τὴν τε εἴσδον ἐκεκλόφισαν. Conf. *Perizon.* ad *Aelian* Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ -- εὐδμήν πλεώρη) plane *Aeschyleo* respondet, τὸ μὲν εὐ πράττειν ἀκόρεστον ἔφην πᾶσι βροτοῖς, *Agam.* vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδίαι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὺς εἴη.) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμύθλια μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἔκτισον φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud in eā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χεῖρ αἰὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ διασφαλίους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδιδύτας παρεσκευάσθαι: id est ἀρρωδιόεντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀληθῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἥδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλιστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πράττειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὺς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδείξαι) Inconmodum erit μὴ τῇ, cui Gronov. locum dedit, nisi μὴ τῇ cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὶ τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ἵππας μὲν ταῦτα χωρεῖσι ἄδηλον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὴ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλιστὰι, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς χεῖρ, (non πῶς χεῖρ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρὶ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro πῶς correxi; rectius forsitan facturum, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέονται καὶ Γελωνοὶ, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύι: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὕτως ἤχησι καὶ κυθάρα κρουθεῖσα, id est ὁμοίως κυθάρα κρουθεῖσθ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐ δ' ἔμοι φαίνεται ποιήσας Σκύρον ὑπὸ Ἀχιλλεύς ἀλούσας, εὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. *Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτειν) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναρρίπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδυνον μέγαν βίπτειν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius βίπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παρὰ βόλως ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐκκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, *Polybii*. VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periclo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μέγала, inquit, πρήγματα μεγάλοις κινδύνοις ἐτίλει καταρῖεσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρίεσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip.* *Suppl.* vs. 759. φόνω καθαιρίεσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα. VALCK. — Ἐτίλει καταρῖεσθαι, *Suscipi solent* *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton* lib. II. p. 37. τὰ μέγала τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μέγалаς ἐπινοίας

κατεφθῆναι, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων αἰτῶν κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταίρει) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταίρεισθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιρεῖτ' ibi activā forma. non καθαιρεῖσθ legendum) dixisse *conficere negotia; res peragere*. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνα est *peragere*, (*feliciter*) *conficere certamen*. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέτερά μιν δύο καθημερινὰ ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) certamina. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοῖς μεγίστοις ἐφ' ἡσὶν καταίρει, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina *feliciter* conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocine an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τοῦτων [non τοῦτον] τὸν σῖτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.
29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τοῦτων vel τοῦτου legisse *Valla* videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: τῶν ἂν κεῖ ἐπιβίωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τοῦτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μῆκος ἐκτεῖναι λόγου scripsit *Aeschylus*; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοῖς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Ilensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. *Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet*. Indidem *Themistocles*, Ἀνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατίδας στρατεύομενοι, lib. VIII. 22. Vide *Daker. ad Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ἂν βαλεῖ) Puto *Vallam* habuisse βαλεῖ, ὃ βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὃ βασιλεῦ, καὶ τοῖς ἐς θυμὸν βαλεῖ. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχονεν γινῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατιῶνα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γινῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles Trachin.* vs. 599. ἔχουσιν ἂν γινῶμα μὴ περιωμένη. *Aretaeus Cappadoc Morb. Acut.* I. 1. fin. τάδε μέντοι τῆς λύσιος τῆς νοῦσου γινῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τι scribatur, caussa desit. περημάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τι *Reiskius* τῷ σὺ τι legi iusserat; redire enim ad γινῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σούσα) Iustum probumque *Diodori* XIII. 96. καὶ Δίξιππον ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμῶν συνίλεξαι sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπένδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπένδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπένδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip. Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπένδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακῶ σπένδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. πᾶσαι σπένδων τὰ σπένδεις. *Thucyd.* p. 404. μακθάνετε καὶ σπένδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἰσχυρὰ τῶν ἑαυτῶν ὠφέλεια σπένδοντες. *Soph. Elec.* vs. 253. τὸ σὸν σπένδεις ἅμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habent passivum σπένδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. *studemus, quaerimus.* Quin immo multo probabilius mihi *Herodot. T. VI. P. I.*

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπιύδιτι, *studetis*. S.

13. τοὶ Πέρσῃδα γῆν λελόγχασι) Haec regis professio similima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Patrum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι· πρεστάγματι δὲ τοῦ πᾶσαι τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἐθνῶν ἐπιστατεῖν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφορᾶν, etc. Cuius sententiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII. p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus ποταμῶν. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κύρη, ἃ εὐνὴν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in Scholiis εἰληχίνας. Eid. VII. 103. Πάν, Ὁμέλως ἐρατὸν πίδαο ὅστι (ὄστι) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λήξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχεῖν, εὐμοιρεῖν. Μοιρολογχεῖν scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro 'ea quam margo Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari. WESS.

4 seq. μυρσίησι στορεῖν ὄντες) Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus στορεῖν ὄντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς στορεῖν ὄντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. XXI, 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορεῖν edd. Equidem στορεῖν hoc tono scripsi cum Schaef. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλέουσι) Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad *Suidam* verissime *L. Küsterus*, in *Musis*. Incidit olim suspicio, legisse *Grammaticos* hoc loco τῶν ἀνάκην καλλέουσι, uti τῶν γαλμα, τῶν ληθίς alibi, aut τοῦτῳ δὲ τῶν ἀνάκην lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab *Aldo* et *Hervagio* optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἰς τὸ πέλαιος [lin. 13.] *Mssti* sibi expostulant. **WESS.**

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita *Vallam* legisse *Portus* iam suspicabatur: eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατῆκε ἰς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit *Auctor des Essais de Critique* p. 202. **VALCK.** — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat *Gronovius*; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. *Med.* enotatum, de quo in *Notis* monuit. **S.**

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est *Cl. Corn. de Pauw*: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστερίῃ --- universum illum novandi inpetum, de *msstis* ut nihil adiungam, reprimit. **WESS.**

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte *Themistius*, Or. XIX. pag. 226. λ. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι εἰρήνην τὸν Δαρειοῦ. Indidem *Declamationi XXI. Libanii* p. 535. λ. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ἐπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δεκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ἐπλίταις γῆν: certe illa *Oratoris* mens, perfossum Atho et stratum ponte *Hellespontum* innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino Ξίξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Τψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. E. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. *Quis novus hic hominem terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat.* Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito *novus hominum*, ἰδόμενος ἄνδρσι: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θειῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενιὰς Ἀσίης ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινύσας πᾶσιν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἰσάγων πάντα τὸν ἡῶν στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίης: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαιναν ὁ Ξίξης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἰσμήκυνε τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίης ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μετρίματι representat Aristides T. II. p. 318., συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παστούς saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθιν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. πελταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχέειν. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrobian. pag. 505., τὸν Ἀχιλῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* Prometh. vs. 774. Ἡ δ' οὐκ ἔτ' ἐνέμβλητος ἡ χρησμοφάνα: pro quo in Choëph. vs. 168. ἐνέμβλητον τέδ' ἴσθι. Jones λαγόν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] WESS.

Ibid. Ἰσπικὸς γὰρ ἔστιν λαγών) Λαγόν suo more scripserat. Herodotea paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu Xerxis --- equae partu leporem editum constat, eodem montem Athon viz tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. Pighius; sentit vitium, tollere non potuit Glarean; corrigendum ex Herodoto: eodem pontem viz tandem transgresso: mons ex ponte factus. Athon, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et Herodoteis ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαυρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγαυρός Grammaticis αὐθάδης, ἰνδοξός, κομψός, ex *Hemodi Theog.* vs. 832. Ἀγαυρίαμα, ἔπαρμα, οἴησις. Ἀγαυριῶν, τὸ μεγάλας γαυριῶν καὶ ἱπαιρεσθαι. Etymologo. Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων, bene expedit. *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Emapius* Vit. Maximi Phil. p. 100. de *Valente* Imp., οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Adde* Nostri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θίειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in Τρέχειν περὶ ἰωῦτοῦ, *Gataker. Diss. de Stylo* N. T. cap. x. Quando Xerxes hic dicitur in regnum rediturus ut lepus περὶ ἰωῦτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νουκαμάχημι τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic Nostro praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίαν ἔχεις, δειδιῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προδουῶν: habet et *Dion Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* *Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* Ἀντί-

plon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφῆ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χώμα Aeschylī Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολᾶς, recte Palmerius θρινᾶς, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τῖχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κίχληται) Τῖχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τῖχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέβριον τῖχος Ἡραῶν τῖχος Ἀβώνου τῖχος Γορδίου τῖχος, Gordiutichos, Livio. Picrum castella, τῖχια τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἰνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατὸν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιγῆδεις ἰνδιατάξαι) Qui corrigebat οὗ διατάξαι, non recordabatur χώρου ἐπιγῆδωτέρου ἐνοστρατοπιδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἰναριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnicographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅτον - - παρῖχον πλῆθος εἰς ἀριθμὸν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, εἰς ὅτον μὲν νυν ἕκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valokenarium recutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mihī lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodē vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὺς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγαγόντο εἰς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συνάξαιτες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιύγραψαν ἔξωθεν κύκλον. In his συνάξαι, *conducere*, notat *constipare*, vel *coarctare*; ut apud *Longin.* π. Γψ. p. 232., τὰ γλωττόκομα -- οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνίσπων *Xenoph.* p. 152, 34. *συνηγμένοι* apud *Athen.* XI. p. 474. E. *compressum* interpretatur *Macrob.* [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. *Herodotea* respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καπνότερον φησὶν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ κατ' ἓνα μετρῶν λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τῆχος, οὐπερ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. VALCK.

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihī: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διάτασσει, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιύγραψαν ἔξωθεν κύκλον, *extus*, sive, uti *Laurentius*, *extrinsecus*, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἔσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. WESS.

CAP. LXI. 3. πύλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῇ εἰς εὐσίβειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Iuliani Imp.* αὐχὴν ἀπαγής, *cervix minime firma*,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύνητός τι καὶ ἀπαγής καὶ ἀσθενής, quippe corpore *haud bene compacto*, in *Laerti* VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβασίαι non erant πιπηνυῖαι *compactiles* admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, *Lexicon* eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πύλους impenetrabiles reddiderat *Valla*; in eamdemque sententiam *Portus* intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πίννυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque ἐπαγής. Recte vero *Wesselingium* ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet *Scholias* ad *Aristoph.* Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρταις, αἰτ, ἐξῆν τὴν τιάρην φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθὴν· μόνον δὲ οἱ Περτῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐκτυγμίνην καὶ προβάλλουσιν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, *Herodotum* in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit *Hesych.* in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest *Commentatio* eruditi *Academici Parisiensis Mongez*, Tomo IV. *Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici* pag. 7 seqq. S.

3 seq. κινῶνας χειριδωτοὺς ποικίλους) *Tunicam manicatam Persis Strabo* et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in *Xenophont.* lib. VI. Παιδ. pr., et *Masistius* ἐντὸς θώρηκος κινῶνα φοίνικεον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse causa, quod lorica κινῶνος in vocabulo lateat. *Hesych.* Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ αἰλυσιδωτοῦ θώρηκος. Propterea *Heliodorus* Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φοιδωτὸν ἀπεργάζονται. Alioqui satendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειριδ. ποικίλους, καὶ θώρηκας λιπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. *Biel* (*Exercit. de Lign. Libani* pag. 29.) coniectura. Simile quid in *Reiskii* stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum *Pavio* ἰχθυοειδέας, et ad κινῶνας referre. WESS.

4. λιπίδος σιδήρης ὄψιν ἰχθυοειδῆς) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphraecti*, de quibus egere *Brisson.* de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et *Spanhem.* ad *Julian.* p. 249., ut horum adeo κηῶνις χειρῶντοί fuerint λεπίδατοι vel Φελιδῶτοι. *Herodotus* tamen infra, de *Masistio* loquens interfecto, τὸν θῶρηκα et τὸν κηῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θῶρηκα εἶχε χρύσειον λεπίδατὸν, κατ' ἑπὶ τοῦ θῶρηκος κηῶνα φοινίκιον ἐνιδέναι. In eundem sensum Φελιδῶτὸν dixit *Posidippus* Com. Athen. IX. p. 376. f. ἴσθις δὲ θῶρακ' ἔχει Φελιδῶτὸν, ἢ δράκοντα σιδηρωμένον. Eiusdem originis voces λεπίς et Φελίς [conf. *Etymolog.* pag. 798.] in usu distinguebantur: piscium squammæ λεπίδες, serpentium Φελίδες dicebantur; quod vere monuit *Brissonius*. Φελιδῶτα δράκόντια dederat *Ignat.* Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.

[12. Ἀρταῖσι) Vide *Steph. Byz.* voc. Ἀρταία: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoxerxes*, *Artobazus*, et similibus, subinde in his Annotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arctas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσῶν ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam *Xenophon* *Cyrop.* I. 2, 1. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταμένην) Viri docti ταύτην στολήν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armorum habitum Persas mutuum habere, *Strabo* lib. XI. p. 797. c. [p. 525. d. ed. Cas.] exponit. WESS. — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκάλειτο δὲ πάλαι -- Ἀρῖσι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρῖσι sive Ἀρῖοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr.* T. XXXI. p. 376.) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan.* II. 3. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. *Is. Vossium ad Melam*, I. 2. p. 561. S.]

9. *μιτρηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιηφόροι saepius, *σειρηφόροι* III. 102. et *μιτρηφορέων* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odyss.* K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam *Arch. ἐτεράχαιο* [lin. 11.] idem ad *Iliad.* B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐτεράχαιο, ἀντὶ τοῦ ἀπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est *Arch. ἐτεράχαιο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ ἐτεράχαιο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἐτεράχαιο: et cap. 86. *Hesychius*: Σεσάχθαι, ἐκκενάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ ἡ καθόπλισις. *Theocrit.* Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. χάλκιά τε κράνεα) Restitutum est vocab. κράνεα: nam χάλκια, solitarie posita, quid erunt? An ποιήματα, quae comode adduntur c. 80. Certe capitulis munimina, adeoque κράνεα, galeae; quae possunt profecto varie implicari nectique, πλέκισθαι, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas *Herodotus* galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae *Gronovii* erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὔτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλούντο Σύριοι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύριος et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde *Strab.* lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. κυρβάσις ἐς ὄξυ ἀπινυμένης) Ubi habentur οὔρεα ἐς ὄξυ τὰς κορυφαίς ἀπινυμένα, lib. II. cap. 28., in *Arch.* scribitur ἀπνηγμένα: nostro loco si legeretur ἀπνηγμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requireret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὄξυ ἀνηγμένη est in *Pausan.* IX. pag. 786. εἰς ὄξυ συνηγμένης τῆς κεφαλῆς, *Diodori* T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συνῆχθαι, *Athenaei* XI. p. 477. VALCK. — *Suidas*: Κύρβασις ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. κυρβάσις scriptum oportebat: sed κυρβάσις penacutē apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν κυρβάσιαν apud *Aristoph.* Av. 487. ubi *Schol.* ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et *Hesychius* idem capitis tegumentum perinde et Κυρβάσιαν et

Τιάρην dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πιπηνυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαργάρις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνας eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαργάρις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίους [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σκύθας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἰνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἰνδοὶ λινὴν χροῦνται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶμιον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta xylina. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 5.] ferri potest ob σίδηρα Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρσιος) lidem Ἀρσιος III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀραλίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρτίβιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρτάνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σιούρας) De σιούρη et σιουροφό-
ρως [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βαβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset
εἴματι βαβαμμένοις ἦσαν ἱμπρεπίς, vel διαπρεπίς: sic c. 83.,
χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud
Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχχ' ἐποίητιστον γένος Πρέπου'
ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγὴς ἀγγέλλων πρέπυ, pro ἔχουσι,
et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut
splendida vestis ἱμπρέπυ; sic ornatus veste splendida, illā
dicitur ἱμπρέπυ. Lucian. adv. Indoet. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέ-
πρεπε τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p.
286, 2. ἑυνακοίμοις ἱμπρέπυς ἐσθήμασιν: quibuscum Euripi-
dis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef.
Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰδαμίτρω) Verum fuerit Ἰδαμίτρω. Vide Var. Lect.
et conf. VIII. 150. 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμίνης ὁ Δαρίου) Mirum
ni huic, ut reliquis Darii filiiis, matris nomen histori-
eus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσα-
μίνης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum
Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιότατος: altero, filio-
rum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui
cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur
Ἀρτοβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutar-
chi est Ἀρσαμίνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρίου καὶ
τῆς Γωβρύου θυγατρός? ut Ἀρσασίγγης infra dicitur cap. 97.
VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζιτράς ὑπεζωτμένοι) Ζιτρά vel ζιτρή,
vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit expli-
caturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias
iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Il-
lud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et
alios nonnullos legitur, Ζιτράι· χιτῶνς ἀνακυκλαμμένοι: do-
cente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακυκλ-
πωμένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint,
iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse
singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δᾶτα μίση
κλινόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in
Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque πορ-

δέξις; habiles in Latinis Vallae, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιδέξια novī, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ τοῖνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμύνει, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λαντίας ἐναμύνει) Sic optime Gronov. ex Med. Ἀσπυτὴν ἐναμύνειν scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νύβριδα ἐνῆθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νύβριζον. παρδαλὴν ἐνῆθαι, Schol. Theocriti l. 3. non, ut vulgatur, παρδαλὴν ἐνῆθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἐνῆθαι verius est. παρδαλὴν ἐνῆθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνῆθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐκ τοῖνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. διοτρεὺς μικροῦς) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatium haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικράς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρῳ μικροτέροις χρωμένοι Codices. quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mæsti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἄρσας Ἀρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persiā plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyæni VII. 28., quem Maasviæ cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maioribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hystaspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur *Aeschilo Pers. vs. 37. et 308. Casdubono* idem esse videbatur *Polyaeni Ἀρσάβης* vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa *Herodoto* vocatur Ἀρσας, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana *Med. VALCK.*

[14. εἰκώ) εἰκῶν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰῶν et Βουρῶν dixit *Noster*, a rectis casibus Ἰῶ et Βουρῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδῶν, ut ionicum, ibid. commendet *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδέα contractum, coll. *Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.*) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διῆξι γὰρ δὴ ἰσχυρύνοντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus Afri et Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super *Homereo Αἰθιοπας, τοι διχθα διδαιαται*, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] *Indi Aethiopes* recta et promissa erant comā, ἰθὺντριχες: *Afri οὐλότριχες*, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. *WESS.* — *Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 552. S.*

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud *Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος *Basilio M. T. II. pag. 55. c.* Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractas, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in *Aeliani Hist. An. XIV. 26.* Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. *WESS.*

CAP. LXXI. 2. ἥσαν ἔχοντες) Culte codices pauci ἐκντήν ἥσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust. cap. 3.* Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis adpositum. WESS.

CAP. LXXII. (2. κράναι πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυες) Ibidem c. 86. Αἰβιας, et lib. III. 92. Αἰγλοι, sive Αἰγδοί, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαμακύννοι bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκινὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγες) Conveniunt Βρίγες et Φρίγες Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγες hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσιᾶν ὤκεισε, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγίσης τῆς λέξεως, μετανομασθίντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες olim edebatur, utrobique Βρίγες ex Msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπήϊοι ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνος ἔσαν Εὐρωπήϊοι ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, ἐϋστασιδιᾶς, -- εὐδρός ἐστι. cap. 147. ἦν ὁ Θήρας οὗτος, γένος ἰὼν Καδμείος, -- ἀδελφός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τούτων -- ἡ Θρακίη ἐστὶ, ἐϋστασίη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήονες ἐκα-
 λῦντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου ἔσχον
 τὴν ἐπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
 nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
 Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μήονας Ἀνδίας λέγει· Μήονες
 γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοὶ, εἴτα Λυδοὶ, ἀπὸ Λυδεῦ τοῦ
 ἄστρου, (lege Ἄτρου,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
 c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis
 Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρου scribitur, sed perpe-
 ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μήονας spectat, vide
 Var. Lect. S.

5. ἀνορτίοισι δὲ ἐχρήωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus
 cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀνορτίοισι Μυσοὶ
 Aeschilo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηνοὶ Eustathio in Perieges.
 vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque
 Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπηνοὶ et htc, [lin. 7.] si qua ne-
 cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζιμάς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πίδαλα νεβρῶν) Vetere πίδαλα νεβρῶν delectatur
 Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
 neque enim πίδαλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
 careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
 derint structuram, νεβρούς, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari.
 Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πικτομέναι ἐν
 τῶν νεοδαίρων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo oorrio,
 in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
 Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
 stigavit ad Euseb. Chron. κxlv. WESS. — Quod πίδαλα in
 Graecis nostris penacutē scribitur, id ex ed. Schaeff. pr. in
 nostrum exemplum irrepsit: πίδαλα oportebat, ut habent
 aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβαίτας εἶχον
 etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis
 eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
 praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
 descripserat ante accuratione. Et talia de iisdem iterum?
 Immo vero ἀπίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
 praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
 animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
 Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinationo. *Προβόλους λυκοιργίας* aut *λυκεργίας* [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκόντια πρὸς λύκων θύραν ἐπιτήδεια in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post solertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. *προβόλους δύο λυκοιργίας*) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad *lupos conficienda idonea.*] Quando inter *Milyas* εἶχον τόξα μετίζιτες *Λύκια*, quidni *Thraces Asiatici* *προβόλους* habuerint *λυκοιργίας*? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. D. F. ἀκόντια ἐν *Λυκίᾳ* εἰργασμένα: a quo commode comparantur *Ναξιοιργίης κάνθαρος*, κλόνη *Μιλησιοιργίης*, et *τράπιζα Ἐρμιουίργίης*. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse *λυκοιργίας*, [*λυκοιργίας* ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit *λυκοιργίας*, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν *Λυκίᾳ* εἰργασμένα, prout corrigiit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *λυκοιργίῃς*. conf. Index *Theauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. *Καβηλῆς δὲ οἱ Μήνεις*) Alibi *Καβάλῆς*, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Μεωνες*. Mox *Λασιόνοί τε καλούμενοι*, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro *Λασιόνοις* δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβηλῆς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. *Ἀρταύκτης ὁ Χερδάσμιος*) *Cupide ὁ Χορδάσμιος* docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ *Χερδάσμιος*, aut, si malueris, ὁ *Χορδάσμιος*, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente

Herodot. T. VI. P. I.

Y

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρις, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρις et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρις h. l. pro Μᾶρις corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπάστους καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* 'Αναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρις, intelligit *Barth. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei* ἀνάσπαστοι, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεται εἰς Ἑρυθρὰν, *Persic. cap.* 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμιρομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμιρομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Εἰς ἣν δὲ ἐπὶ τοῦτο ἀνελθοῖ, in positione dictionis concordat c. 5. ὅς ἦν Εἰς ἣν μὲν ἀνελθοῖς, Δαρείου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ ταῦτα, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βινθεῖς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθίς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μῶθρι, deportare, Μῶθρις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiosae picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀπαίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀπαίρητο pro ἤρητο vide *Adnot. ad I.* 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀπαίρητο significat *captus erat*: hic vero *electus erat*, (sic enim in versione po-

aitum malum, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad l. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀραιστρο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταῦτα, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proxima, αἱ τρεῖς αὐτῶν ἐξέλπι τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεὶς ἢ νόσῳ, pro βιασθεὶς in Arch. βιαθείς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μωθείς. Numerus certe dici potuit μωθῆς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μωθείς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειοῦνθαι, μινύθην, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova capiat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρωσέν τι πᾶλλόν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 5. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρωσέν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πρῶτος αὐτῶν) Puto fuisse τῇν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐστράχαστο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετρίξιτέροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποιήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τῇν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50. 15. γνώμῃσι ἰχθύοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σεῖρήσι σπληγυῖναι) Th. Galeus potius adposuit ζυγῇσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Σιπαὶ in amiculorum genere, in consortis funibus σιπαί. Σιπαῖος ἱμάς Polluci l. 148., σιπαῖος funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σιπαῖς δὲ ἀμαρτῶν ἑαυτοῦ ἑκάστος ἐφύγγισται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* in σχοιλιος ἀμαρτίας. [Notus etiam συμαίος ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Ivon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarum*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἱρκεσι ἱμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος ὁλόις βρόχων ἱρκεσιν *Agamemnon*, Euripid. Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemnon*. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἱρκεσιν. Non equidem obliviscor Euripidei *Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ' οὐ τῆδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χρήσας, nec *Aeschyli* Choëph. vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν ἵποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἱρκεσι ἱμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἱρκεσι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἑρκεσι, διπύοις, Σοφοκλῆς Ἀτάμαντι διπύρω. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκυς. τῆς Δίκης ἐν ἱρκεσιν est in *Agamemnon*. *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἱμπαλλ. litera superflua, scribi-que ἐν ἱρκεσι ἱμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἱμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἱμπαλάσσειναι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Ἰλ. ε'. p. 599, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἱμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέρκετι,) Φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξαι, ἱμπαλίξαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς Θίλοις καὶ οἰκίαις ἱμπαλασσόμενοι ἀπίσφατον αὐτοὺς ὡς πολέμιους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

13 8. ὡς δ' αὖτως Κάσπιοι) Caspii aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius, iunguntur *Paricanis* c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἄριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Msti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λυπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν αἰνύπται τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιπίπτει) Malunt συμφορῇ περιπίπτει ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορὰ περιπίπτουσι. In Diodoro XII. 60. Ἀμπρακιδῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτονότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνίπτει mallets utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise dammandum.] Φαρνύχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιπίπτει ἀνθίλῃτος) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιπίπτει ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνίπτει ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιπίπτει δαγῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιπίπτει, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxiase Flor. Qua ceteris, eadem περιπίπτειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνθίλῃτος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις - - συνήναισι ἀνθίλῃτος γίνεσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἔθλει, id est ἀνθίλῃτα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσαι καὶ νοῦσοι συνταράσσουσαι, quae, καὶ βραχὺν ἰόντα, μακρὸν δακύνει εἶναι ποιῶσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὥς ἔθλει, οὐχ ὥς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino εὐν τοῖσι γούνασι. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ἄμους πάντας ἀποτάμνοντες εὐν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. qua femur crucibus committitur, quae est genu. Haud ita male, ne

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *ἐκίλει*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριήτων ἀριθμὸς etc.*) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. *ἑπτά καὶ διπλοῖσαι καὶ χίλιοι*) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. a. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 5. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. *ἀσπίδας δὲ ἵππος οὐκ ἔχουσας*) In Glossis ἵππος umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii *εὐδηρῶν σιγλώμα* lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices *peltà* protegebantur: *Πέλται, ἀσπίς ἵππου οὐκ ἔχουσα* apud Hesychium. WESS.

7 seqq. *οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.*) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitranga, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistaeosque eodem censi. Recensentur in posteris Mizraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraci, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. 11, 22. et Amos. c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad simum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accolisuisse primitus mare, credibilia videntur, quam passuato itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto conducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitri-

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatîo, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κρήνα χλαινὰ) Scholion *Pass.* πλεῖστα χλαινὰ re- vocat mihi ἀξίνας σαγάρμης c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κρήνα πλεῖστα c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κρήνα χλαινὰ, πλεῖστα ἐν σχοίῳ, cui *Pollux* sermo compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallæ* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκεις) Glossam *Aldi* et aliorum, ἔρως λυδοφοίων ἱππυλίων, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱσταλάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἐσταλαῖ dat Ionibus [in plurali numero] ἱσταλάτο, quo *Hesiodus* usus Ἀπιδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσταλάτο, et ἱστυάδατο, pro ἱστυασμῶν ἴσαν, et ἱσταλμῶν ἴσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱστυάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a ἐτίλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱσταλάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμῶν ἴσαν, vel ἴσαν ἱσταλμῶν. Formā tantum differunt Ἐτίλλων Ἐτολιδῶν et Ἐτολίξιν ἐτολί, ἐτολῖς et ἐτολισμός, *VALCK.* — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱσταλάτο et ἱστυάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2-4. εὐλόχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cypriis bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogicans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον περικάριας, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex *Herodoto* produxit. Cui ego suspicioni, nisi *Citavis* sive *citaris* Persarum esset, et *Codices* officerent, accedere possem. *Tunicas* Scriptor vulgo *Cypriorum* tribuit, *regibus* negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πῆρ Ἕλληνες. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum *Pollucem* esse, quum *Herodoto* vocabulum κίταριν tribuit, quod apud *Ctesiam* legisset *Grammaticus*. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισθήια --- ὠμοβοείης πεποιμμένα, καὶ κιβῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοείης. In hac forma cum Edd. conspirant *Codices* scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοείη et ὠμοβοείη, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμοβοείος et ὠμοβοείνης. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοείνας, et Colchis. Ubi in *Xenoph. Κυρ. Αναβ.* IV. p. 200, 17. γήρα habentur δασιών βοῶν ὠμοβοεία, Mstus praebet ὠμοβοείνα et *Suidas*. Deterior est in *Herodoteis* lectio quam praebet *Eustath.* in Ἰλ. ε. pag. 433, 16. Φοῖ πρὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισθήια εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοείας πεποιμμένα. Fiebant autem λαισθήια ex ἀκατεργάστον βυσσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοείης. *Cretensis Hybrias* καλὸν memorat λαισθήιον, πρόβλημα χρωτός, apud *Athen.* XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in *Musis*; non quale *Codex* exhibet *Arch.* *Herodotea de Pamphyliorum origine* attigerunt *Strabo* XIV. p. 994. A. et *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 854., Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Παμφύλιοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert *Arch.* ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De *Amphilochio* cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέσματτα etc.) Parui Msstis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον κιβῶνας, spernerem? Pacne etiam ἰστρεφανώμενους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De *Termilis* non repeto ex lib. I. 73.; neque ex *Diodoro* XI. 3. in navium numero discordiam. WBS.

8. ἀπὸ δὲ Δύκου) Ex marg. 'Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Δύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγιαλῆς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιαλῆς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buhertius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιαλῆς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγιαλῆς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰς δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν) γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὄργην: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανείου τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἴωνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in *Var. Lect.* demonstravimus.] Non nescib in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὅσπερ δὲ Ἴωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυνάμεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Sainus*. Quia memorabantur in hac recensione non *Ἴωνες* tantum, sed et *Νησιῶται*, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., *Ἴωνες*, ait, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέχοντο - - - *Νησιῶται* δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparantur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, *Cēi*, *Naxii*, *Siphnii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. *Κῆιοι* (*Κῆιοι*) - - - ἔθνος ἐὼν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - *Νάξιοι* δὲ σὺν Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., *Σίφνιοι* καὶ *Σερῖφιοι* - - *Ἴωνες* ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis *Κῆιοι* καὶ Ἀνδρῆιοι καὶ Τήσιοι, - - - Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionis Tēioi*: (τίων γὰρ μένον εἶναι Ἴωνος ait *Herod.* L 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydidem* itaque, me iudice, non *Tēioi*, sed memorari debuerunt *Tήνιοι*. *Tēnus* *Andro* erat insula vicina: Τήνῳ συνάπτουσ' Ἀνδρὸς ἀγχηγίτων, *Aeschylus* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tēnios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tēnus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 457. ex *Olympica* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros *νησιῶται Χῖοι καὶ Μιλήσιοι*: - - - deinceps, ἔκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo mari*), καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κῆσιοι. In his, pro *Χῖοι καὶ Μιλήσιοι*, corrigendum *Κῆιοι καὶ Μήλιοι*. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτην δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque *πλωμάτια* navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, *callide* profecto, stationem habebant. Hoc *ἐπὶ*

στὴν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia: Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prælegom. Homeri Barnesiani p. lxxxiiii. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: 'Ἐπιβάτης' οὕτως ἱκάνουν τοὺς ἐν ταῖς τμήραις στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classiarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautæ. S.

7. ἐπάξιον ἔσται) Porti et Editores Genevensis coniectura eorum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἐπάξιος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπιφθίγγετο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curâ, ἐπάξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπάξιός μιν Οἰδίπους κατοικτίσαι, dignus es conmiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum *τι καὶ ἄρχοντες* fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium præfecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατιώμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. εὖν τὸ ἔργον, ὃ ἔσπετα, γίνεται· εἰ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἰνέτι ἀρίστη ἀνδρῶν πάντων, καὶ οἱ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiecti. Qui natione Persæ erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάρτην) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originatio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μίρβαλος, quod Phoenicum nomen apud Joseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- θάυμα ποιῶμεθα) Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornatam Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. f. 873. E. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. A. Herodotum, Ἀλικαρνασίων περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἰσθράτισσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγάτηρ Λυγδάμους. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γένονε) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμους: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος τινὶ) Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidae Πανύσις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος vocē satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυδνίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eodem insulāres, Strabone indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. C. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At Calyndā oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. Calydnii, qui sub Artemisiae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyrriis iunguntur; sic etiam Homerus Iliad. B. 676 seq. Νίσυρόν τε καὶ Κῶν, νήσους τε Καλυδνας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὠ superne litera ν ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυδνίους indicare non nemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νῆες παρεχόμεναι) Naves illae quinque, ab Artemisia praebitae, augebunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φάλη, Artemisiae, praerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorem eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ τῇ θύμῃσι τι καὶ διατάχῃ ὁ στρατός] Utique ἐπὶ τῇ θύμῃ malles cum Schaeff. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὥς καὶ τὸν πιζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὥς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλιξα. Addicunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abiectam ὥς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typhotae mendam, αἰγιαλὸν pro αἰγιαλῶ, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενης) Quae Xerxes ἀπεγράφειτο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέγραφεν οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφειν: rarius simplex γράφειν, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. αἱ οἱ πολῖται ἐγράφοντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢ νόμους καλοὺς γράφονται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφάμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τριημεῖς κατασκευάζεται καὶ πινυσίους οἰκοδομῶνται: recte Ulpian. κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ. Apud eundem contr. Mil. p. 523, 30. τοὺς στεφάνους, οὓς ποιεῖται μὲν ἐγὼ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνελώχων interpunxi monitu Porti. Μετωπῶδες,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμάξας μεταπηδὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρητον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρητες) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Εἰσέξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοι σὶ ἡδὺ τί ἐστὶ ἐπιτίσθαι τὰ θείω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherocrates Comic. σοὶ κλύειν, Ἐμοὶ τι λέξει, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄρθμοι) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοί, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀρθμοί, concordes. Ἀθηναίων ἡμῶν μὴ ἰόντων ἀρθμίων IX. 9. Theognis, Οὐ περ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμοι οὐδὲ αἰλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινὴ διαχρήσασθαι) Satis χρήσασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λεγόμενα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λέξω ταῦτα, πισθῆσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύεις ἀληθινὴ χρήσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξεις) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὲρ σέω ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, πότῃρα ἀληθῆνῃ χρίσομαι πρὸς σὲ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότῃρα δίδεις σοι μαλθκαῖ ψευδῇ λέγω, ἢ ἐκλήρ' ἀληθῇ, Φράζῃ; σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidine veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paeue fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronome uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἰδγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κλεῖνεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi δὲ poni. S.

4. πινὴ μὲν αἰεὶ κοτὶ σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πινία σύντροφοι εἰσι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κέπῳ, εἰκουρία συνεῖναι, γιωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτὶ vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτὶ: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc surte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἐπαρκὴς ἐστὶ, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἀδὲ μάλιστα φύσιος ἀγαθῶς πλεῖνα δωρεῖται φίλοις. Δημοκρίτι: Πλεῖνεις ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque *ar-
tium magistra* verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1.
Ἄπεινα, Διδόφαντι, μόνα τὰς τέχνας ἱγίει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ δι-
δάσκαλος. *Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit:*
Plautus Stichi I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πινία δὲ σοφίαν
ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σο-
φία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum ser-
mone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τι γὰρ τύχῃσι ἐξίσταται. χίλαιο) Haec personae con-
veniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodo-
tum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31.
ferri quodam modo possunt ista: *In primo statim monte La-
cones obiecti dabant tibi sui experimentum; sed, quae sequun-
tur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot
ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posue-
rit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substi-
tuti.* VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus
Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam
egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione ani-
metur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλαν, c. 101., tum elegans
hic repetitio, σὺ ὦν ἱελέσθαις. WESS.

10. εἰ δὲ γι δίζημαι εἵκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit
δικαίον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo
obversabatur Iliad. Θ'. 254. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν τε, καὶ διακοσίων
τε, ἑκαστος Στήσσειθ' ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum du-
centosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβα-
ρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων, explicante Porphyrio Quaest. Hom.
XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. co-
dice scribi suspicor, εἰ δὲ γι δίκαιον εἵκοσι εἶναι ἀντά-
ξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus
Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. volue-
rat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δι-
καιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. οἶος σὺ, quod Mstis praevis probavi, reiectum iri
non opinor. WESS.

19. πλείους περὶ ἓνα ἑκάστον) Praefixum numeralibus
περὶ tantundem valet ac ἑγγύς et σχεδόν: in comparatione
adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto:
πλείους παρὰ ἓνα ἑκάστον γινόμεθα ἢ χίλαιο, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agameninon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπῃ) δ' ἑς δεκάδας διακοσμηθεῖμιν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκάστον ἐλοίμινθα οἰνοχέειν, Πολλὰ καὶ δεκάδες δεινοῖατο οἰνοχόω. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 235. *Vix hostem alterni si congregiamur habemus.* VALCKE. — Quidni vero commodus particulae περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων πείων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius. nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἑκὼν χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνιμῖνοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησὶς σὺν νόφ' χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὃ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὃ, τὸ δαυλίειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: Δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster l. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι πρέχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύοσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἑλλήνων ἑκάστος φησι, turbat sermonis formulam, aut ὁ Ἑλλ. ἑκάστος φησι, aut οἱ - - φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὦν τοι Ἑλλ. ἑκάστος φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἰγίνοντο - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - πᾶς τις (id est ἑκάστος) προθυμώμενος καὶ διμαίνων εἰς ἔξκα. In his, οἱ φασὶ ἑκάστος Ἑλλήνων τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀντάξιος. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἑκάστος potest, haud satis video

quid obstat quo minus dein cum eodem ἱκαντος verbum singularis numeri φησι iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμος βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἰὼν Φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ ταῖς ἐπικρατίειν ἢ ἀπόλλυσθαι, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaicus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἐὰν τὸν τῆς ἐπικληρίου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κελύει. Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἰόντων - - -, ἀλλ' ἀνικπιῖν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύει μὲν οὐκ εἶα' - - - sed τριήρη - - ἀπλουν ποικῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα κατακλιπῖν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζην: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. IV, 3. Κωλύόντων γαμῖν, ἀπέχισθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλιγραφικόν, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπαραφρασμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavus de conjectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus cientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, Φληρέην πολλὰ, σὺ γὰρ ἐβίω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλὰ Φληρέεις, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior deficit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σὺ γὰρ: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocolae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω διδύκται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἴμμε ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὁμοῖς ἢ οὐκ ἴσσι αὐδὲν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρίω. *ergo ego rem proferam.* Commodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἀμα et ἀλλὰ similiter conversa. *WESS.* — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, *de reliquis* (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) *dehinc verba facere supersedebo.* Post οὐ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σὺν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. *S.*

CAP. CV. 1. seq. ἐς γέλωτά τι ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusce modi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. καὶ ἐς γέλωτὸ πρᾶγμα ἔτρεψας. Nihil hic simile: *versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο.* [At quid tandem obstat quo minus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὅργην ποιῆσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. *WESS.*

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τούτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. *WESS.* — At pronomen οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insigniendam ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. *S.*

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ ἔειξες etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 155. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascami* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthiae [in *Thracia*] constitutis. *WESS.*

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριτεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, εὐδαμοῦ πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ἕστα προσήκει τελευτᾶν, τοὺς ἐξηγῆσθαι γίνεσθαι κυρίους φράζοντας ὅτι καὶ εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζον' τὰς ὅτι καὶ εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ultimam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυιάσθησαν ἐξελίῳ) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλους φέρειν, τάλας, Σίγ' ἰδυιάσθησαν εἰς τοσοῦδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μῦθον etc.) Bogen eiusque perversa constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούγην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόγγην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούγην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόγγην.“ Factum memorabile, quo Bogen inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογνόντα τὰ πρᾶγματα, τῇ πόλει πῦρ ἰνῆναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Iuxta Herod. fecit illud Bogen, ὥς οὐδὲν ἔτι φοβεῖς ἰνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐκ' Ἡϊόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ βοᾶς, Λιμόν τ' αἰθων κρυερὸν τ' ἰπάγοντες; Ἄρηα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρία) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiolorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? Amnem Melanem οὐκ ἀντισχόντα - - τὸ μέτρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, memoravit c. 58. Sequetur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De Scamandro *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Orteli*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticius*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem *clar. Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει το ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ἑλέκω στρατῷ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ Φλαύριος. Qua hic structura, eadem II. c. 157. Azotus diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύοντο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κιόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστωνίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, Βιστωνίς ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστονας*; seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς* Ἰμνη. [cf. c. 110, 2.] Amnem *Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Mίστον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Mstis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστυρον, ἐμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βιστίρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβαλασσίας τε καὶ ἡπειρωτίδας corripbat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιρος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδι) Scholion olet χιόνι. In Ποῖτα νιφάδις χιόνος, ἐντελὴς dictae, quae νιφάδις aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τὰδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θαυμ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοὶ) Soli Arch. Βισσοί, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσοικῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρίουσα antistes. Hesychius Χρίουσα, προφθεύουσα. WESS.

7 seq. Βησσοὶ δὲ τῶν Σατρῶν εἰσὶ οἱ προφθεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὄρειων Θρακῶν τῶν αὐτόνομων οἱ Δῖοι καλεῖνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἶτ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήριον εἰσὶ ἱεραμεῖς: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur *οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, templi prophetae? an ut antistites *sacrorum* sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur Herodotus; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, Dei, vel divinae mentis interpretes. Nusquam memini me legere *προφητεύοντας ἱεροῦ*, vel *μαρτίου*, vel simile quid; saepenumero memorantur *προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας* etc. Paternae mentis interpret, *Διὸς προφήτης ἐστὶ Λαῖας πατὴρ*, secundum Aeschyl. Eumen. vs. 19. namque Ζεὺς *ἐγκάθις Λαῖα θεοπίσματα*, ut idem alibi scripsit. Propè Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione vs. 413. *τίς προφητεύει θεοῦ*; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, *Δελφῶν ἀριστοῖς*, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. [Dial. Mort. XIII. 1.] iudice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse *οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης*. conf. Wesselingius ad Diod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. *οἱ προφῆται Herodoto VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου* - - - ὃ εὖνομα ἦν Ἀκάραιος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos *χαμαιμόνας* insignis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem *Θεοπρωτὸν ἄνδρα ἐν Δωδώνῃ* vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istà formulà his illic repetitā, *ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει*. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hīc primitus, *οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ*: ut Satrae oraculum tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tugri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei *προσταταὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur Xenophonti Έλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατεῖν* frequenta-

tur; illinc ortum *προστασία* ex Msstis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων εἰσι οἱ προειρημένοι τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur εἰ προῖται ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρηστικῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προῖται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημίνην) χάριν, vocem hīc necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commode carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τίνες τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὐνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae descriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ περὶ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς *Grammaticus* ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. εἰς τὸν οἱ Μάγοι etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἄγρος lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando amni *Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνὶ Ὀδῶσι τῇσι Ἠδυνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolin* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adicitur, *ἵππομένους κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. *Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν*) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ἄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντις ἀν κατορύττοισθε περσεῖσι; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi accessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. *Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα*) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κἀκὴ τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Blotter. Plura Io. Nunnescius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδῆου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. *ξενίην τι ὁ Πέρσης* -- προσῆπι) ὁ Πέρσης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἰσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, *ξενίην τοῖσι Ἀκανθίοις προῖπι*: Abderitanis ξενίην εὐθύμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] *ἐπαίνει τι, ὅτιον καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργημα ἀκούων ἦδη γινόμενον*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὅτιον αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Leat. Formulā ξενίην προσῆπι, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelligas puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est ἐστὶν τῇ συνθήκῃ, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσῶν) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὡς ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σαρδάπης, Καὶ Ἀρταχάιος εὐν αὐτῷ πεντάπηχους μετρίει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γυναικοὺς καὶ τετραπήχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πεντάπηχους: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δικοπήχην dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* *Polydamante*, ut mortalium post heroas maximae stature, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. **VALCK.**

9. τῷ Ἀρταχαίῃ θύουσι) *Tumulum Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομή, ἡ δὲ αἰτία μὲν τὸν Ἀθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἔνθα τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δὲ αἰτία τὸν Ἀθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. **WESS.**

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεκόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat ἡ πᾶν κακὸν ἀφίκετο, pro ἡ πᾶν κακοῦ ἀπικίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἰλθῖν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- Φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὄβρην καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἰλθῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol.* Ms. ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνῆσαι --- λίπυι δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνέσθαι εἰς πᾶν ὁ Μενεαλκίδας κινδύνου: et pag. 16.; *Πτολεμαῖος* εἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, $\epsilon\kappa\ \pi\acute{\alpha}\nu\ \kappa\alpha\kappa\epsilon\upsilon$ dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. $\delta\iota\upsilon\omicron\nu\ \gamma\epsilon\ \Theta\alpha\sigma\iota\omicron\iota\varsigma\ \upsilon\pi\epsilon\rho\ \tau\acute{\omega}\nu\ \epsilon\tau\epsilon.$) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt $\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\upsilon\tau\alpha\ \alpha\gamma\gamma\upsilon\lambda\iota\omicron\nu\ \tau\epsilon\tau\iota\varsigma\mu\epsilon\iota\upsilon\tau\alpha$, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, $\delta\iota\upsilon\omicron\nu\ \Theta\alpha\sigma\iota\omicron\iota\varsigma$ --- 'Αντίπατρος τῶν ἀστών (δόκιμος) ἀνὴρ ἰθαπάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπισσιώταις ἀπιδέκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; gnale enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστών) Ex civibus ille quidem erat *delectus*; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστών ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστών incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, *electus*, ad huius rei *procuracionem*; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλεια τις καὶ διακοσία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδόκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσασθαι. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδέξε --- τετελεισμένα, id est δαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aetario ἰθαπάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τιμῆν, αἰτ, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκουσι καὶ ἐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνα σιτεύεισθαι) Ioniamus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχιστον πόνον, et οὕτω ἀπελαύνεσθαι. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτιεύσθαι si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τι οἰκήμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudebant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diódorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ποιεῖντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ καὶ κρητῆρας παρέρθιντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου· εἰ δὲ εἰς τῆς δις σιτιεύτο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι ἂν ἐγγίνοισαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso σιτιεύτο, quod olim vulgabatur, recte σιτιέτο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 5. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ποιεῖντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βατ. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσὰ τε καὶ ἀργύρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κἀκίον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτὶ. i. e. ἀπολίσταται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅπως γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυλικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπιτέλειον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμοίως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἡτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et *διαφθείρειν* utitur Noster VI. 37, 9, et 86, 66. *Διατρίβειν* eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, *Abderitae* gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. *συντομώτατον*) Hoc praestet, an *συντομώτερον*, a *Valla* expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud *Diodorum* XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. *τρεῖς μοῖρας* — *δασάμενοι*) Ex *Suida* [A *Suida*] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δυνάμει μοῖρας δασάμενοι Αἰγυπτὸν πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert *Gronovius* lectioni quam *Suidas* praebet in voc. Δάσασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας — δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem *Cusaub.* docuit ad hunc *Alexidis* versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατιμῶν πολλοὺς κύβους, apud *Athen.* VII. p. 324. c. [vid. *Animadv.* in *Athen.* T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo *L. Küster.* usus est in *Aristoph.* Eq. vs. 765. *Platonis* e *Timaeo*, p. 35. n. ὅλον δὲ τοῦτο μοῖρας ἑσας προσῆκε διένειμαν, interpretatur *Cicero*: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: *Chalcidius* convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem *H. Stephanum*: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud *Proclum* extet haec praepositio: in adnotationibus in *Platonem* ista: Deesse videtur praepositio εἰς, — et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in *Critia* p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίκᾳ μέρη κατανείμας. *Theocriteis* eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide *Nostrum* II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud *Suidam* e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένης) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant *Codices*: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius *Otanis* vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδμήνα*, non *Σμερδνεία*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. repono c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *δίεχουσάν* δὲ ἐς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *δίεχουσάν* etc. Semel alibi *δίεχουσάν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* --- τὴν ἐκ τοῦ Νείλου *δίεχουσάν* ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσάν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διώρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυγα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίεχουσάν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσάν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίεχουσάν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχουσάν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi, tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίεχουσάν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire, pertingere, pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. *S.*

4 seq. Ἀσσύ τε πόλις καὶ Πίδαρος καὶ Σήγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίδαρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuvenitur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucydid.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector adsumto corriget. *S.*

6. ἔπλετο ἀπικόμενος) Verbum *ἀπικόμενος* *Cl. Gronovius* explicat; mihi *ἀπικόμενος* plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — ἀπικ-

μνος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἔρο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπύρο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰσύνμη substitutionis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valerius ad Harpocratonem p. 125. Σεμυλία Ethnographo; ciues Σεμύλιοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne sôloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θράμβος Steph. Byz., unde Θράμβου Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θράμβος, Θεράμβης, Θραμβούθ pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμύλα, Αἴνυα) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίας, τοῦ Μύγδουρ νῆσῳ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαία in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal-lenae olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. Χαλίστην [ibid.] plures Χαλίστην nuncupant: *Suidae* tamen Χαλίστη πόλις. *Diodoro* T. II. p. 578. Χαλίστην, ubi alios excitavi. [Nō variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] réversuram c. 127., Βορτιαήν *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex Βορτιαίος, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* βωμὸς τοῦ Βορτιαίου Διός, ab *Alexandro Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. D.; Βορτιαίου Διός in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδῶρον) Quum cap. 127. tres *Codices* isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχιδῶρος aut Ἐχιδῶρος adpellitetur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. *WESS.*

CAP. CXXV. 6. θωυμάζω δὲ τὸ αἶτιον) *Frigide* *Nostrum* *Aelianus* laudat, ὁλβια δὲ Ἡρόδοτος ἦδαι ἱεταίων τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπερίτῳ, et sauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento lasso? *WESS.*

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τς δὲ Ἀβδηρων etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελφίου καὶ τοῦ Νέστου) monuit *D. Petavius* ad *Themist. Or.* X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* *Or.* XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de *Acarmania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπεὶ μηκέτι βόσκει λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 15., lectu oppido dignam. Deinceps ὁ πολόσιπῳ ἡπίτῳ [lin. 8.] scribatur, an ἐπὶ λοίπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστωναίης βίων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστωναίης βίων Ἐχιδῶρος μεῦνος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχει, vel οὐκ ἀπίχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντέχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἡ Κρητ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θισσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θισσαλίη, Θισσαλός, Θισσαλικός in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἡ Πισβυβούς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μονόπτολοι τε Πισβυβοί Poetae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσβάς ἡ Σιδωνίη νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὴ ἑλίοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὴ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνέδειξι σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνέδειξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγισθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσβάς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσβάς ad superius ἰποῖσι referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνέδειξε ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσβάς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particula, quam post ἰσβάς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seqq. ἕρπετ' αἱ τῶν ποταμῶν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίαν λόγος ἰστί etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὴν παλαιὴν καὶ ἰστυμένην, ὡς λόγος, τὸ πιδίον - - - ὑπὸ δὲ εὐερῶν ἰστυμένην, καὶ τὴν Ὀσσαι ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διζίπται ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνιός. Concinnant ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον εἶσε σισμοῦ videbatur ἡ διάστασις τῶν οὐρῶν : et Thessaliam σισμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Ikon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ἰσχυρόντος τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη : nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidem montes Impulit adversos : tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τὴν Πήλιον οὐρῶν) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσει, vice ἀποκλήσει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὡν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet ; ἰς αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γὰρ ἐννεακλήμην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχάνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παμισσοῦ καὶ Σπερχιοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συμβήσῃσι πάντες, Σπερχιὸς καλοῦνται : insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviis minime protrita notant

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδῶνα τὴν γῆν σίσιν) Neptuni Ἐννεργαίου, Σισίχθορος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ ἤξει τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος διδοῖναι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ᾗδε αὕτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ᾗδε αὕτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἵσσει φάτωτο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γινέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχίᾳ aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E'. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκας παλὸν χεῖρόν, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bus.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κείνοι) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χῶρον κινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χάματα χῶραι κινά, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κινόν, κινόν. Dictioni respondet quodammodo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐκκρίττιδι κεινοῦς, Euang. Lucae I, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνῆνες hīc et c. 185. in Αἰνῆνες aut Αἰνῆνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. E'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνῆνες, Περαιβοί) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. E'. 749. τῷ δ' Ἐνῆνες ἔποντο, μινεπτόλαμει τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Ios. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr. p. 604. [De Περαιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοι τι καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et *T. II.* p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae *Amphictyonum* concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de *Falsa Leg.* p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περσικοὺς libenter ponerem Αἰνῶνας: pro Μαλυσίς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλυσίς: Μαλυσίς dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μυλυσίς. [et Μυλυσίς Nostro.] VALCK.

6. πόλιμον αἰεράμενοι) *Portus: αἰεράμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii αἰεράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor αἰεράμενους τι πόλιμον αὐτῶ. WESS.*

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in Diodori XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.*

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) *Secundum Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἐθελοντι τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κρατήσων. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεῦσαι, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' αὐς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum ἐστ]

τοῦτοι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἰθ' ὡς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντι Μηδισαντας. Xenophon 'Ελλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως ἔχον τὴν γνώμην, ὥς τὴν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατεῦθ' ἡναι ἑλπίς εἶναι: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] τὴν ἑλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατεῦθ' ἡναι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lyeurg. pag. 158, 6. τὰς τὰ τοῦ βασιβάρου προειλημμένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατεῦθ' ἡναι: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἰδοῦν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (ἰμο μηδισάσας) δεκατεῦθ' ἡναι: οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίσχον ὑπέρτερον καὶ Θειστοκλήης: priori loco Scholiastes δεκατεῦθ' ἡναι interpretatur τὸ ἄνατον μέρος ἀνελθόν. Budaecum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατεῦθ' ἡναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦθ' ἡναι apud Lyeurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν ἐνείκας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατεῦθ' ἡναι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτίκα -- ἔς τὸ Βάραθρον)
Quod vix definiri posse videtur a scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in Δᾶτῃ καὶ Ἀγρ. Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βαράθρον: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ Βαράθρον ἐμβαλεῖν dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. E. Aristoph. Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόπος --- Βαθύς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίου πρέσβεις ἔβαλον: quos Herodoto dicuntur εἰς τὸ Βαρ. ἐμβαλέντες. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero poenas Miltiaden luisse, in Ἀθῆναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἐνὸς οἶκον αἰνὸς κατακτεῖναι Μιλτιάδου, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur. lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰς δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam γράς δίδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen Ταλθυβίου: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim priorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταὶ etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιστῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδόνιω τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γινέσθαι: id est οὐκ ἰδίᾳ γινέσθαι, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἰδίᾳ γινέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυομένων αὐτῶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et Ἑλλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

θύεσθαι καὶ καλλιεῖν, θυμένους καλὰ τὰ ἱερὰ γινέσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γινέσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. In Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιεῖ-
μεν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. l. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυμέ-
νους οὐ προὔχοντες: cap. 55. et 116. οὐκ ἔγιντο. Hoc Herodoto diceretur καλλιεῖσθαι θυμένους οὐκ ἔγιντο, litare non po-
terant, sive consentientibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαρτυρεῖ-
σθαι διὰ πλάγχθων, secundum Ammonium θύεσθαι dicebant.
VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schae-
fero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii El-
lips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιεῖσθαι θυ-
μένους οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Val-
ectenarius,) si meminisset, καλλιεῖν sic absolute dictum in
ipso Herodoto se passim legisse. καλλιεῖ θυμένον, sacrificanti
laeta fiunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX.
19. καλλιεπαίντων τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius,
exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλι-
εῖσθαι θυμένους οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γινέσθαι τὰ ἱερὰ
θυμένους οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam
passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὥς σφί ἐκαλλίετο,
i. e. ὥς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἔγιντο. S.

12. Σπέρθης τι -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in
nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis prin-
ceps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec.
Reipubl. Gerend. p. 815. e. Idem cod. Eton. edit cap. 137.,
indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth.
Lacon. p. 235. f. Βούρης καὶ Σπέρτης: Stob. Serm. VII. p. 93.
Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revo-
cari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton-
codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur
eorum alter aliquoties Σπέρθης. Σπέρχης et Βούλης vocantur
isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutar-
cho T. II. pag. 815. e. et bis apud Suidam; atque ad istam
normam nomina redintegranda sunt apud eundem Pla-
tarch. T. II. p. 235. f. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum
miranti, eadem fere responsionae narrantur, quae nobis

ex Sereni scriptis *Stobaeus* exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam *Theseo*. Haec pleraque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. Em. XIV. 18. VALCK. — In eundem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intellegebat *Toupius*, memoratum *Theocrito* Idyll. XV. 98. (vide *Wartoni Theocr.* T. II. p. 538.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valckenario* (Adnot. in *Adoniaz.* p. 589.) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ῥάαρης) Prave in *Plutarch.* T. II. pag. 236. Ῥάαρης. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a Mstis oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodoti*, ἱστία, ἱστιαῖον, et quidni ἱστίαν; tamen οἴκατι πανδαμῶν ταύτῃ ἱστιαῖται lib. V. 20. Porro εἶπετο λέγων ταύτῃ *Arch.* et aliorum, non abit a probato εἶπε λέγων, εἶποι λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. διδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Florentino* nimium fidit. *Geminum* lib. IX. 47. ἐπὶ τε διδόξασθε εἶναι ἀριστοί, siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. WESS. — *Gronovius*, licet in codice *Med.* διδόξασθε reperisset, tamen e superioribus editis διδόξασθε in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula διδόξισθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. διδόξασθε γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veterem libri *Flor.* scriptiorem, διδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτῷ ἀριστεῖ εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* App. de *Dial. Att.* p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47., ἐπὶ τε διδόξασθε εἶναι ἀριστοί. VALCK. — Ab eodem themate δοκῶν vel δοκῶν, pro communi δοκῶν vel δοξάζειν, est ἰδοξῶν, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὡς ἐόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὡς ἐόμενοι ὑπ' αὐτίων ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὡς ἐόμενοι --- ποιήσιν. Ὡς εἶν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in *Lucian.* p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὡς εἶν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥση με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔξιχνυσθῃ Πρηνῆς -- ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνεκμυβαχίαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀντερύποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὡς εἶν est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII, 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπειμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατία τοῦ Κρόσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσποιῶσιν ἀπειμάχοντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχισθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis puto codd. ταῖς -- προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μαρτυρεῖν* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim *τούτω* ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret *τούτω τῷ λόγῳ*, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larher*. S.

[8. διύτιρά σφι λέγουσι ταῦτα) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφι adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφην pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δὲ particula, repetitur, prorsus sicuti *cap.* 141. *lin.* 11. *col.* *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post *τίσοντας* maioris distinctionis signum poni, nec ibidem *Λέγουσι* a maiuscula A litera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, *ποιήν ἱελών τίσοντας*“ λέγουσι δὲ αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. *κάνους μὲν γὰρ συγχίται τὰ etc.*) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum *lib.* II. *Iur.* B. et *Pac.* *cap.* 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, κήρυκες ἠδίκωντο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόντοι τῷ Μήδῳ. καὶ αἶμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς δίδόντων ἤσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, *συγχίται τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα*, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσιβαῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχί δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαλοὺς dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμμά τε πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. *πρὶν ἢ ἐξῆλθαι*) *Inprudens* *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic *lib.* VI. 108. Ἰσπίνης μὲν δὴ ταύτη τὴν ὄψιν συμβάλετο ἐξελασθῆναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰστίμετο. En ex lib. V. 58. Ἐσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἴσφι. Atque haec quidem plana et certa. In causssae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἴσφι, τὸ δὲ συμπεσιὼν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἴσφι sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: αἱ τὸ δὲ συμπεσιὼν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τουτίων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτο μοι δευότατον ἰσφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, ὅλον δὲ μοι ὄτι etc. WESS.

12. δὲ ἴλα ἀλίκας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [δὲ, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλικίς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. *Wasse*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλικίς et Τίρυνθι. Ad eodem recta ducet *Arch.* Ἀλίκας, προδο Ἀλικούς forma. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam Pausaniae aevo lib. Hf. 36. dictique etiam Ἀλικῶ, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμαχῶν, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitationi mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua δὲ ἴλα --- ὀλκάδι καταπλώσαντας πληρῆς Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, navi onerariis *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimam, Atheniensium socios, ξυμμαχούς: eos autem a *Thucydidem* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse *καταπλώσαντας*, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἀνδρῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos piscatores fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. *ὁ; εἰς ἀλίας τοὺς ἐκ Τη. etc.*) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* *Ἀλίας* praebet *Galeus*. *Halienses* isti, *Ἀλῆς*, dicebantur et *Ἀλικοί*: oppidum ipsum etiam *Ἀλίκη* secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narratur Athenienses; interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, *Στρατόδημος*, non *Πραπ.*) vindictam sumsisse de iniuria, quam gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, *Ἀθηναίων* καὶ τῶν *ξυμμαχῶν* ἐν ὀλίγῳ περὶ *Πελοπόννησον* πλόντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat*-ne forsā, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur *Θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης*. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeus* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin. 6 seq.*] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι *Θιότατον* φαίνεται γένεσθαι. *Ἐν τοῖσι*; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μέγιστον *Θεῖον* γε οὐ φαίνεται γένεσθαι: et paulo post, [*lin. 13 seq.*] *ἄλλων* ἂν μοι ὅτι *Θεῖον* οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi *Viri* inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

irane commentum cupide amplectentem. Idem *Larcherus* illud etiam premit a *Valckenario* constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem? Pulere tamen novérat uterque Vir doctissimus. ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θεοτάτον (i. e. θειοτάτως) γενουμένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeiudicato opinio animo insidens. *Herodoti* sententia, quam rectissime *Schulzius* perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praerones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur. quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκῳ) *Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθῳ, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκην) δυνάμενον πρὸς αὐτῷ μάχη*: operâ Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta *Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.*

21. πολλοῖσι ἔτισι ὕπτιον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex *Thucydide*, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξέργουμαι) Qui imitari voluit *Plutarchus*, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέργουμαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens *Gronovii* sollicitia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τεχνίων καὶ ὠνεις) Elegans figura; qua nescio quis apud *Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur *Homeri*, ἢ τί κεν ἦδη Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεκα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, *Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. ὑπ'**

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τυχῶν κυθῶν) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀετίου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τυχῶς Ἰμαίτιον πόλεως, potius quam ex Homérico, Λαίον Ἰσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίσταται γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τυχῶς Ἐσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοσίγεις ἀν Λακιδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. l. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἔπαινων ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδιξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γινναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γινίσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τοῦδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἀν ἁμαρτάνοι τᾶληθής.) Omnino corrigendum puto τᾶληθοῦς. Ut ψευδῆναι τᾶληθοῦς, sic dicitur ἁμαρτάνειν τᾶληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τᾶληθοῦς ἁμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἁμαρτῶν τοῦ χρηστῆριου: c. 78. γνώμης ἁμαρτηκας χρηστῆς. Antipho p. 158, 17. ἁμαρτε (vulgatur ἁμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἀν ψευδῆτε τᾶληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρμῇ: πᾶσιν, οἷς ἐπίβητο τούτων ἁμαρτανον οὐδινός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἀν ἁμαρτάνοι τοῦ ἀληθοῦς scite fingebat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικόν πᾶν τὸ λοιπόν, ὅσον μὴ ἐμάθῃτε, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν οἱ ἐπηγεῖραν

τις, καὶ βασιλεῖα μὲν γὰρ θεῶς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tpetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae Or. II.* p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc analim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) *H. Stephani ἀνωσάμενοι* [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae Ἐπιτάφ.* p. 41. ob lib. VIII. 109. νόθος τοσούτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίας χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἐλθόντα ἐν Δελφῶν, καὶ ἐς δῖμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκα videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων θεμίσσυσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut. De Pyth. Oracul.* p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad. IX.* 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. *Ruhnkenius* ad *Timaei Lex.* p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθαι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom. V.* p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγῃ ἴσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* λιπὼν φύγῃ ἴσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγε*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: λιπὼν, φύγῃ ἴσχατα γαίης, δώματα etc. [subintellecta ad φύγῃ vocula ἴσ.] In sexto versu vulgatum, Συμπληρὴς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσπίς

γινῆς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varonis* apud *Nonium* p. 172. Θυσβαγινῆς. Ἀσιαγενῆς dixit *Athen.* XII. p. 550. B. et ὄνομα Ἀσιαγενῆς, XIV. p. 653. B. VALCK.

10. Συμυγνῆς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιαγενῆς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio XXXIX. 44.* assertus, *Obs. lib. IV. 25.* et ἁβδούχοις Ἀσιαγενῆς *Diodori XVII. 77.* erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris *T. II. p. 604.* Post pauca [*lin. 13.*] ἰδρωτὶ βεβύμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori XVII. 10.* WESS. — Foedum rursus tythothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiauit. οἱ που νῦν ἰδρωτὶ scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατι θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima. (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* *Thes. T. III. p. 814.* ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναμι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσι δι.σφιας αὐτοῦ; etc.) *Laurentii* latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectione animi. *Euripides* *Rhes. vs. 183.* χρηὶ δ' ἐπ' ἀξίους πρ-

ψῆν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia potacere videbatur anziis, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obiiicere aleae fortunae, vitae periculo se obiiicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperandi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἱκετηρίας λαβοῦσι, pro ἱκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Πάλλας etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes perspicillate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 546. et seqq. illinc orsus ὁ πάντες θρυλλοῦσι, Τεῖχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πιδάσας [pro vulgato πιλάσας]: in πιδήσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πιλάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πιλάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαντον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πιλάσσαν, referent Herodot. T. VI. P. L.

dum ad ἄνθρωπος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δεδωμένον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aeliani Var. VI. 12. Præterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneget. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἰσῶ, τόδ' ἐκ καὶ τετιγμένον οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πλάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum præscripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πλάσσαν debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖ maluit, κατὰ συνήθησιν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyænus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενεῖς Minervæ in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzelze in Homeri vita apud Lipsienses manu scripta, Τεῖχος Ἐριχθίδας ξύλων δίδωι τῶν ῥόπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γινῶμαι πολλὰ καὶ ἄλλα;) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλα καὶ πολλὰ ἐγίνοντο in schedis. Αἰδὲ συνιστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidæ, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariæ et pugnautes, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῳ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Menæ. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλεύουσιν ἔχειν τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῳ γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κορινίους τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τροϊζήνιοι πᾶν ὅσον ἀναρπῶν ἐλαίας, κότινον, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀγγύλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν περισβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχειν παρήκον (εὐτῷ περιλήκον) πεφράχθαι γὰρ αὐτὴν ῥήχῳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμένον εἰς τοῦτο

Φλην. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τετραχίσθαι· Πάχος δὲ ἴσθιν ἴδως ἐύλου.
Herodotea forma vocis Πῆχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς θείῃ Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰς Ἰσθμίου εἶχε τὸ ἔπος εἰρημνὸν ἰὸν κως) Refringunt ultima ἰσιόν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημνόν, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo satente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 458. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰς Ἰσθμίου εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημνὸν ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera elades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκίμην ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχιτλή Σαλαμῖς, ἀντὶ τοῦ θείῃ, sive Ὡς διελθῇ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30., 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσασθαι. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Verit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημνόν ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημνόν εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μάλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μάλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μάλλον ὀλιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μάλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μάλλον ἰνδικώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμεῖα δὲλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφι προσῆλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυρωτικὴν πρόσδεον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultus opinor et origini congruentius. [Eandem originem voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμιλλον λάξεσθαι ὄρχηδόν.) Hinc primum Hesychio, pro Λάξεσθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμιλλε ἀπολάμψεσθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακῶς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἀνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλιόνασιν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τοῦτίστι τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. v. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. v. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πεποιήσαι τοὺς λόγους, ἐμὲ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρονέοντων

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἀμείνω φρονουμένων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte *lin.* 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἀμείνω φρονούοντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσειναι τοῖς τε ἔχθρῃς καὶ τοῖς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρημάτων πάντων. VALCK. — Qui πρημάτων corrigunt, Leuclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ποιεῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μνησθῆναι χρημάτων, τῶν ἀνους γίγνεται οὐδ' αἶμα: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήσι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἴσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκιχηρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκιχηρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκιχηρημένοι ex ἐγκήριμαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χερίσει ἴσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκιχηρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκιχρημένοις ἀρήγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallet ἐγκιχηρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Damio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελύουσιν τας βοηθείας) Puto συνθεσμένους [futurum participii, in quod *lin.* 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxta et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

soell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ εἰς τι ἴσους περιγινώσκει συμφορήσαντες, ἢ πως ἐν τι γένοντο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graeca natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Quī locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilia erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Coreyraeos, in Cretam, φερήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγκύσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μίջω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μίω. Quod si foret, praesferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν ἐὶ πολλῇν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἠγεῖμαι τὴν θιόν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦν ἀνώνυμος θία κίχληται Κύπρις. In Paviē etiam coniecturam μίω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum eum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲς ἴσους οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάληα delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασιλεύοντες torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασιλεύζην quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. τῶντος θησιόμην) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θιύμενος* δὲ, et c. 212. λέγεται βασιλεὺς *Θιύμενος*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436.* γὰρ δὲ τίλας *Θιεύμενος* Ἰδμων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ Θιεύμενοι ἴωσι πλήρεις) Hinc *Θιύμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θιεύμενος*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαῦμα* etc. fluxerunt *Θιόμαι*, *Θιόμαι*, et *Θιόμαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevisent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *An nibalem* dimisit: illud neuterius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδώσειν σφίας τὴν ἰδίην ἱλνθίρην) Iubent *Pavius* et *Reiskius* σφίας καὶ τὴν ἰδ. ἱλνθ. aut σφίας τὴν τε ἰδίην ἱλνθ. rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post αἰεύσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίας, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτω) Iuvenes ὕδασι τε καὶ σιτίσιν ἐν ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥαστώνην: et *Menandri* *Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch.*, ἐπὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηρτυμένος ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] Xerxis illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηγούμενοι supposuerat Gronovius. τῶνδ' ἐξάρτυ, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοις οὐ ἐξηγούμενους dixit. conf. D'Orvill. in Chârit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adacito παρήσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρήσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset; hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμὸς ἀν' ἐκτεμῶντο ἀντιπύμνη βασιλῆϊ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶπω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Leet.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Artorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poëta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Λάριεσσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, Προβόλαιον in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶπω ἔχων equidem intelligebam hastam intus premere, non exere-
rere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπιλθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδε ἐπιλθεῖν τὰς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθεν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. Ἰμῶς σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνοισι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπεγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἐὰν αὐτοῖς μίρος τὶ τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσων: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallet dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρῶς αὐτοὺς ἔχιν ἡνυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σκοπῶν ἰουσιῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σκοπῶν μὴ ἰουσιῶν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe aliā, et interciso sermone. Bona hic *Porti* sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόουθας oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus *Raphellius* in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλόουθας utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculā μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σκοπῶν ἔχιν, a superiore verbo λέγοντι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σκοπῶν μὴ ἰουσιῶν, τὸ λοιπὸν ἔσσι Λακεδαιμονίων ὑπῆκοοι, ἢ αἶρα σφίας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commodè *Corayus* apud *Larcherum* docuit, haud raro illud *metus* notionem includere,

et idem fere ac φοβῆσθαι sonare, prōvocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβέμενοι hic esset positum) consequitur μη τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μη δὲ recte etiam in editione Aldinā scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invecam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσῃ) Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσῃ scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσῃ πολίμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἂν σφίσι καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσῃ proprie significaverit si in *offensionem Persae incurrent*: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades* simul intelligatur *offensionem* illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄν δυνατὸν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐκ ἄριστοι παῖσαι τῆς ἡγεμονίης etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, αἵ τε ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτάτου τοῦ τῆς ἔξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσῃ, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in κωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασι etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιωτῶν τὴν κλεινὴν illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ἐπὶ τῶν βαρβάρων ἀρχισθαι, ἢ ὑπὲρ αὐτῶν Λακιδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἶτ, αἰσχρὰ ποιοῦνται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἑλλήσι τὴν συμμαχίαν, *T. II.* p. 863. v. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακιδαιμονίους Δωριεῖς ἀπὸ πρῶτον σφίσι ἐχθροὺς εἶναι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπρόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis *Perses*, *Persei* filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιζήτους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφιζήτων *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιζήτους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιζήτους ex *Med.*, cui etiam *F.* adscititur, receperat *Gronov.* S.

10 - 12. οὔτε ὧν ἡμῶς εἰκός) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιζήτους

servári. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. *μίζοντας ὑμῶν ἄξω*) Fortasse aliis ἴξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδαμῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μίζοντας ὑμῶν ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμωτέρους vel ἐν μίζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἴξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρυνίκα: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἴθιτρο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν) Ultimum non absurde Reiskius in μετέιν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάσις δι τῆςδε [nimirum ἱστορίας] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσις Aristaeetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

laxerem legato, cum anno Olymp. lxxxii. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. ἡ εὐφία ἐστὶ ἰμμίτις etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἰμμίτιν ἑθελοντι. Valla, an amicitiam - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, ἡ εὐφία ἐστὶ ἰμμίτις τὴν πρὸς Ἑλλήσια Φιλίην συνεισφέρουσα. Graece doctis et Latine genus illud structuræ notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysias* p. 348. τὴν εὐφίαν, ἣν κατέλιπε τῷ αἰεῖ, εὐ πλείονος ἀξία ἔστιν ἡ etc. et *Sophocl.* Trach. vs. 687. ἥ γὰρ ἔχκειν - - πόκαρ τοῦτ' ἡθάρυσται. VALCK.

CAP. CLII. 7 - 10. ἡ πάντες ἀνθρώποι τὰ ἀνέκτα etc.) Eximium *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in Diss. *Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰωυτὸν (πολλῷ) ἀμμιον πρόσθεντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἔστιν ἐγκλίματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι διὰ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μίσην συνεείκαμεν) Nollem substitutum συνεισέκαμεν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχερά ἐκ τῶν ἰθὺς πάντων συνεείκαμεν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψατες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quos

que elegantis imitatores. Notissimi et σφόδρ' ἡγεμονότις, dictione Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis *Essebi* Philosophi apud *Stob.* Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τε τὰ ἑωυτῶν ἰγνύσαντες, καὶ τὰ ἑσίνους παρὸντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσονται ἑωυτοὺς ἄμεινον ἀρήσσοντας. Sic enim ex *Trincavelli* editione et *Gesneri* scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντων ἀρετῶν in *Pass.* adpostūm cernitur) dabit *Plutarch.* Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisca alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse *Herodotum*, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video *Larchero* observatum, eam ipsam quam dico sententiam *Soloni* auctori adscribi a *Valerio Max.* VII. 2. ext. 2. sic scribente: *Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miserationum acervo portionem suam ferre mallet. S.* 11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum *Plutarchus* haud ignorarit, eum iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. *Pausanias*, quod *Kühnius* et *Berglerus* viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, ait, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πάντων δὲ βουλὰς σφίσι εἶναι πρὸς τῆς) Apud *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πάντων δὲ βουλὰς σφίσι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸς τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸς τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γὰρ κρίσιν καὶ ἐτιοῦν ἄλλο παθίειν ἐστί. *Euripidis* *Praxithæa* in *Erechtheo*: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἶλον. Usitatus in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιρέσειν adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῶντος ὁ ἐν Γέλας) *Laurentio* *Oikῶντος* nomen proprium fuit, scribenti praeterea *Epitriopio*,

haud nitide. *Οὐκ ἔστιν ὁ ἐν Γέλῳ* idem erit *Γελῶς*: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes *Pindari* *Pyth. II. vs. 27.* *Dinomenem* ferunt, *Gelonis* patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ *Τριάπου* τῆς *Κύπρου* in *Siciliam* deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῦν *Θιαῖν ἱεροφάντην*, sive *Cereris* et *Proserpinae*, sistant. *WESS.* — Vide *Var. Leot.* Ferendum fortasse fuerat εὐκρίτως ἐν Γέλῳ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox *lin. 20. et IV. 34, 10. S.*

6. καὶ Ἀντιφύμου) *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, *Pausanias*, *Etymologus*, *Scholiastes Pindari*, quos plerosque ill. *Scaliger* ad *Euseb. Chron. Ann. mcccxlvi. p. 80.* perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum *Herodotus*; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλφθη] reliquerat. *WESS.* — *Athenaeum* vide *lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in Γέλα. S.*

18. οὐ πρὸς τοῦ ἁπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud *Herodotum* similesque scriptores reperiri τὸν ἁπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πᾶντος ἀνδρός? *Sophoclea* *Noster* suaviloquus sapienter adamavit, et est illud *Sophoclis* *Oed. Tyr. vs. 401.* Καὶ τοι τόγ' αἰνυμ' οὐχὶ τοῦ πᾶντος ἦν Ἄνδρὸς διωκυῖν: ubi *Schol.* οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum, sed si *Codicibus* abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἁπαντος ἀνδρός. *Cratinus Athenaei* *III. p. 68. A.* Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀργύσαι καλῶς: sic enim, vocola γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum *Viro magno* [*Casaub.*] οὐ παντὶς ἀνδρός etc. [Vide et *Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.*] *Lucian. T. II. p. 506.* οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud *Zenob. Cent. V. pr. 37.* Οὐ παντὸς ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuius homini etc. *Aelian. de Nat. An. XIII. 9.* ἵππον Ἰνδὸν κατασχῆν — οὐ παντὸς ἦν. Eleganter, ut *Sophista* scilicet, *Philostr.* *Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2.* εἶναι δὲ, αἰτ', τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικρίπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιμβαίνειν κειμένη, παντός. *VALCK.* — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἁπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur *Herodotus*. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἄπασι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρους) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνιτιδῆμον) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. 8. ὅς ἦν δορυφόρος Ἰπποκράτους) His si adesset μετέπειθε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων - - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - - μετέπειθε μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἐφαίνετο ἐν τούτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάτων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλίξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucydid. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρω) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus; λόγῳ μὴ ἰσθλᾷ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακᾷ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων auf Κυλλυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γιωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Καλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπιστελλόντες γιωμόροις (γιωμόροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἠγκισθᾶι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γίλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρακούσας ἐπικρατίων, Γίλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίειν aut εἶναι κρατίειν cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γίλῃς ἐπικρατίων id est, ἧς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτειν. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἐλάσσω ἐποίησε ἐπικρατίων Γίλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίειν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρήκουσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἴσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Beigler: ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic similimum protulit G. Raphaelis Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κνωσ: et fortasse posuerat, omissa quae nunc ad est praepositione ἡ, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἴσαν ἅπαντα οἱ Συρήκουσαι. S. 4 seq. αἱ δὲ παρυσίαι ἀνά τε ἴδραμον καὶ ἱβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε ἴδραμον αὐτίκα καὶ εὐθηνήσαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσσιος: ἀνέδραμὲ τε καὶ εὐθηνήσαν. In Ἀναδραμῖν, pro αὐξηθήναι adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Euthapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνά τε ἴδραμε - - καὶ ἱπιδωκε. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Statns his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίων καὶ Ἐργίλων, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκάζονται τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνόλημα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστόν, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνόλημα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua εὐδὴν ἀξυνετώτατον οὐδὲ ὑβριστότατον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssti noluerunt, sermo hunc instructior: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ isthac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμψαν ἡμῶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - παραλαμφομένους σε πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάναι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάναι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζῆξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. eiectā voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μέγαν ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Weist.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσιως εὖ ἠκούσα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότητος εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἑαυτοῦ) εὐ ἦκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωῦτῶν εὐ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρενῶν εὐ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων εὐ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένοις ἱστορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὡρέων ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὐ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἦκοιεν εὐ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμις ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμις εὐ ἦκεις) scribere potuerit P. S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢ λισσόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — Valla: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκεῖσθαι vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adconmodatius aliquod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini. S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς - - πρὸς Ἐγισταίων φόρον) De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελεῖται, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποτίνοντος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπο-

πείνων μισθούς redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. Λ. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνηστὺς γίγνεται, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διπλοῦς τε τρήρας) Armasse Gelonem διπλοῦς ταῦς καὶ δισχιλίους ἱππῆς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μὲν' οἰμώζειν) Manifesta ad-umbratio Homerei Ἡ κε μὲν' οἰμώζειν γέγων' Ἰσχυράτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. ἡ. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α. 255. ἢ κεν γρήσται Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. ἡ. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐχεται γρημὴ ὁμοῖον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

5. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, quae tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. I. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor ih p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλευ (ion. βούλευ) intelligere, aut δικαίως ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὥρα ἀπιστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπιστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumno: quo sensu λόγων μάλλον ἐπιστραμμένους Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμωτὴς ἐπιστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocrate, qui p-

πε quae αἰβροῖται καὶ ἡδίων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπαστρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. οὐκ ἴδμεν κατιόντα ἀνθρώπων φιλέει ἐκπαύειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ἔνδεον οὐ πειρατίζω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα, ἐκπαύλων ὑμῖν ἔπια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et οὐκ ἴδμεν dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲν ἔπεισας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τι ὑπεῖχομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τούτοις ὑμῶν χρεὼν ἐστὶ ἀρεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεῖσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεῦσιν ἀρεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεῖσθαι, an, una detrita, ἀρεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήγγειν τοῖς παρεῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεῖσθαι τοῖς παροῦσιν. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεῖ-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥμιστά τοις πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἤρέσκετο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσθῆναι τούτοις μόνουσι. VALCK. — Animus in ἀρεσθῆναι, magis, quam ἀρίσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσθῆναι τούτοις μόνουσι. Accedunt ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serim. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρίσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προαείνεται) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. τὰδε τοι ἐγὼ προτίνομαι. Passivo significatu, δοῦν πραγμάτων προτινομένων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτίνειν, activā verbi formā, significat offerre, (pacis conditiones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτίνισθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

5. ἀμύιβρό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμύιβρο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod *Codd.* respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. πᾶρα λὸν Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. Maritimas civitatis suae copias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συγκουσίασι ἰόντες Ἀθηναῖαι συγχωρήσωμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocula *si*, quae, ex vicino *si* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλα δὲ παρήγομεν οὐδενὶ ναυαρχίῃν· μάτην γὰρ ἂν - - - εἴημεν πεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρακουσίοις, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέεις, vel βούλει ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ἐρωώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἀνέρωπον καὶ πάντα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὦν λαμψοκνήῳ ἴδωνεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιοτάτων μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἕλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον εἶναι Εὐρυπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἱκαντὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' εἴφουμεν· αἱ δ' ἄλλαι πέλεις, Πισσῶν ὁμοίως διαφωρηθεῖσαι βολαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *si* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriore invecta est; et, ut voculam *si* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. WESS. — Μετανάστας, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. i. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel ἰστῶν referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *vidē, vidē, habito*, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* v. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμήρου etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἀρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἴσθι ἀρχόμενος ὑπὸ Λακωνισμῶν c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ἰφίσι, συνεχώμεν, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. Ἐπιέντες *Portus* illustravit. *WESS.* — Ἰπιέντες, ex *Arch.* enotatum, recipere. Vim verbi propriam et translata *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλέων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίμην ὑπὸ δουλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ἰφίμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλόντων τὰ ἰστία. Ut ὑφίεσθαι τῶν ἰστίων, sic et dicebatur ὑφίεσθαι τοῦ τόπου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑφίεσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφίρηκα, sed scripserat, ut puto, πάντως ποῦ θανατάζεις, ὅτι ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπὲς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπῆσαν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίναί, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίναί τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίναί τι τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφίναί, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φθάνοι etc.) Familiarem istam Graecia for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermanus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hfc quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἴαρι αὐτῇ ἔκαρπυραι) Errantem *Val-*lam comiter in viam P. *Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiorē, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem *Atticam*, bello peremptam, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνηρῆσθαι, ὡς περ τὸ ἴαρι ἐν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἢ ἔκαρπυραι, in *Aristotelis* *Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noster* adiunxit; modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae in aculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an ὄψλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavus* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γάρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto Cl. *Valekenarium* omnia dis-puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Val-*la, ἔκαρπυραι, et ἔκαρπυραι: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hezychii* ἔκαρπυραι est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀναίρεται, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. ἔκαρπυραι, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in *Diss. Herod.* pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, elegantius a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἔαρ παντὸς βίου apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλεγε (*Athenaeo* teste lib. III. pag. 99. D.) ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους, *Sophocles* in *Scyriis*;) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαιρεθέν. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo ἐξαίρεται, proxima si subiungerentur ista: στερισκομένην ὦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας εἰκάζει, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξακριρῆμενον εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec *Herodoto* neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νοῦς τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (δῆλα γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, *Herodotus* interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. *Wesselingio* suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit *Herodotus*; sed, quid *Gelo* dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. *Valekenario* ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnmine adiecta videtur, *Herodoto*que pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur *Vir doctus*) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum ἐστὶ lin. 8. quod verbum si abesset aut cum εἶναι permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰθὺς λέγειν) ἐν τῷ ἑαυτοῦ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τῆς ἑαυτοῦ στρατιῆς. S.

CAP. CLXIII. 3. δαίσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δαίσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δαίσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθειω) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelō commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθειω: similiter Scythien Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἰσόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἑαυτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμοι. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλαγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διαφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γῆν τε καὶ ἕωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων εὖ βεβηκυῖαν, id est ὠσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκῆναι significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. βαίνειν. Inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλῆως βεβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. v. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, εὖ βεβηκότας, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μάλλ' εὖ βεβηκότας Ὑπτίους κλίνουσ': ita scribendum

est pro κινούσ'. Εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκνύειν, florentem adhuc Graeciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὐ βήσεται ἡ πόλις, μάλλον δὲ ἰστιάξαι: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὐ βιβηκνύειν, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Saidas enotatum reddidit ἰστιάξαι. VALCK. — Εὐ βιβηκνύειν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλιμος οὕτως εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκνύειν διόκειν ἐκ βαλάνου. Hinc ἔχθροι εὐ βιβηκνύειν in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βιβηκνύειν ἰστιάμενοι: et μάλα εὐ βιβηκνύειν Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ἐπιφθάλως βιβηκνύειν, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV: pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἔκων τε εἶναι καὶ δεινὸν ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐπιόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ἔντις duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβήθητι ἄν τοῖσι Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὅπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰναιδιδέμου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλισύων) Bene habet. Ἐλισύων, ex Hecataeo, ἔθνος Ἀσιγύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem iudicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralatitiam negasse. Mox βασιλῆς [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισύων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἐλισυοί, ἔθνος Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρνοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Vallā; an uti Latina nunc, illius imaginem servantēs? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. ὅτι ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis decerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ἀφανὴς, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι· τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τῇῳ εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἱέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginenses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἱέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet *Polyaenus* I. c. 27, 2. VALCK. — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες *Carthaginienses* includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, *Carthaginiensibus* expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quaerens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea *Poenorum* super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspicione quod vehementer offendant, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, ἀφανισθῆναι δὲ, - - εἴτε τοιοῦτω, εἴτε ἑτέρω, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praecedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικίδων [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεμψεν εἰς τὴν τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλιν. WESS. — Quam cum Schaefero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκοῦσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyaeni* testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum *Poenum* esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hic non nominasse *Herodotum*, sed nuda ita scripsisse, εἴτε ἑτέρω, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλιν ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est *Appian.* Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικίδων non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nominativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ λυδῆς.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν αἱ θύραι) Regi *Carthaginienses* ἀφανισθῆναι θύραι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de *Juliano* narrat Imperatore *Gregorius Nazianz.* Stelit. II. pag. 117. B. πολλοὺς εἰδώς τῶν περὶ αὐτοῦ δοξῆς ἡξιωμένων, ὡς ἂν ὑπάρ-

ἀνθρώπων νομισθῆναι, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθῆναι, ἴσται τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλωκῶς - - - ῥίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πιεῖσθαι τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89. §1. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερέσσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοῶντες. Sallust. Bell. lug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est ὑπερέσσω: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ ὑπερέσσω. αἰρίαν ὑπερέσσω, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν ὑπερέσσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. καραδοκῶντες καὶ οὕτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δέ τινες τῶν συγγραφέων ἰστοροῦσι, καραδοκοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ῥοπὰς, lib. XI. c. 15., sive καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀνικώχου. In Καραδοκῆντα descripsit ex c. 163. πέμπι ἐς Δελφούς Κἰάδμον - - - καραδοκῶντα τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παρὶ ἐκαρδοκῶν τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιμερόπου ὁποτέρους ἀνὰ πρόσθωνται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 52. VALCK.

14. ἀελλπτιόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπεβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελλπτιόντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελλπτιόντες scribi debeat, an Αἰλποντες, pro Ἀελλπτιόντες et Αἰλσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀελλπτιον: [aut αἰλπτιον:] fatebuntur ἀελλπτιόντες scribi
Herodot. T. VI. P. I. D d

bendum apud *Homerum* in Ἰλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur Ἀίλπω: sed ab αἰλπτος formatum fuit Ἀελπτῖν: sicut ab αἰβλιπτος, Ἀβλιπτῖν: ab αἰσιπτος, Ἀσιπτῖν: hoc, omissum *Lexicographis*, habet *Sophocl. Antig. vs. 1350.* Ἀβλιπτῶ restituendum est *Etymologo* in αἰύσσω, pro ἀπεβλεπτῶ. Λοξοβλεπτῶντες *Thomae M.* in voc. Διάστροφῳ restitui debuerat ex *Mssis.* VALCK.

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσῃ λῑγειν τοιαῦδε) Non obedio codicibus, in λῑγειν τοιαῦδε conspirantibus. Pulcre *Gronovius.* WESS. — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λῑγειν hīc praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur *Editor.*“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum.* S.

31. διακρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) *Latina, Graecos summove- runt,* inconmoda sunt, et *Porto* damnata. *Corey- raeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.,* eiusdem [Porti] iudicio, *Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 643.* ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index.* Sic eodem verbo (notione eludendi) differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμίψεσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μένησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμίμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμίμνησθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμιμνόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἔπειθε μνηῶν δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμίμνησθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἔπειθε μνηῶν. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἔπειθε μνηῶν δακρύματα perfectum (sive *Pythia* cum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem Cretenses* interrogabant: εἴ σφι ἄμεινον γίνεται τιμωρόντι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior.

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *ἰ παλαιμοῦσιν ἄμεινον ἔσται* *ἢ ἁφ' ὧν καὶ ἄμεινον εἴη*: ad quam ille simpliciter nonnunquam respondebat, *ἄμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerrimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον ἔσται, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: *παθὼν δὲ τὴ νήπιος ἔγνω*. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὁ νήπιος, ἐπιμέμφισθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψεν μνησίων δακρύματα. μνησίων ex Arch. enotatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βεβήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλεω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλεω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δαρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deūm heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνηματα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνησίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι εἰ μὲν ἐν συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίσῳ θάνατον γινόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνθρώπῃ, ἔθυσαν πίσσαν ἐπὶ χλαμύων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαυδάλου τῆς ἀφίξιώς πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμίσίος: bis qui-

dem apud *Athen.* legitur Καμικοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum Καμικίαις. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. B. et IX. p. 388. F. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Brunck* in *Sophoclis Fragmentis* p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λέγεται γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, redivivam c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Θεῷ σφὶ ἐποτρύναντες) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν Ὀπλῶν ἄπτεσθαι. Qui Θεοῦ σφίεας optaverint. utantur schedis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφὶ revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* B'. 417. aliā structurā usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἐτάροισιν ἐκέλευεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφίεας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices F. et Pb. nobis servarunt, σφὶ, idem ac σφίεας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνυτίων τε καὶ Πραισίων) *Cretae Polichnitanos* et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesiiis* discrepant *Stephani Byz.* Πειρίσιοι et Πραισιῖς eiusdem insulae, quos ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numentum ΠΡΙΑΙΣΙΕΩΝ inter *Wildianos* videre, habuitque si-

milem *Harduinus*, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. *WESS*.

9. λιμῶ συνεστειῶτας) *Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζόμενους* atque eis ἐλάχιστοι veluti συναχθέντας. *Aridos*, et *fame contabefactos* dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεστειῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀπὸ σκλῆναι et κατασκλῆναι: vid. *Ti. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica *Hemsterhusio* fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, *Io. Pierson*, ad *Moer.* pag. 50. Alterum illud est *Herodoti*, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, *fame atque labore enectos*, *Valla*. Permutantur interdum καθιστηκῶς, κατισκληκῶς et συνεστηκῶς. *Hezych.* Συνεστηκῶς, συνηγμένοι. *Iustitia Chrysippo* pingitur σκυθῶπις, καὶ συνεστηκός ἔχονσ τὸ πρόσωπον, apud *A. Gellium* Noct. Att. XIV. 4. *VALCK.* — Ut συνίηαι dicuntur non modo qui amice cōiunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστῆναι aut συνεστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et *Adnot.* ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτῳ, πόνῳ συνεστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

15. Τρίην πῖλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρίην cum dictam invenerint *Strabo*, *Steph. Byz.* *Eustath.* cur ex vitiosa sui Cod. lectione *Gronovius* Τρίην nobis elligit? *VALCK.* — Ex *Med.* et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρίην voluisse, anceps viri *Celeb.* suspicio est, ceteris praesertim Τρίην tuentibus. *Strabonis* enim Οὐρίην mendose scribi consentiunt *Cluverius* Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et *Meursius* lib. IV. *Cret.* cap. 5., tum maxime *Alex. Symmach.* *Mazochius* *Comment.* ad aeneas *Tab. Heraclenses* pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare; alias condidisse, quomodo *Valla* ex οἰκίσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκῆν et οἰκίσεν, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae excidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρίτη δὲ γυνὴ μετὰ Μίνωα τελευτήσαντα γινώσκει τὰ Τρωϊκά*. Taceo, neque enim occultum est, *τρεῖς γυναικὲς* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, οἰκῆσαι licet in contextu tenens, unice tamen οἰκίσαι verum iudicasse, quod et Schæf. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in οἰκῆσαι consentire. Conf. *Var. Lect.* VI. 33, 11. S.

20-22. οἱ ὑπὸ Μικυθου etc.) Malunt οἱ αὐτοὶ Μικ., tum αὐτῶν vocem pravam videri, in primis οὕτω, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invidio: οἱ τῶν αὐτῶν [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxilium missi. ἀπὸθεν τρισχίλιοι οὕτω non aliud, ac ὁμοίως Hesychii, sive, τὸν αὐτὸν τρόπον, uti opportunè vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — Οὕτω, ita; scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν αὐτῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν αὐτῶν) A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περιούκων ἀναγκαστοῦς dixit c. 58. Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, ἀπὸθεν τρισχίλιοι οὕτω. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. ὁ δὲ Μίνυθος οἰκίτης τῶν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ῥηγίων) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίκυθον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur δοῦλις καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλειω χρημάτων: sic ἐπίτροπον accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγους: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissimo Mi-